

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ ДИВА КРАСОТА

Част 48 от „Американа“

Превод от английски: Пламен Митев, 2001

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Огненочервеното порше кабριο следваше неравния път по планинските възвишения на Западна Вирджиния — едно ярко петно върху сивата асфалтова ивица, виеща се през пролетната зеленина. Гюрукът на колата беше свален и тя виждаше облаците, които се носеха на талази по лазурното небе.

На един завой Глена Рейнолдс за миг вдигна лице към топлите лъчи на слънцето. Закачливите пръсти на лекия бриз, образуван от скоростта, развяха тъмнокестенявата ѝ коса и отметнаха дългите къдрици от раменете ѝ. Кръгли тъмни очила предпазваха сиво-зелените ѝ очи от косия блясък на късното следобедно слънце. По живите ѝ изразителни черти се четеше задоволство, породено от времето, прекарано в търсене на журналистически удоволствия.

На съседната седалка в спортната кола имаше фотоапарат и бележник, пълен с набързо надраскани впечатления. Те съдържаха една колекция от пролетни образи, които все още се въртяха в ума ѝ.

Планините и долините на Западна Вирджиния бяха разкрили суровата си красота и майските си съкровища на Глена. Дивите цветя бяха разцъфнали — от нежното венерино чехълче до огнената азалия, тяхната пъстра красота беше запечатана на фотолента. Набързо изписаните бележки разказваха за уловените в кадър малки лисичета, които си играеха близо до бърлогата, за дребните катерички, които се стрелкаха по горската трева, и за един млад елен, маскиран и скрит в края на поляната. В бележника бяха отбелязани и усещанията от това да можеш да чуеш растежа на младите листа и на крехката зеленина, затрудняван единствено от цъфтящите червени кленове. В друг момент тишината на гората беше нарушавана от потропването на переста яребица. Затворът на фотоапарата не беше достатъчно бърз, за да хване пъстрия отблясък на малките птички, пърхащи между дърветата, но гледката бе запечатана с думи върху страниците на нейния бележник.

Завладяна от чара на пролетта, Глена се бе забавила повече, отколкото възнамеряваше. Един поглед към часовника я накара да

усили натиска върху педала на газта. Последното нещо, което искаше, бе баща ѝ да се притесни къде е тя. Вече съжаляваше, че не му е оставила съобщение, за да го предупреди, че може да закъснее.

От инфаркта си през зимата, който му беше втори, Орин Рейнолдс забелязваше и най-малкото ѝ отсъствие. Това не беше собственическо отношение от негова страна, по-скоро той осъзнаваше, че не му остава много време да бъде с нея. Това беше чувство, което Глена напълно споделяше. Въпреки че се бе възстановил от инфаркта дотолкова, доколкото изобщо беше възможно, Глена съзнаваше колко малки бяха шансовете му да оцелее след трети сериозен пристъп.

Тя вече не приемаше присъствието му край нея като даденост и бе съобразила начина си на живот и кариерата си с това да прекарва повече време с баща си. Когато го изписаха от болницата последния път, Глена реши да изостави работата си, за да остане вкъщи и да се грижи за него. Орин Рейнолдс я бе разубедил, той твърдеше, че една временно наета болногледачка и тяхната икономка Хана Бърнс ще се грижат за него достатъчно добре, и разбиращо бе допълнил, че тя ще има нужда да се скрие в писането си. Този негов съвет много пъти се бе оказал правилен. Ако тя имаше нужда от още доказателства, ободряващият поток от мисли и идеи от днешното излизане можеше да ги предостави.

Глена натисна спирачки, за да завие по чакълестата алея, която водеше до голямата бяла къща, сгушена на планинския склон сред дърветата. Елегантната стара сграда някога бе била господарският дом на огромно имение, но плодородната земя в долината беше разпродадена преди години. Всичко останало от предишното имение бе къщата и няколко акра необработваема земя около нея.

Глена позна колата, паркирана на алеята, и се усмихна кисело. Въпреки че лекарят бе ограничил времето, което Орин Рейнолдс прекарваше в офиса на минната си компания, до три дни седмично, баща ѝ бе настоял да има всекидневни доклади. Затова колата на Брус Хокинс беше обичайна гледка.

Гаражът беше отделен от къщата и всъщност бе някогашната конюшня, която се използваше за автомобили отпреди шестдесет години. Двойните врати се отвориха, но Глена спря колата отпред. Имаше достатъчно време да я премести по-късно.

Тя вдигна очилата си на косата, взе фотоапарата и бележника от седалката и тръгна, като остави ключовете на стартера. Дългите ѝ крака бързо изкачиха стълбите на верандата пред входната врата.

Спря за момент във фойето, за да бутне вратата зад себе си, и се насочи към кабинета, който някога бе бил приемна зала. Масивните дъбови врати се плъзнаха настрани с едно докосване на ръката ѝ и това рязко прекъсна разговора вътре.

Сърцето ѝ се сви от дълбоките тревожни черти, които състаряваха лицето на баща ѝ с двадесет години. В мига, в който погледът му се спря на нейното лице, изражението му се промени — напрежението се изглади в радушна усмивка. Внезапният му опит да прикрие чувствата си озадачи и изплаши Глена. Какво се опитваше да скрие?

Докато се приближаваше до неговия стол, Глена се усмихваше, но очите ѝ проучваха лицето му. Обаче баща ѝ, който обожаваше покера, не издаде мислите си. Ако бе почукала на вратата на кабинета, тя нямаше да успее да види дори този кратък израз на вътрешна несигурност.

— Започнахте ли да се чудите къде съм? — Гласът ѝ бе жизнерадостен, докато оставяше апарата и бележника на масивното дъбово бюро, преди да се приближи до баща си. Подпря се на облегалката на стола и се наведе да докосне с устни бледите му страни. Бледността вече беше естествен цвят на кожата му.

— Аз не — отговори Орин Рейнолдс с игриво пламъче в очите. — Знам, че рано или късно ще се прибереш, но мисля, че Брус започна да се притеснява дали ще се появиш.

Глена се изправи и погледна в посоката, в която гледаше баща ѝ. Брус Хокинс стоеше до камината, облегал рамо на мраморната колона. Погледът на сините му очи беше топъл и пълен с възхищение, докато гледаше разпилените от вятъра къдрици на кестенявата ѝ коса, широкия велурен пуловер с цвят на маслена сметана, който прикриваше изпъкващите очертания на гърдите ѝ, стройните ѝ дълги крака в избелелите джинси. Откровеният преценяващ поглед беше леко възпиран от уважение към присъствието на баща ѝ.

— Къде си била? — Брус зададе въпроса, който баща ѝ пропусна. В него не се долавяше упрек, а само обикновен интерес.

— Общувах с Майката природа — отговори Глена.

Погледът ѝ пробяга по сламенорусата коса и квадратната брадичка. Брус изглеждаше добре, беше интелигентен и амбициозен. След първия инфаркт на баща ѝ преди повече от две години той поемаше все по-голяма отговорност за фирмата на семейство Рейнолдс.

Всъщност тя се бе запознала с него едва тогава. Отношенията им бавно се развиваха, за да достигнат сегашното положение, в което те бяха повече от приятели, но не и любовници.

Глена напълно съзнаваше, че тя е тази, която не позволява на връзката да се развие. Нейната колебливост я объркваше. Брус сякаш въплъщаваше всичко, което тя търсеше у един мъж, и все пак, изглежда, някаква основна съставка липсваше. Тази липса ѝ пречеше да вземе решение.

Понякога тя мислеше, че това, което я възпира, е лоялността към баща ѝ. Друг път, както и в момента, Глена просто не знаеше защо няма желание да се обвърже с този мъж. Тя бе наясно, че една нейна дума, един знак щяха да са достатъчни за Брус да ѝ предложи брак.

— Общува с Майката природа — повтори Брус. — Бих се обзаложил, че вече имаш план за серия от статии.

— Правилно предполагаш — съгласи се Глена и остави проучването на несигурните си чувства за по-късно. — Това е хубавото на свободната практика — мога да напиша статията по толкова различни начини, че да продам една и съща история на няколко различни издания.

— И главата ти гъмжи от идеи — предположи баща ѝ.

Мекият ѝ, гърлен смях даде положителен отговор, защото това беше вярно, когато влезе в кабинета, въпреки че после съвсем различни мисли бяха заместили идеите за статии, свързани с природата.

— Има още кафе в каната. Искаш ли една чаша? — предложи Брус и се запъти към порцелановия сервиз на ниската продълговата масичка пред канапето.

За момент Глена се подразни от тази проява на домакинство в собствения ѝ дом, но бързо потисна това чувство. Свойското държане на Брус беше нещо, което и тя, и баща ѝ бяха търсили. Освен това във въпроса му имаше определена добронамереност. Тя се зачуди на неочакваната си реакция.

— С удоволствие, благодаря. — Глена седна на канапето, а той напълни чашата и ѝ я подаде. Черно и без захар, както го харесваше. Брус настани слабата си фигура до нея, а ръката му автоматично се насочи към облегалката на канапето зад главата ѝ, но не я докосна.

— Как вървят нещата в мината? — Въпросът ѝ бе зададен автоматично, като учтиво запитване, защото това беше в неговата сфера.

Но тя погледна над ръба на чашата точно навреме, за да види острия поглед, който Брус хвърли към баща ѝ, а след това отговори прекалено спокойно:

— Чудесно.

Веднага ѝ стана ясно, че има проблем. И то сериозен. Тя отпи от кафето, за да скрие това, което беше разбрала, и мислите ѝ се върнаха към напрегнатото изражение на баща ѝ, когато влезе в стаята.

— Поканих Брус на вечеря днес — каза Орин Рейнолдс в плах опит да смени темата. — Хана ме убеди, че основното ястие ще стигне за четирима. Никога не мога да разбера дали тя се опитва да ни угои, или да нахрани цяла армия. Тази жена винаги готви поне за десет души.

— Отдалеч се вижда, че имаш нужда от това — отбеляза Глена, като имаше предвид колко бе отслабнал баща ѝ — яката му фигура изглеждаше почти призрачна. Но тя знаеше, че той не обича да се говори за здравето му, и се обърна към Брус: — Ти ще останеш? — Интонацията ѝ превърна изречението във въпрос.

— Никога не отказвам покана за домашно приготвено ястие или за компанията на хубава млада жена. — Случайно подбраните думи не съответстваха на вида му, изпълнен с настойчива галантност.

Глена нарочно го предизвика:

— Ще трябва да предупредя Хана, че си хвърлил поглед както на гозбите ѝ, така и на самата нея.

Брус се засмя, развеселен от отговора, но вниманието ѝ бе отвлечено от едно движение на баща ѝ. Той автоматично посегна към джоба на ризата си за цигара. Орин Рейнолдс бе отказал пушенето след първия инфаркт и само в моменти на изключителен стрес навикът му се появяваше отново. В джоба на ризата му вече нямаше цигари. Глена забеляза лекото потрепване на ръката му, когато я свали на облегалката, и това не беше симптом на никотинов глад.

— Възможно ли е след цели две години все още да искаш да запалиш цигара, татко — упрекна го тя, за да му покаже, че е забелязала движението му, но това не предизвика реакцията, която очакваше.

Само за секунда маската на благополучие отстъпи, за да разкрие едно изражение, изпълнено с умора и поражение. По гърба на Глена пробягаха тръпки от мрачния израз в очите му, преди той да се засмее дрезгаво. Нещо се бе объркало много сериозно и тя искаше да разбере какво е то.

— След цели две години аз мечтая за аромата на тютюн. Понякога за мен раят представлява по-скоро изпълнена с дим зала за покер, с уиски и цигари, на фона на музика от цигулки, отколкото пухкави облачета, ореоли и арфи — пошегува се той. — Има моменти, когато качеството на живота е по-важно от количеството.

— Това е доста мрачно наблюдение, татко. — Глена се насили да се усмихне, макар да знаеше, че е преbledняла. Тя видя зрънцето истина в думите му, въпреки че баща ѝ винаги бе бил състезател, който се бори, дори когато залозите са срещу него. Забележката му звучеше като отстъпление и на нея ѝ бе трудно да го разбере, дори на шега.

— Предполагам, че е така, но понякога... — Той спря и въздъхна. Устните му се свиха в тъжна усмивка, а в очите му отново затанцува жизненост. — Предполагам, че вече съм изморен.

— Защо не полегнеш за малко преди вечеря? Аз ще правя компания на Брус — предложи тя.

— Чу ли това, Брус? — пошегува се баща ѝ. — Изглежда толкова загрижена, нали? Но един баща знае кога дъщеря му иска той да не е около нея.

Пръстите ѝ стиснаха извитата дръжка на чашата. Тя направи това, за да не скочи да помогне на баща си. Той мразеше всеки намек за слабостта му. Стана много бавно, но без чужда помощ, и вдървено излезе от стаята.

В момента, в който чу вратата да се плъзва зад гърба му, думите вече напиреха в гърлото ѝ. Глена погледна чашката, която стискаше силно. Очите ѝ бяха ясни и студени — очи, които вече не познаваха сълзите.

— Какво става в мината, Брус? — попита тя, без да вдигне поглед.

Наситената тишина бе последвана от престорен смях:

— Не знам за какво говориш. Няма проблеми в мината.

— Трябва да е много сериозно, за да ме лъжете и двамата. — Глена рязко остави чашата така, че тя се залюля в чинийката си.

Стана толкова бързо, че очилата в косата ѝ се разместиха. Тя ги свали нетърпеливо, сгъна ги с решително движение и ги постави на масата.

Очите ѝ, украсени с дълги мигли, се свиха по посока на Брус:

— Искам да знам какво става.

— Не можеш да помогнеш с нищо. — Той изглеждаше тъжен.

— Ти не знаеш дали мога — изстреля думите тя. — Не съм чула да се говори за неофициална стачка. А и не мога да повярвам, че работниците ще постъпят така с татко. Ако е работнически проблем, със сигурност той може да го изглади, ако ти не можеш.

— Не са работниците — отговори Брус с половин уста и избегна погледа ѝ.

Глена се намръщи. След като той отхвърли тази възможност, тя се затрудни да отгатне причината.

— Какво е тогава? Ти си минен инженер, така че сигурно не е нещо техническо.

— Правителството. — Намекът за техническите му възможности го накара да каже истината.

— Какво? Данъци ли? — Тя не можеше да си представи баща ѝ да е просрочил задълженията си.

— Не е толкова просто — ядно се засмя Брус и се изправи. Пъхна ръце в задните джобове на неофициалния си панталон и раменете му изпънаха синята риза върху мощните му гърди. — Не успяхме да минем проверката за безопасност.

— Много ли е зле? — Глена чу глухия си глас и усети, че я обзема страх.

— Издадоха разпореждане мината да се затвори до тридесет дни, ако веднага не се предприемат мерки да се подобри ситуацията — съобщи ѝ той с тон, оловен като нейния.

— Сигурна съм, че разпореждането може да се обжалва, за да се спечели време — не се предаваше тя.

— Точно това правя от година и половина — разгорещи се изведнъж Брус. — Времето ни свърши, няма да има повече отлагане.

Успоредни бръчки набраздиха челото ѝ.

— Ако си знаел, че ще стане така, защо не предприе нещо да решиш проблема? — предизвика го Глена, обхваната от гняв, съизмерим с неговия. — Защо си оставил всичко за последната минута? Предполагам, че просто си изтърсил всичко на татко едва днес — на практика прекалено късно, за да промени каквото и да е. Не се учудвам, че се държеше като победен. Той не е добре и толкова ти вярваше...

— Орин знаеше от самото начало — рязко я прекъсна Брус. — Ако зависеше от мен, вече щях да въвеждам новите мерки за сигурност. Но нямам пълномощия за това.

— Да не намекваш, че баща ми съзнателно застрашава живота на миньорите? — Обвинението роди отчетлив сребърен блясък в очите ѝ и ги направи ледени и повече сиви, отколкото зелени.

— За бога! Той нямаше по-голям избор от мен.

Брус се обърна настрани, за да се облегне на камината, и наведе глава, за да прокара ръка по устата и брадичката си — жест, изпълнен с раздражение и безсилие.

Гневът ѝ изчезна, като го видя толкова безпомощен.

— Какво искаш да кажеш? Защо да е нямал избор? — Глена се намръщи. — Нали сам каза, че решението е да се съобразите с нормите.

— Това струва пари, Глена. — Брус въздъхна и се изправи, за да я погледне. — Затова първоначалното постановление беше обжалвано — за да спечелим време да наберем капитала, необходим за промените и за новите уреди.

— Той може да се заеме. Банката би кредитирала...

— Не. Орин беше направил втора и трета ипотeka на всичко, което притежава, за да измъкне мината от стачката преди две години и половина. Преди той можеше да вземе кредит само на базата на репутацията си, но след двата инфаркта... — Брус запълни паузата с изразително повдигане на раменете. — Кредитните институции го смятат за риск, който не може да се покрие — с толкова разсрочен кредит.

Черни облаци на отчаяние започнаха да я обгръщат. Глена потрепери, но си наложи да се пребори с тяхната мрачна прегръдка.

— Не може да няма някой, който да помогне на татко. — Опитва се да говори спокойно и не толкова отчаяно, колкото се чувстваше.

В главата ѝ мислите лудо се въртяха. Ако затворят мината, това би означавало банкрут. Те щяха да загубят къщата и всичко, което имаше някаква стойност. Ефектът, който това щеше да има върху баща ѝ, беше нещо, за което тя дори не искаше да си помисли. При тази мисъл я побиха тръпки.

— По инструкция на баща тя изпратих наши преговарящи да проверят дали „Кулсън Майнинг“ се интересува от сливане с нашата компания, като се надявахме те да намерят изгода в данъчните облекчения. — Брус тъжно поклати глава. — Техният отговор беше просто „не се интересуваме“.

— „Кулсън Майнинг“ — повтори Глена. — Компанията на Джет Кулсън, минния магнат?

— Мини, газ и какво ли още не. И продължава да напредва, включително злато — утвърдително поклати глава Брус.

Учудващо ясно тя си припомни снимката на Джет Кулсън, която беше видяла, докато четеше един търговски вестник на баща ся след първия му инфаркт. Косата и очите на мъжа изглеждаха толкова черни, колкото и лъскавите въглища, от които беше направил състояние. Макар да беше на около тридесет и пет години, в чертите му се четеше твърдост и увереност, характерни за далеч по-зрели хора.

За Глена Кулсън бе въплъщение на грубата, сурова мъжественост, но тя си спомни, че баща ѝ говореше за него с уважение. Това, което тя разбираше като безжалостност в образа му, баща ѝ приемаше за сила. Липсата на лустро и изисканост у Джет Кулсън го правеха човек, когото миньорите разбираха и комуто вярваха, дори да не бяха съгласни с него. Говореше се, че никога не лъже. В тази връзка някои се шегуваха, че много хора биха искали той да го прави.

— Говори ли с Джет Кулсън? — Глена се хвана за последната сламка на надеждата, която Брус ѝ предложи.

— Шегуваш ли се? — дрезгаво се засмя той. — Аз съм само управител — минен инженер. Говорих с един от заместниците му.

— И не проявиха капка интерес? — настояваше тя.

— Разсъждавай трезво, Глена — въздъхна Брус. — Защо му е на Кулсън да се съгласява на сливане, когато вероятно ще може да вземе

мината без нищо след няколко месеца. Защо да измъква баща ти от тази неразбория? Никога не е имал репутация на добрия самарянин и е много малко вероятно да се промени точно сега.

— Да, сигурно е така. — Раменете ѝ се отпуснаха от поражението. Тя се обърна и отиде до един от предните прозорци. Загледа се в сенките, които се образуваха на моравата, но без реално да ги вижда.

— Какво ще стане с татко? — Не усети, че е прошепнала болезнения въпрос на глас.

Брус се приближи отзад и докосна раменете ѝ.

— Глена, съжалявам. Бих искал да има някакъв начин да помогна... Нещо, с което да предотвратят това.

Тя усети безпомощността в гласа му, отчайващата празнота на предложението му. Ръцете му я обгърнаха и брадичката му се отпусна върху косата ѝ, но в прегръдката му нямаше сигурност.

— Аз нямам много пари, но когато затворят мината... — започна той.

— Ако затворят мината, Брус, не когато — бързо го поправи Глена, освободи се от прегръдката и се отдалечи от прозореца. Гърбът ѝ бе изпънат като струна, когато се обърна към него: — Сам каза, че има тридесет дни, докато разпореждането влезе в сила. Много неща могат да се случат за тридесет дни.

— Все едно чувам баща ти — с тъжен поглед отбеляза Брус. — Не бъди глупава, Глена.

Забележката му само усили нейната решителност. Ако баща ѝ още не е загубил надежда, и тя няма да го направи. В аристократичните ѝ черти имаше непоколебимост. Проблясъците на слънцето, идващи от прозореца, направиха тъмнокестенявите нюанси на кафявата ѝ коса огнени и сякаш подсилваха твърдото ѝ решение.

— Един Рейнолдс не се предава без борба. Татко не е типът човек, който ще легне и ще позволи на света да го смачка. И аз не съм.

— Мисля, че не разбираш срещу какво се изправяш — поклати глава Брус. — Има моменти, в които да си горда... и моменти — да си здравомислеща. Знам това, Глена, защото се боря срещу този ден от година и половина. Можеш да мислиш каквото си искаш за мен, но след като толкова време си блъсках главата в каменна стена, знам кога да се откажа.

— Това ли ще направиш? Ще се откажеш? — Устните ѝ се свиха в надменно предизвикателство.

— Не, не буквално. Ще преживея всичко до горчивия му край.

В изражението му нямаше никакво съмнение какъв ще е краят. Той се обърна, отиде до бюрото и взе куфарчето, което лежеше отгоре.

— Мисля, че ще отложи поканата за вечеря за друг път. Не смятам, че който и да е от нас ще е добра компания. Ще ме извиниш пред Орин, нали? — долетя тихият му глас.

— Разбира се. — Глена прие решението му с рязко кимване и не се опита да го изпрати до входната врата.

Погледът му бе леко насмешлив, когато прекоси стаята и се спря за момент до плъзгащите се дъбови врати.

— Не ме изпращай. Ще се оправя сам — упрекна липсата ѝ на учтивост той.

— Знам, че можеш — беше хладният отговор.

ВТОРА ГЛАВА

Щипещият студен душ изтласка част от напрежението ѝ, а драещите метални зъбци на четката за коса почти го премахнаха, докато разресваше разпиляната си от вятъра коса. Гримът, парфюмът с аромат на цветя и копринената риза шемизета повдигнаха духа ѝ.

Когато влезе в трапезарията при баща си, тя се чувстваше способна да преодолее всяко препятствие — включително каменната стена от думите на Брус. Това бе добре дошло при острия въпросителен поглед, с който я посрещна баща ѝ.

— Хана ми съобщи, че Брус е решил да не остава за вечеря. Вие двамата да нямахте любовно пререкание? — попита той, седнал в обичайния си стол начело на масата, чиито крака бяха извити като нокти на граблива птица.

— Не сме любовници, така че това не е възможно. — Тя дръпна стола отрядно и седна. С лекота отговори на въпроса му, без да се притеснява от предположението на баща си относно тяхната връзка с Брус.

Сивата му вежда се повдигна.

— Очевидно не сте били на едно мнение за нещо.

— Така е — съгласи се Глена с бърза усмивка, докато разстилаше салфетката от ирландски лен върху скута си. — Беше за затварянето на мината. Той го смята за неизбежно, а аз не. — Видя как на лицето му се изписа удивление и насочи вниманието си към икономката, която влизаше в стаята със супник в ръце. — Ммм, чудесно ухае, Хана — одобрително каза тя. Топъл аромат на пилешки бульон се носеше от порцелановия супник.

— Домашно производство. Цял следобед приготвих филето — отговори закръглената икономка по обичайния си закачливо — нападателен начин. — А ти, Орин Рейнолдс, по-добре тази вечер да не чоплиш само храната, защото ще те сложа на детско столче и сама ще ти я пъхам с лъжица в устата. Ако мислиш, че не мога да го направя,

само пробвай — заплаши тя и постави супника на масата близо до Глена.

Баща ѝ едва забеляза икономката, която на практика беше като част от семейството. Глена знаеше, че мълчанието на баща ѝ е причинено от споменаването на проблема в мината, и се зае да разлива пилешката супа в купичките.

— Татко обожава домашното ти яйчено фиде, Хана. — Глена каза това, докато гледаше наведената глава на Орин Рейнолдс. — Нали? — поиска потвърждение тя и постави купичка димяща супа пред него.

— Как разбра за мината? — повдигна поглед към лицето ѝ той. В израза му имаше отчасти слисване, отчасти неверие, но и леко облекчение.

— Наистина ли мислиш, че може да не разбере — смъмри го дъщеря му и си сложи купичка супа. — Просто попитах Брус направо какъв е проблемът. Видях колко угрижен беше, когато влязох в кабинета, а той не е толкова добър картоиграч като теб. С проста дедукция разбрах, че това, което те тревожи, е свързано с мината, а след това няколко добре насочени въпроса свършиха работа. — Тя повдигна рамене, за да покаже колко лесно е било да измъкне отговорите.

Устата му се изви от леко изумление.

— Съмнявам се, че му е било трудно да ти отговори. Въртиш Хокинс на малкия си пръст. Той може да направи или да каже всичко, за да си доволна, нали знаеш?

Това не беше въпрос, а по-скоро наблюдение. Глена му хвърли строг поглед, като разбра истинския смисъл на коментара му.

— Не се опитвай да ни сватосваш, татко. — Тя напълни последната купичка и се наведе над масата да я постави там, където щеше да седне Хана. — Благодаря ти, но сама ще избира бъдещия си съпруг. — Глена премести супника в средата на масата и се върна на първоначалната тема за мината и проблемите ѝ. — Защо не ми каза за неприятностите, които имаш?

— Не исках да те тревожа излишно. — Баща ѝ взе лъжицата и я потопи в супата, но не се и опита да я вдигне към устата си. — Никога не съм мислил, че ще се стигне дотук — призна той, докато Хана отново влизаше в трапезарията с кошничка домашни солени. — Бях

сигурен, че двамата с Брус ще намерим начин да спасим мината. Не съм се опитвал нарочно да го крия от теб, по-скоро исках да не те тревожа с неща, за които не можеш да направиш нищо. Имаш си достатъчно работи, за които да мислиш.

— Какво е това със затварянето на мината? — намеси се Хана и очите ѝ се свиха загрижено. — От къде на къде? И си яж супата, не си играй с нея — нареди тя, без да спира.

— Мината не отговаря на стандартите за сигурност. Правителството я затваря, освен ако не се изпълнят изискванията — бързо и малко разсеяно обясни Глена, защото за нея това вече бе стара информация. Едва забеляза лекия шок, който се появи на лицето на икономката, докато пълното ѝ тяло се отпусна назад в стола отсреща. В погледа, който хвърли на баща си, проблясваше предизвикателство. — И какво смяташ да правиш? Ще се откажеш ли? Изглежда, това е мнението на Брус.

— Не ни остава никаква надежда — въздъхна той. После оставя лъжицата в купичката, подпря лакти на масата, доближи дланите си и притисна пръсти към устата си. По лицето му се четеше тъжно примирение. — Изобщо не знам по кой път да поема.

Икономката го погледна.

— Орин Рейнолдс, никога не съм те виждала да се предаваш.

Той повдигна глава и раздражено погледна разчорлената жена.

— Кой казва, че се предавам? Просто не знам накъде да тръгна.

Глена се усмихна на бойкия дух, показан с този отговор. Той ѝ вдъхна увереност и затвърди решителността ѝ. За баща ѝ бъдещето не беше тъмно и изпълнено с лоши предчувствия, както смяташе Брус.

— Брус даде да се разбере, че се чувстваш така — успокоена каза тя. — И аз се чувствам по същия начин.

Те се спогледаха. Скритото напрежение, което го изпълваше, изчезна след нейните думи. Изражението му придоби топлота от спомените, които се появиха.

— Понякога ми напомняш толкова много за майка си, бог да я благослови! — тихо изрече баща ѝ. — Тя винаги стоеше до мен, независимо от всичко. Липсва ми — допълни той след трогателна пауза.

Глена знаеше, че е така. Любовта, която изпитваха родителите ѝ един към друг, беше една от най-вълнуващите тайни от детството ѝ. Тя

знаеше колко трудно баща ѝ беше приел загубата на жена си, починала от рак преди три години. Това бе станало милостиво бързо, но Глена подозираше, че смъртта на майка ѝ е изиграла решаваща роля при инфаркта му по-малко от година след това. В един период тя се страхуваше, че той има подсъзнателно желание да умре, за да отиде при любимата си Мари, но волята му за живот беше силна.

— Какво ще правиш, за бога? — попита икономката и после се намръщи. — Супата изстива. Ако си имал такива ужасни новини, защо чака да донесе храната на масата, за да ги съобщиш? По-добре да беше говорил за това преди вечеря... или след това, но не и по средата на яденето. — Тя му хвърли раздразнен поглед. — Не отговори на въпроса ми какво ще правиш. — Хана пренебрегна факта, че не му беше дала възможност за това.

— Не знам — поклати глава той и се пресегна за лъжицата. — Сякаш сме изправени пред стена.

— Ако не можеш да я събориш, трябва да има начин да я заобиколиш или минеш под или над нея — не се предаде Глена.

— Мислех, че има начин да я заобиколим — съгласи се с логиката ѝ той, но устата му се сви печално. — За съжаление пътят се оказва без изход.

— Имаш предвид сливането с „Кулсън Майнинг“? — предположи тя.

Лъжицата, която той държеше, спря във въздуха и бульонът закапа от ръба ѝ в купичката, когато ѝ хвърли бърз поглед.

— И за това ли знаеш? — В гласа му имаше слаба изненада. — Изглежда, Брус не е пропуснал да ти каже нищо.

— Поне не много — призна тя.

Лъжицата продължи пътя си към устата му и той преглътна бульона. Остави я в купичката, взе една от соленките на Хана и започна да я маже с масло, сякаш трябваше да прави нещо с ръцете си.

— Брус каза ли ти също, че предложи да се срещнем с миньорите, за да ги запознаем с положението и с вероятността да затворят мината след месец? — Погледът му се плъзна от соленката към Глена.

Тя се нахвърли на супата, ядосана отново от пораженческото отношение на Брус.

— Много се надявам, че си го поставил на мястото му по този въпрос — отбеляза Глена като израз на непреклонното ѝ несъгласие с този план.

— Съгласих се с него. — Той избегна смаяния ѝ поглед, като прояви огромен интерес в равното намазване на соленката с масло. — Брус ще организира срещата в почивката между смените утре следобед.

Думите му шокираха Глена. Те сякаш показваха безропотно приемане на неизбежното, което беше в пълно противоречие с всички предишни твърдения на баща ѝ. Тя сложи лъжицата си до останалите сребърни прибори на масата, без да обръща внимание на петното, което се образува на покривката.

— Не говориш сериозно — промълви невярващо.

— Длъжен съм, Глена. — Гласът му бе спокойно убеждаващ. — Ако... — Той спря за момент, за да подсили ефекта от думите си. — Ако затворят мината, работниците трябва да са наясно, преди да се случи, така че да се подготвят за съкращенията.

— Но ти ще търсиш начин мината да продължи работа, така че защо да им казваш? — не разбираше тя.

— Чувствам, че трябва да ги подготвим за най-лошото. — Това беше еднозначно потвърждение на вярата му. Представено по този начин, то не звучеше толкова зле. Тежка въздишка показва мъкмата на баща ѝ. — Нямаше да е толкова трагично, ако аз бях единственият, който ще пострада от затварянето на мината. Но толкова човешки съдби са свързани с нея. Стопанството на тази малка общност се върти около семейната мина.

— Всеки знае, че се опитват да предотвратиш това. — Глена не искаше да допусне той да се обвинява за последиците, които могат да се появят.

— Знам — усмихна се той на окуражаването ѝ. — Аз се боря за себе си, така както и за тях. В крайна сметка аз ще загубя всичко, включително и тази къща, където прекарахме толкова прекрасни години с Мари... — Гърлото му се стегна и думите секнаха, докато погледът му обхождаше стаята. Накрая спря върху икономката. — Дори ти ще почувстваш затварянето на мината, скъпа Хана. — Той се пресегна и сложи ръка върху нейната — жест, който показваше привързаността му към тази жена. — Няма да имаш работа и дом.

Винаги съм смятал да ти отпусна прилична пенсия, когато се оттеглиш, но сега се съмнявам дали ще мога да ти дам дори обезщетение.

— Не се опитвай да ми натрапиш милостта си, Орин Рейнолдс. — Хана издърпа ръката си изпод неговата, отказвайки да приеме извинението му, но дрезгавият ѝ глас разкриваше колко развълнувана беше тя от думите му. — Мога да се грижа за себе си и винаги съм го правила, нали?

— Разбира се — меко се усмихна той.

— Все още мината не е затворена и не са ни изгонили от къщата. — Глена почувства нужда да отбележи това. — Така че да се концентрираме върху това да го предотвратим, вместо да мислим какво ще правим, ако се случи.

— Някакви предложения? — Това не бе предизвикателен въпрос от страна на баща ѝ, просто признание, че не може да измисли какво друго да опита.

— Няма ли други минни компании, които може да се интересуват от сливане, освен Кулсън? Това, че той не се интересува, не означава, че и други няма да го направят.

— Като се имат предвид задълженията на мината и инвестиционният капитал, нужен да се въведат стандартите, само голяма корпорация може да ни погълне — компания, която може да се възползва от данъчните задължения. Единствената, която се вписва в това, е компанията на Джет Кулсън. А ти знаеш какъв беше неговият отговор — сухо промърмори той.

— Това не е бил неговият отговор — спомни си Глена. — А на някой от заместниците му. Така каза Брус.

— Но със сигурност той го е решил.

— Не знаеш дали е така.

Баща ѝ я погледна за минута, мълчаливо проследявайки нишката на мислите ѝ.

— Мислиш, че трябва да прием вода от самия извор, така да се каже.

— Защо не? — повдигна рамене тя. — Не си говорил лично с него. Нито пък Брус. Колкото и добър да е като управител, едва ли може да представи предложението ти за сливане, както би го направил ти. — Той се замисли над думите ѝ.

— Може би си права — промълви баща ѝ. — Вероятно трябва да си уредя среща с Джет Кулсън.

— Без съмнение — поклати глава Глена и видя как надеждата отново се ражда в сивите му очи. — Какво ще загубиш?

— Абсолютно нищо. — Той хапна малко супа и за първи път усети вкуса ѝ. Светещият му поглед се насочи към икономката и одобрителна усмивка се появи на лицето му. — Много е вкусно, Хана.

— Разбира се, че е вкусно — тросна се икономката, сякаш можеше да има някакво съмнение, че тя ще сервира нещо друго, освен най-доброто.

В късния следобед на следващия ден Глена беше в спалнята си. Единият ъгъл на стаята беше преобразуван в миниатюрен кабинет с малко бюро, сгушено между лавиците с книги. Портативна пишеща машина бе разположена в центъра на стройния хаос. Тя бе заредена с лист хартия, а бележките ѝ от предишния ден бяха разхвърляни по бюрото.

Почукване по вратата наруши сериозната ѝ концентрация и тя вдигна глава от надрасканите ръкописи, които се опитваше да разчете. Преди да успее да отговори на призоваващото почукване, вратата се отвори и влезе баща ѝ.

— Имаме късмет — каза той, като влезе в стаята с пъргавина, която тя не бе виждала от дълго време.

Глена изхвърли от ума си всички мисли за статията, която се опитваше да напише, и насочи цялото си внимание към него. Лека усмивка украси лицето ѝ, когато видя веселото му настроение.

— Какъв късмет имаме? — пошегува се тя и оправи тежката си кестенява коса. — Добър или лош?

— Всяко нещо е по-добро от сегашната ситуация, така че е добър. — Въпреки външната си жизненост, той потърси тежкото кресло, покрито със златисто кадифе. Това показва колко крехка е силата му и как му липсва енергия.

Глена не направи никакъв коментар.

— Ще ми кажеш ли какъв е добрият късмет, или ще ме държиш в напрежение?

— Току-що по заобиколен начин открих, че Джет Кулсън ще е домакин на няколко от своите лобисти в „Грийнбрайър“ през уикенда.
— Усмивката струеше от лицето му.

Думите му само накараха Глена да се намръщи.

— И това ли е късметът? — Тя не видя нищо чак толкова хубаво в това.

— Наистина е късмет. Срещата там ще позволи непринуден подход — обясни той. — Ако бях уредил среща с него в офиса му, със сигурност щяха да ни прекъсват хиляди пъти и времето му щеше да е ограничено. В хотела ще имам повече възможности да го обсъдя с него.

Всичко това звучеше много логично, но Глена видя един проблем.

— Но ако той ще е домакин, няма ли...

— Това е само повод за развлечения. Кулсън ще има много свободно време — увери я баща ѝ.

— Сигурен ли си, че това е начинът за действие? — не беше убедена тя. — Не е ли по-добре да се срещнете в атмосфера, предразполагаща повече за бизнес?

Баща ѝ се засмя.

— На светски събирания са сключени повече сделки, отколкото изобщо са сключени в корпоративните офиси. Веднъж да стигнем до съгласие, детайлите са работа на адвокатите. Ръкостискане с Кулсън над масата за вечеря е толкова добро, колкото и пари в банката.

— Ти със сигурност знаеш повече за тези неща от мен — отстъпи Глена и се извъртя в стола, за да подвие крак под себе си.

— Колко дълго мислиш, че ще е пътуването оттук до Уайт Салфър Спрингс^[1]? Бих искал да съм там в петък около обяд.

— Не би трябвало да отнеме повече от два-три часа — предположи тя.

— Ти ще ми бъдеш шофьор, нали? — попита баща ѝ, който добре знаеше, че лекарят му ще е против той да измине такова разстояние сам.

— Със сигурност няма да те оставя да отидеш сам, но не е ли по-добре да вземеш Брус със себе си? — поколеба се тя.

— Така ще е прекалено очевидно — поклати глава той. — Искам да изглежда като семейна почивка и срещата ни да е съвсем случайна.

А и една двудневна ваканция ще ти се отрази добре. Освен това можеш да събереш много материал за статиите си.

— Сигурна съм, че е така, но... — Глена спря и погледна баща си със загриженост. — Татко, мислиш ли, че можем да си го позволим?

— Точно сега няколкостотин долара няма да ни спасят от фалита. — Изражението му стана сериозно. — Това е последното хвърляне на зара. Освен това можем да похарчим всички пари и да си отидем със стил.

— Винаги си бил първокласен комарджия, татко — отбеляза тя с лека усмивка, в която имаше топлота, но не и шега.

— Погрижи се да вземеш най-хубавите ни дрехи. — Баща ѝ се изправи, след като окончателното решение бе взето. — Не искам да приличаме на двойка просяци, когато се срещнем с Кулсън.

Белият величествен хотел „Грийнбрайър“ беше разположен в планинската долина Алигени. Известният курорт и неговият предшественик — Олд Уайт, дължаха първоначалната си лоша слава на лековитата минерална вода, която миришеше на полуразвалени яйца. И въпреки това през годините хотелските регистри се изпълваха с имената на впечатляващ брой знаменитости.

Глена не идваше за пръв път в реномирания курорт на Западна Вирджиния, но бе изпълнена с благоговение от величествената му елегантност и наситената с традиции атмосфера. Многоетажната фасада на хотела беше искрящо бяла, а входът с колонадите бе достоен и за най-високопоставените и благородни гости.

След като се регистрираха и бяха заведени в двете им свързани стаи, Глена и баща ѝ се разделиха. Тя искаше отново да разгледа хотелския комплекс, а той трябваше да поразпита наоколо и да реши къде ще е най-подходящото място „да се натъкне“ на Джет Кулсън.

Разхождайки се бавно, Глена влезе в сградата, приютила закритите тенискортове. Тя се спря да погледа един мач на смесени двойки на близкия корт. Добродушното прехвърляне на топката напред-назад между двойките я накара да се усмихне.

Някой високо спомена за часа и тя погледна часовника си. Бе почти три. Ако се върнеше да облече банския си костюм, щеше да има един час на разположение за плуване, преди да се срещне с баща си.

Светлата ѝ кожа, характерна повече за червенокосите жени, беше причина тя да избягва слънцето в средата на деня, когато изгарящите му лъчи правеха най-много поражения.

Докато се отдалечаваше от корта, изблик на смях привлече вниманието ѝ. Тя обърна глава и погледна през рамо. В краткия миг, когато не гледаше къде върви, тя почти се блъсна в някакъв човек. Движението ѝ напред бе спряно от две ръце.

Глена рязко се обърна напред, готова да се извини, но думите замръзнаха на устните ѝ, когато видя високата, загоряла от слънцето фигура на мъж, облечен с бял плетен пуловер и бели тенис гащета.

Тя бе поразена от иронията на съдбата. Случайно се бе сблъскала с човека, когото баща ѝ трябваше уж случайно да срещне. По устните ѝ заигра усмивка, която привлече вниманието му.

— Извинете, господин Кулсън — бързо се извини младата жена. — Страхувам се, че не гледах къде вървя.

Едната му вежда леко се повдигна, когато чу името си. В чертите му се долавяше цялата твърдост на характера му, която тя бе видяла на снимката. Но фотообективът не беше уловил постоянния блясък в тъмните му очи — блясък, който според нея гореше в очите на вълка единак.

— Срещали ли сме се преди? — Гласът му, също както и погледът, беше пряк. Глена бе подложена на дръзкия му оглед. — Не вярвам, че бих могъл да забравя срещата си с вас.

Комплиментът бе поднесен елегантно и толкова непринудено, че ѝ бе трудно да се усъмни в искреността му.

— Никога не са ни представяли един на друг. Познах ви от една снимка във вестника — обясни тя и почувства топлина от бавната усмивка, която се появи на лицето му.

— Трябва да имате доста добра памет, защото мина доста време, откакто е имало статия за мен, мис... — Нарочно спря, за да я остави да попълни празнината.

— Рейнолдс. Глена Рейнолдс.

Тя се улови, че започва да я интригува човекът, на когото бе залепила етикет „безскрупулен“. Той имаше чар на дързък картоиграч, какъвто тя не очакваше. Този чар плюс непоколебимата решителност, изписана на изрязаните му черти, представляваха изключителна комбинация. Младата жена усети силата ѝ, която започваше да ѝ оказва

влияние. Изобщо не беше очаквала да бъде сексуално привлечена от Джет Кулсън.

— Името ми звучи познато. Глена Рейнолдс — повтори той, сякаш да разрови паметта си, а очите му леко се присвиха.

— Може би сте... — понечи тя да обясни кой е баща ѝ, но Джет Кулсън я прекъсна, като щракна с пръсти — даде знак, че си е спомнил.

— Глена Рейнолдс беше името под една статия в развлекателната част на неделния вестник. Вие ли сте това? — Погледът му стана замислен и в изражението му се появи лека разсеяност.

— Да, аз съм — отговори Глена с леко смайване. — Поласкана съм, че сте я прочели... и си я спомняте.

— Помня я заради начина, по който сте успели да направите една скучна тема да изглежда интересна — простичко отговори той.

— Благодаря ви... мисля. — Глена не беше сигурна дали това е опит за комплимент. С раздражение си помисли, че той може би ѝ се подиграваше зад безизразната си външност на комарджия.

— По работа ли сте тук или за удоволствие? — Наблюдателният му поглед бе забелязал бурята в сиво-зелените ѝ очи и все пак мъжът толкова непринудено смени темата, че тя се зачуди дали не си бе измислила предишната закачка.

— И двете — призна Глена.

— За „Грийнбрайър“ е писано много пъти.

— Тогава за мен ще е предизвикателство да го направя по различен начин.

— Аз самият обичам предизвикателствата — тихо каза той. После леко наклони глава. — Извинете, но трябва да спазя уговорката си за тенис.

Думите му накараха Глена да мръдне встрани, сякаш преграждаше пътя му, въпреки че не беше така. Бронзовите му мускулести крака го понесоха напред. Погледът ѝ го проследи за няколко секунди, забелязвайки тесния му кръст и широките рамене. Глена почти не се съмняваше, че Джет Кулсън е човек, какъвто не е срещала досега и беше малко вероятно да срещне в бъдеще. Той беше единствен по рода си.

[1] Белите серни извори — популярен курорт във Вирджиния, където се намира хотел „Грийнбрайър“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Орин Рейнолдс стоеше до басейна, когато Глена се изкачи по стълбичката, за да излезе от водата. Тя усети някакво нетърпение у него, докато вървеше към шезлонга, където бяха кърпата и шареният ѝ халат, оставяйки мокра диря след себе си.

— Здравсти! — Беше леко задъхана от плуването, но се чувстваше освежена от натоварването. Секунди след като бе излязла, кожата ѝ настръхна. Тя изгърси кърпата и започна енергично да се трие с нея. — Какво става? Мислех, че ще се видим в стаята.

— Дадох бакшиш на пиколото и то ми каза, че обикновено Кулсън прави аперитива си в салона преди вечеря. Искрах да съм сигурен, че ще сме там преди него, така че да го видим още като влиза.

Тя дръпна плувната шапка от главата си и пусна прибораната си коса да падне свободно.

— Аз се сблъсках с него — буквално, на тенискорта.

— С Кулсън? — Баща ѝ имаше нужда от потвърждение, че говорят за един и същ човек.

— Същият. — Тя попи с кърпата водата от банския си костюм в морскозелено.

— Какво каза той? — Баща ѝ застана нащрек, изучавайки всеки нюанс на изражението ѝ. — Знае ли коя си?

— Не знае, че съм ти дъщеря, поне аз не му казах. Но той е чел една от статиите ми и си спомни името ми оттам. — Тя още бе леко изненадана от този факт. — Това беше в общи линии целият ни разговор.

— Да... — Орин Рейнолдс смилаше информацията, докато Глена се пхна в халата си на цветя и завърза широкия колан на тясната си талия. — Имаш ли обувки?

— Под стола са. — Тя коленичи и извади модерните високи чехли оттам. Хвана се за ръката му и обу първо едната, после и другата.

— Да отиваме в салона.

Глена се спря смаяна.

— Не мога да се появя там така!

— Глупости, съвсем неофициално е. Там ще има хора и с тенис гащета, а ти със сигурност си по-облечена от тях — отхвърли протеста ѝ той.

Глена не се опита да спори за дрехите си.

— Но не съм си сложила червило... и грим. — Пръстите ѝ докоснаха мокрите къдрици. — А и косата ми...

— Нищо не може да подобри съвършенството. — Баща ѝ съзнателно беше прекалено щедър с комплиментата, за да осмее суетността и.

— Татко, бъди сериозен — въздъхна тя, без да може да се разстрои от властното му държане.

— Ако твърдо си решила да развалиш свежия си външен вид, иди в тоалетната да се срешеш и да си сложиш червило — отстъпи той със снизходителна усмивка. — Но не се бави много. Не искам да го изпусна.

След като Глена се пооправи, тя се срещна отново с баща си на входа на салона. Там вече се пълнеше с безгрижни хора. Орин Рейнолдс заведе дъщеря си до една маса, стратегически избрана така, че да могат да виждат влизащите. Поръчаха чаша бяло вино за Глена и „Перие“^[1] с парченце лимон за баща ѝ. Тя бе отпила само веднъж от виното, когато Джет Кулсън влезе в салона сам. Докосна ръката на баща си, за да привлече вниманието му към мъжа, който стоеше до вратата, но това не беше нужно. Орин вече го бе забелязал.

Искрящите тъмни очи бавно оглеждаха помещението, но не в търсене на някого, доколкото разбираше Глена, а просто отбелязвайки кой присъства. Баща ѝ се изправи и привлече вниманието на Джет. Очите му се свиха, когато той забеляза Глена, и се върнаха на баща ѝ.

— Господин Кулсън. — Без да повишава приятния тон на гласа си, баща ѝ успя да извика Джет на тяхната маса. — Не съм имал удоволствието да ни представят официално. Аз съм Орин Рейнолдс, от „Рейнолдс Майн“.

Последва твърдо стискане на ръце и Джет учтиво промърмори:

— Приятно ми е, господин Рейнолдс.

Дори името на баща ѝ или на мината да говореха нещо на Джет, Глена не успя да види някакъв знак за това в изражението му. Но тя не

вярваше, че тези твърди черти ще разкрият истинските му мисли.

— Разбрах, че вече сте се срещнали с дъщеря ми Глена — каза баща ѝ, за да отбележи нейното присъствие.

— Да, ние... се сблъскахме. — Леката пауза носеше усещане за хладна шега. Джет и кимна: — Здравейте отново, госпожице Рейнолдс.

— Здравейте, господин Кулсън. — Гласът ѝ бе леко дрезгав и Глена не беше сигурна как точно се получи това. Тя сякаш бе задържала дъха си, без да знае защо.

Той беше сменил тенис екипа си с чифт тъмносини свободни панталони и кремава копринена риза с шарки в убито син цвят. Буйната му гъста коса беше леко влажна и Глена предположи, че току-що си е взел душ. Тя беше напълно подготвена да не го хареса, но сега се улови, че се чуди защо е било така.

— Седнете при нас — покани го баща ѝ. — Нека ви почерпя. — Внезапно спря, сякаш се беше сетил за нещо. — Да нямате среща с някого?

— Не. — Той избра свободното място до Глена на отсрещната страна на масата.

— Какво ще пиете? — Орин направи знак на сервитьорката.

— Скоч, чист, с лед — каза Джет и баща ѝ предаде поръчката.

— Кой спечели тенисмача? — Седнала толкова близо, Глена усещаше силния аромат на лосиона му за след бръснене с всеки дъх, който поемаше. Той стимулираше възприятията ѝ и ги събуждаше за суровата му мъжественост.

— Аз спечелих. — В отговора му нямаше нито гордост, нито самохвалство, беше просто израз на информация.

— Естествено — сухо промърмори тя, предизвикана от невъзмутимото самочувствие в думите му.

Той извърна глава и я изгледа с искрящите си, но безчувствени очи.

— Аз винаги играя, за да печеля.

— Никога ли не сте играли заради удоволствието от самата игра? — Още докато задаваше въпроса си, тя си спомни за първото си заключение, че той може да бъде безскрупулен.

— Това е логиката на губещите. — Полуусмивка разтегна ъгълчетата на устата му и я подразни. След това погледът му се плъзна

обратно към баща и. — Никога не бих се досетил, че е ваша дъщеря, господин Рейнолдс.

— Моля, наричайте ме Орин — настоя баща ѝ и я погледна усмихнато. — Наистина няма много прилика между нас. Радвам се, че Глена прилича на майка си, бог да успокои душата ѝ. Тя беше поразяващо красива жена, като Глена.

— Не го слушайте, той е предубеден. — За пръв път се смути от комплиментите на баща си. Обикновено когато той изтъкваше външния ѝ вид пред приятели или непознати, тя само се усмихваше и оставяше думите да отзвучат без никакъв коментар. Сега я накараха да се почувства неудобно. Дали причината не беше в загадъчното и многозначително отношение на мъжа до нея?

Скочът на Джет бе сервиран. Прекъсването даде възможност, за голямо облекчение на Глена, разговорът да се насочи към други теми.

— Кажете ми, Орин, какво ви води насам? — попита Джет с лек интерес. — Дъщеря ви ми каза, че е тук както по работа, така и за удоволствие. И за вас ли е така?

Глена побърза да обясни:

— Разказах на господин Кулсън за намерението си да напиша статия — пътепис за „Грийнбрайър“.

Баща ѝ се опита да отклони първоначалния въпрос.

— Глена има голям талант за думите. Мисля, че ми спомена, че вие сте чели някоя от работите ѝ.

— Да, така е — призна Джет, но не повтори коментара си, който бе направил по-рано през деня. — Вие ѝ помагате в проучването ли?

— Не — отрече Орин с гърлен смях. — Тя прави всичко сама. Не съм сигурен кой от нас е придружител на другия. Не мога да кажа, че за мен това пътуване е само за удоволствие, защото един бизнесмен никога не може да избяга от задълженията си, дори и за един уикенд. Сигурен съм, че разбирате какво искам да кажа.

Джет кимна:

— Разбирам.

— А вас какво ви води насам?

Глена се удиви на спокойната невинност в изражението на баща ѝ, сякаш нямаше и най-малка представа защо Джет е в хотела. Лицето му изразяваше точно необходимото количество любопитство и

интерес. Тя вдигна чашата към устата си, като се чудеше дали Джет разбира, че блъфират.

— Аз съм домакин на няколко лобисти от Вашингтон. — Той отпи голяма глътка от чистия скок, без да трепне.

— Стори ми се, че видях няколко познати лица във фоайето. Това е обяснението — каза баща ѝ с точно премерен тон на разбиране, но Глена се усъмни в погледа, който Джет му хвърли. — Бих искал те да можеха да използват някои свои връзки за мен — въздъхна тежко той. — Правителството заплашва да затвори мината ми в края на месеца.

— Това е много лошо. — Забележката не подканяше за по-точни обяснения за грижите на Орин.

— Съжалявам, скъпа. — Баща ѝ се пресегна и потупа ръката ѝ, а Глена едва не подскочи от изненада. — Обещах да не повдигам този въпрос през уикенда, нали?

Трябваше ѝ цяла секунда да се опомни и през това време внимаваше да не поглежда Джет Кулсън. Съмняваше се, че може да прикрива мислите си толкова добре, колкото тези двама мъже.

— Наистина обеща — излъга тя, — но мисля, че изобщо не съм се надявала да можеш да си спазиш обещанието — добави, за да може баща ѝ отново да се върне на темата.

— Глена предложи тази екскурзия, за да ме откъсне от проблемите в мината — обясни той. — Но вие сте тук... и минните лобисти, което, предполагам, доказва, че никой не може да избяга от проблемите си.

— Във всеки случай не за дълго. — Джет положи ръце на масата. А облеченият му в коприна лакът се допря до нейната ръка. Допирът отклони погледа му към нея.

Глена разбра защо отношението му бе толкова обезоръжаващо. Той гледаше на нея като на единствената жена в цялата зала. Енигматичният блясък в черните му очи казваше, че вече знае много за нея и иска да научи още повече. Привлекателността му бе опустошителна комбинация между мъжествен чар и безскрупулна решителност. Глена чувстваше как тя бавно руши съпротивата ѝ.

— Как повлияха на компанията ви новите правителствени регулации? — Въпросът на баща ѝ я освободи от погледа на Джет. — Знам, че извличате повечето руда по повърхностния метод и се съобразявате със Закона за рекултивиране на земята, но ви питам

специално за подземните находища, които не могат да се разработят повърхностно.

Известно време двамата говориха най-общо за рудодобивния бизнес — неговата стратегия, новите технологии, бъдещият му потенциал. Глена усети, че баща ѝ бавно насочва разговора в посоката, в която желаше, като от време на време вмъкваше данни и цифри за мината си. Когато я побутна с крак, тя разбра намека му.

Премести стола си назад и се усмихна на въпросителния поглед на Джет.

— Вие двамата ще си говорите за въглища още час или повече. През това време мисля да отида до стаята си да взема душ и да се облека за вечеря. Моля да ме извините.

Когато се изправи, същото стори и Джет Кулсън. Тя първо помисли, че жестът му е продиктуван от учтивост, но после видя, че той погледна часовника си.

— Става късно... а и аз трябва да се преоблека за вечеря — обяви Кулсън със спокойно безразличие.

Глена безмълвно приветства липсата на неудовлетворение и разочарование на лицето на баща си, две чувства, които сигурно изпитваше. Вместо това той се усмихна широко.

— Е, и аз няма да стоя тук и да пия сам. — Подпря се с две ръце на масата и се изправи на крака.

— Идвам с теб, Глена, да се преоблека и аз.

Когато забеляза, че краката му са несигурни от дългото седене на едно място, тя разсеяно го хвана под ръка, за да му помогне, без да показва, че го прави. Без да бърза, Глена тръгна към вратата на салона, като продължаваше да го подкрепя.

— Благодаря за питието, Орин. — Джет Кулсън се изравни с тях. — И за интересния разговор.

— Удоволствието беше мое — отвърна баща ѝ. — Бихме желали да вечеряте с нас тази вечер. Ще сте повече от добре дошли, ако сте свободен.

— Както споменах, аз имам гости тази седмица.

— Той спря и ги изгледа и двамата. — Вие и дъщеря ви сте добре дошли на моята маса довчера.

— Не бихме желали да досаждаме. — Глена бе учудена, че баща ѝ отклонява предложението.

— Няма да досаждайте. Предполагам, че всички ще говорят за възлища. — Джет повдигна рамене.

— В такъв случай... — Баща ѝ изимитира колебание и погледна към нея. — ... Ще се радваме да приемем.

На излизане от салона Джет уточни, че е направил резервация за вечеря в осем часа в официалната трапезария. Докато вървяха към асансьорите, баща ѝ се възстанови достатъчно и нямаше нужда от помощта ѝ. Тя пусна ръката му и влезе първа в асансьора. Нямаха възможност да говорят, докато пътуваха нагоре, защото там имаше и други гости на хотела.

Когато асансьорът спря на техния етаж, тя с учудване установи, че Джет слиза заедно с тях. Погледна баща си, който също изглеждаше изненадан.

— Това ли е вашият етаж? — попита той.

— Да — кимна Джет почти без да промени изражението си.

— Това се казва съвпадение — обяви баща ѝ. — И ние сме тук.

— Да, наистина. — Сухата нотка в гласа му сякаш носеше съмнение, но Глена не можеше да е сигурна. — Ще се видим в трапезарията в осем.

Докато той се отдалечаваше по коридора, тя тръгна с баща си към техните стаи. В главата ѝ се появи съмнение, но не го изрече, докато Джет Кулсън не се отдалечи достатъчно.

— Знаеше ли? — попита тя.

— Разбира се. — Той отключи и Глена го последва вътре. — Всеки картоиграч знае, че трябва да изравни залозите, ако може.

— Джет Кулсън също играе покер, татко.

Забележката ѝ предизвика сериозен израз на лицето му.

— Да, забелязах. И освен това е дяволски добър. Не се съмнявах, че и той ще реши да тръгне, когато ти стана. — Той повдигна рамене. — Няма значение, ще имам и друг шанс.

В момента тя обаче не се притесняваше за пропуснатата възможност.

— Защо не си починеш един час? Ще имаш достатъчно време да се подготвиш за вечерята.

— Да, мисля, че точно това ще направя. — Той вдървено отиде до леглото и изпъна сухото си тяло отгоре.

Глена за момент го погледна притеснено и после отключи вътрешната врата към нейната стая. Тихо влезе и се облегна на затворената врата. Дали не бе сгрешила, като предложи тази битка за спасение на мината, на дома им, на всичко? За пръв път се усъмни в това дали баща ѝ ще може да привлече Джет Кулсън на своя страна.

Когато се обличаше за вечеря малко по-късно същата вечер, тя си спомни думите на баща си, че ще си отидат със стил. След един месец можеше и да няма къде да живеят, но тази вечер тя щеше да е елегантна колкото и всяка друга жена в салона.

Нефритенозелената копринена рокля екзотично контрастираше с лъскавия орехов цвят на косата и, чиито къдрици бяха прибрани на върха на главата, прихванати с инкрустирани гребени, които бяха принадлежали на майка ѝ. Нежната материя обхващаше врата ѝ, като оставяше раменете и ръцете ѝ голи. Беше плътно пристегната в талията, а надолу се разширяваше. С тази рокля Глена носеше плетен на една кука шал с втъкани сребърни нишки.

Тя почука на вътрешната врата и видя баща си да се бори с възела на вратовръзката си. Върза му я и забеляза колко добре му се е отразила кратката почивка. Заедно двамата слязоха долу и пристигнаха в трапезарията точно в осем часа. Всички от компанията на Джет, освен двама, вече бяха там.

Глена усещаше любопитните погледи, които я следяха, докато бе представяна на мъжете около масата. Техните безмълвни предположения се усилиха, когато Джет я покани на стола отдясно до себе си. Баща ѝ получи мястото до нея и така тя се оказа между двамата мъже. Нейното положение и присъствието на другите гости на практика не оставиха шансове на баща ѝ да говори поверително с домакиня.

Разговорите около масата бяха оживени и насочени главно към рудодобива, точно както бе предрекъл Джет. Баща ѝ лесно се включи в обсъждането. Глена основно бе слушател на тази интелигентна размяна на реплики. Тя не можеше да не забележи колко прямо Джет изказваше мнението си, без да формулира отговорите си с дипломатични фрази. За разлика от него, всички други бяха въплъщение на тактичността, стараейки се да не обидят някого с думите си.

В един момент Джет излезе от бизнес дискусията, за да я попита:

— Скучно ли ви е?

Другите бяха заети да говорят и не чуха въпроса, адресиран към Глена.

— Не, не ми е скучно. — Тя вдигна поглед от чинията си към кадифения блясък на очите му. — Татко и Брус обикновено на вечеря говорят за дневния добив, за качеството на рудата и за тонажите. Свикнала съм.

— Брус? — Гласът му таеше сдържано любопитство за самоличността на непознатия му човек.

— Брус Хокинс. — Глена каза цялото име. — Той е управител на мината. — Тя сякаш усети, че погледът му я прониза, но погледна нагоре едва когато Джет вече спокойно оглеждаше гостите.

— Притеснява ли ви, че сте единствената жена на масата? — Той разсеяно заби вилицата си в парче месо и го вдигна към устата си.

Глена остави своята вилица върху порцелановата чиния, смутена от въпроса, който нямаше нищо общо с предишната тема. В очите ѝ се четеше объркване.

— Защо трябва да ме притеснява? — леко се намръщи тя.

— Не казах, че трябва — меко я поправи той, — а попитах дали е така.

— Не, не е така. — Но тя все още не разбираше какво означава този въпрос.

— Може би се наслаждавате на това да сте обект на толкова много възхитени погледи? — предположи Джет.

Тя не отрече, че е усетила такива погледи.

— Поласкана съм, но... — Глена не си даде труд да довърши изречението, като отказа да се защитава. — Вероятно аз трябва да ви задам същия въпрос. Вас притеснява ли ви, че съм единствената жена на масата с всички тези мъже?

— Не и докато сте до мен. — Той не се поколеба и за секунда, преди да отговори, и придружи спокойните си думи с бърз поглед към нея.

Един от другите гости попита нещо и личният разговор прекъсна, докато Джет му отговаряше. Леките собственически нотки в гласа му сякаш потвърждаваха, че тя е определена за вниманието единствено на домакина. А това притесни Глена и в стомаха ѝ сякаш

запърхаха пеперуди — започваше да го приема като мъж, а не само като някого, с когото баща ѝ искаше да работи.

Тази промяна в отношението ѝ я накара да го огледа по-внимателно. Тя проучи твърдите му ъгловати черти, забеляза правия нос, изчистената линия на лицето, силната брадичка. От двете страни на устата му имаше извити трапчинки. От ъгълчетата на черните му очи излизаха бръчици на смеха, които се извиваха леко нагоре и подсилваха загадъчния им блясък.

Ръцете му бяха дълги и силни, в тях нямаше нищо нежно или деликатно. Докато наблюдаваше техните уверени движения, във въображението ѝ се появиха фантазии за тяхната сръчност в една любовна прегръдка и за усещанията, които могат да предизвикат те върху чувствителната ѝ кожа. Тази мисъл беше само на една крачка от това да си представи убеждаващата сила на устните му върху нейните. В този миг Глена с мъка прекъсна непокорните си мисли. Те щяха само да повишат и без това изостреното ѝ до крайност либидо.

Вниманието ѝ бе отвлечено от тези мисли, когато събраха приборите от вечерята и сервираха кафето. Джет извади пакет цигари и ѝ предложи. Тя само поклати глава в безмълвен отказ.

— Имате ли нещо против аз да запаля? — Едната му вежда се повдигна, докато задаваше въпроса.

— Не — отново поклати глава Глена.

Джет щракна запалката, но се спря и погледна баща ѝ.

— Ще запалите ли цигара, Орин?

— Не — с нежелание отговори той. — Лекарят ме накара да ги откажа преди три години, когато получих инфаркт. — Той не спомена за по-скорошния.

— Изглежда, че сте се възстановили напълно. — Джет изпусна облаче дим и погледна баща ѝ.

Глена с изненада чу баща си да казва:

— Но вече не съм същият човек.

Когато сервитьорът се върна след няколко минути, за да предложи още кафе, между гостите започна дебат дали да останат, или да посетят салона за по едно питие след вечеря. Мнозинството бяха за салона, което провокира значително раздвижване около масата.

— Ще се присъедините ли към нас в салона? — попита Джет, докато баща ѝ кавалерски дръпна стола, за да може тя да стане.

Погледът, който размени Глена с баща си, показва, че двамата са на едно мнение, но отговорът дойде от него:

— Не, благодаря. Днес беше дълъг ден и имам нужда от почивка.

— Благодаря ви за вечерята, господин Кулсън — допълни Глена.

— Удоволствието беше мое.

— Много ни хареса вечерята... и компанията. — Изражението на баща ѝ показваше благодарност.

— Приятна вечер.

— Приятна вечер. — Погледът му докосна и двамата и се спря на Глена за една вълнуваща секунда.

Когато излязоха от трапезарията, двамата се отделиха от останалите и тръгнаха към асансьора. Глена беше наясно, че е изпълнена с прекалено много нервна енергия, за да може да заспи. Ако си легнеше веднага, тя щеше само да се върти и обръща в леглото.

— Няма да се кача с теб, татко, ако нямаш нищо против. Мисля да се поразходя навън и да се порадвам на нощния въздух преди съня — каза му.

— Разбира се, че нямам нищо против — увери я баща ѝ. — Ще се видим на закуска сутринта.

— Лека нощ. — Тя го целуна по бузата и тръгна.

Вече беше почти до вратата, когато видя Джет Кулсън да се приближава. Тя усети как потръпва, а пулсът ѝ се учести.

— На разходка ли отивате, госпожице Рейнолдс?

— Мекият тон на гласа му направи въпроса просто едно незаинтересовано предположение.

Глена спря:

— Мислех си да се раздвижа след вечеря.

Той застана до нея, застрашително привлекателен в тъмния си вечерен костюм.

— Точно това смятах да направя и аз. Ще повървим ли заедно?

В погледа му се четеше тихо предизвикателство. В главата ѝ завъняха предупредителни звънци, които изпращаха бедствени сигнали за последствията от съгласието ѝ. Глена добре знаеше какво ще се случи, ако тръгне с този човек под лунната светлина. Същото го знаеше и той. Ако тя не искаше да узнае какво е да си в прегръдките му, това беше моментът да каже „не“.

— Защо не? — съгласи се тя с изразително повдигане на рамо и отговори на директния му поглед.

---

[1] Марка минерална вода. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Свежият нощен въздух навън накара Глена да повдигне сребристия шал, за да предпази голите си рамене и ръце от лекия хлад, допирът, с който сякаш изостри чувствеността ѝ.

По мълчаливо съгласие Джет я бе оставил тя да определя темпото и посоката на разходката им. Глена се насочи от внушителния бял хотел към залесената околност. Когато се измъкнаха от светлините на сградата и стигнаха до дърветата, тя намали ход.

Над тях безоблачното небе беше изпълнено със звезди. Неясната луна изпращаше лъчите си да осветят поляната там, където младите листа на дърветата не хвърляха сенки. Природни създания изливаха нощните си песни в реката на спокойния въздух.

Глена спря до едно дърво и внимателно се облегна на грубия му ствол, за да погледне през клоните към обсипаното като с пайети небе. Сякаш шалът бе плътно обвит около нея не за да я предпази от хладния въздух, а за да допринесе за вълшебството на сцената.

Неочаквано първите строфи на една песен зазвучаха в главата ѝ.

— Като рай — несъзнателно ги прошепна тя. Звукът на гласа ѝ отекна в ушите ѝ и Глена осъзна, че е издала мислите си. Тя се отдръпна от дървото и погледна към Джет. Той я наблюдаваше спокойно. — Помниш ли песента „Пътища в полето“^[1]?

— Да — утвърдително отговори той.

— Западна Вирджиния е моята представа за „като рай“ — обясни тя, като продължаваше да се възхищава на нощното небе и на нежните нощни звуци.

— Наистина ли? — Джет се приближи зад нея и спря до дясното ѝ рамо. — Надписът на автомобилните номера^[2] е по-подходящо описание на Западна Вирджиния — дива красота. Или това е твоята представа за „рай“?

Тя му отправи кос поглед.

— Може би. Никога не съм опитвала да определя.

Той леко наклони глава към нея.

— Какъв парфюм носиш? Този аромат ме преследва цяла вечер.

Глена не бе готова за внезапната промяна на темата. Умът ѝ се втурна да направи прехода, а чувствата ѝ изригнаха от внушението на думите му.

— Новият аромат на „Шанел“. Забравих му името. — То не изглеждаше важно, когато тя почти се обърна, за да му отговори. Обзе я пронизваща топлина, докато чакаше следващия му ход.

Не се разочарова, когато дланта му намери извивката на врата ѝ и изви главата ѝ назад, докато устата му спокойно се спусна към нейните устни. Целувката му беше сигурна и меко търсеца, устните му се движеха по нейните с преднамерена лекота. Той протегна ръка да обхване талията ѝ и напълно я обърна към себе си, за да я прегърне изцяло.

Топлината на ръцете му я обгърна и тялото ѝ се затопли от неговото. Под влияние на изкусната убедителност на целувката му в ума ѝ не се появи и мисъл за съпротива. Усещанията, които той създаваше у нея, бяха прекалено хубави, за да иска тя да ги прекъсне. Тази липса на сила беше прелъстяване в най-чистата и опасна форма.

Очите ѝ бяха затворени в мечтателно задоволство, докато устните му се движеха по бузата ѝ към основата на ухото. Галещата милувка на ръката му по врата ѝ избута шала от едното рамо и той наведе глава, за да позволи на горещите си устни отблизо да проучат неговата заобленост.

— Кожата ти ми напомня за кремавото меко венчелистче на магнолията — прошепна Джет, а след това бавно се изправи.

Глена с нежелание отвори очи — искаше ѝ се той да не бе спрял толкова бързо. Непроницаемият поглед на черните му очи се плъзгаше по обърнатото нагоре лице като милувка и оставяше впечатлението, че тя е една много специална дама.

— Защо имам чувството, че баща ти ме подготвя за нещо? — Трябваше известно време, за да може небрежно подхвърленият въпрос да проникне през уязвимото ѝ съзнание, потопено в други усещания.

Тя се шокира, когато разбра, че моментът е бил точно избран. Дори сега, когато се стегна в ръцете му, дланта му продължаваше да следва извитата дъга между рамото и врата ѝ, а палецът му рисуваше кръгове върху чувствителната ѝ кожа. Устните ѝ се отвориха в безмълвен яростен протест срещу обвинението, но гласът ѝ изневери.

Джет не изглеждаше прекалено обезпокоен от липсата на отговор. Той продължи да се отнася към нея с ленива бдителност.

— Баща ти се опитва да ми пробута нещо. Не можах да преценя дали това е минната му компания... или се опитва да пробута теб. Ако е за теб, предложението може да е примамливо.

Когато главата му се наведе надолу, сякаш да я целуне отново, тя замахна и го удари през лицето в изблик на раздразнение. Без да чака, се измъкна от слабата му прегръдка и безкомпромисно застана с гръб към него. Очакваше той или да постъпи по същия начин, или да започне да я убеждава.

Вместо това Джет отвърна на нападението ѝ с весела подигравка:

— Какво стана? Да не се приближих прекалено много до истината?

— Не. — Тя отметна глава и отрече прекалено бързо и прекалено енергично. На момента усети, че е гневна отчаеш, защото Джет толкова ясно бе прочел мислите на баща ѝ, и отчасти — защото можеше да разсъждава толкова трезво, докато я държеше в ръцете си. Бързият ѝ като светкавица гняв бе като преиграване. Наклони глава и пое успокоителна глътка въздух.

— Не можах да се въздържа — дрезгаво му се извини тя. — Съжалявам, че те ударих.

— В такъв случай... — Гласът му бе изпълнен от сдържания смях и той протегна ръце да я обърне към себе си и обвини талията ѝ. — ... нека се целунем, за да наваксаме.

Глена сложи ръце на гърдите му и се опита да се отблъсне от него, но той преодоля съпротивата ѝ с малко усилие. Ръцете му се вдигнаха към гърба ѝ, за да я повдигнат на неговата височина, а гладката ѝ рокля предлагаше малка защита от грубото влияние на твърдото му мускулесто тяло.

Без да може да се освободи от прегръдката му, Глена пробва вербална атака, за да възстанови свободата си.

— Ти си най-...

Мекият му гърлен смях предрече безполезността на опита ѝ.

— Вече чух всички епитети.

Ръката му обхвана тила ѝ, за да я задържи мирно, докато устата му покри плътно стиснатите ѝ устни. Глена бе поразена от липсата на бруталност в прегръдката му. В целувките му нямаше наказание, само

всепоглъщаща страст, която разби защитата ѝ. Ръцете му също не бяха груби. За нея щеше да е по-лесно да отблъсне прегръдката му, ако той ѝ причиняваше болка. Джет нямаше нужда от брутална сила, за да сломи съпротивата ѝ.

Щом Глена стигна до момента, когато не можеше вече да се стяга в ръцете му и остави тялото си да се притисне в неговото, той отлепи устните си от нейните.

— Да обърна ли и другата си буза за шамар?

Тя свали поглед от чувствените му устни към бялата яка на ризата, а бледността и се открояваше от загорялата кожа на шията му и тъмния плат на костюма. Пулсът ѝ се успокои и влезе в нормалните си граници, дишането ѝ също.

— Ако познаваше баща ми, никога нямаше да съчиниш тази инсинуация, това ме ядоса толкова, че те ударих. — Гласът ѝ бе тих, все още невъзстановен от целувките. — Баща ми никога не е „пробутвал“ нещо през целия си живот.

— Може би „пробута“ не беше правилната дума — отстъпи Джет и охлаби прегръдката си. — Но усещам, когато ме обработват.

Глена почувства леко неудобство, защото знаеше, че това е вярно.

— Не съм сигурна, че разбирам за какво говориш, но баща ми е честен човек. — Вече можеше спокойно да го погледне в очите.

— Не си спомням да съм влагал обратното в думите си — отговори той и погледът му премина по лицето ѝ. — Най-вече съм любопитен каква роля играеш ти в плановете му.

— Никаква. Просто съм тук, ако той има нужда от мен — повдигна рамене Глена, защото моралната подкрепа беше границата на нейното участие. Никога не бе се месила в бизнесоперациите му, а моментът за промяна бе лош сега, когато се изискваха професионални преговори, а тя бе абсолютен аматьор.

Джет не изглеждаше напълно убеден от отговора ѝ, но сякаш бе готов да се въздържи от мнение. Тъглчетата на устата му се свиха в суха усмивка, а ръцете му се отпуснаха и я освободиха.

— Мислиш ли, че той ще има нужда от теб? — взря се в нея той.

Без топлината на тялото му Глена потрепери. Тя не можеше да се справи с двусмислените му въпроси.

— Захладня. Мисля, че ще се прибирам вътре. Ако очакваше някакъв протест от Джет, такъв не дойде.

— Ще повървя с теб.

Изминаха обратния път в тишина. Той вървеше до нея, докато стигнат асансьорите. Влезе след нея, сякаш да се увери, че всичко е наред, и натисна копчето за нейния етаж.

— Лека нощ, Глена — пожела ѝ той, но тя нямаше време да му отговори, преди вратите да се затворят.

В стаята си Глена почука веднъж на вътрешната врата към стаята на баща си. Отсреща не се чу нищо. Тя се поколеба, после отвори вратата и погледна вътре. Отиде на пръсти до леглото и видя, че баща ѝ спокойно спеше.

Трябваше ѝ известно време, за да се унесе в сън.

На следващата сутрин тя се събуди от звъна на телефона. Протегна се неவிждащо за слушалката, докато се опитваше да се разсъни.

— Да? — Гласът ѝ звучеше толкова дрезгаво, колкото чувстваше дебел езика си.

— Ставай, поспаланке — смъмри я весело баща ѝ. — Изгрей и засияй!

Глена отпусна глава на възглавницата, като се опитваше да държи слушалката до ухото си.

— Колко е часът? — сънливо се нацупи тя.

— Осем сутринта.

— Защо ми се обаждаш? Защо просто не почука на вратата? — Тя седна на леглото и потърка очи, като се мъчеше да прогони съня от тях.

— Защото съм долу. Буден съм от няколко часа и направих сутрешна разходка. Мислех, че може да се срещна с Кулсън, но разбрах, че е поръчал закуска в стаята си. — Споменаването на Джет широко отвори очите ѝ със спомена от снощи. — Ще дойдеш ли да закусиш с мен, или трябва да ям сам?

— Слизам, но, татко... — Глена се поколеба. — Не се опитвай да се видиш с Джет, преди да сме успели да поговорим.

— Защо? — Той беше озадачен.

— Ще ти обясня, когато слеза долу. Само ми дай няколко минути да си измия лицето и да се облека.

Всъщност ѝ трябваха двадесет минути да се измие, да сложи нов грим и да навлече чифт бежови панталони и подходящ пуловер в тънки светло- и тъмнобежови ивици. Баща ѝ вече бе седнал на една маса, когато тя пристигна в ресторанта за закуска.

— Какво имаше предвид по телефона? Защо искаш да говориш с мен? — попита я той още преди да успее да дръпне стола си към масата.

Глена накратко разказа за това, че Джет я е придружил на разходката предишната вечер, като пропусна интимните подробности за целувките.

— Подозира, че го подготвяш за нещо — завърши тя.

— Той ли го каза? — Веждите му се свиха загрижено.

— За да съм точна, той каза, че знае, че го обработват.

— Дааа. — Орин Рейнолдс се замисли за момент.

— Не искам да ме мисли за някакъв шарлатанин, така че ще трябва да съм по-откровен с него. Иначе няма да повярва, че искам да му направя нормално бизнес предложение.

— Това си мислех и аз — съгласи се тя.

— Надявах се да се посприятеля с него, преди да му кажа предложението си, но така вече не става — въздъхна той и после ѝ хвърли тънка усмивка.

— Благодаря за предупреждението.

Сервитьорката дойде да вземе поръчката, но това не наруши разговора им. Те вече бяха приключили обсъждането. Закуската премина тихо, защото баща ѝ бе вгълбен в мислите си.

Сутринта нямаше никаква следа от Джет в хотела. Те успяха да го видят едва по обяд, когато отново бяха седнали в ресторанта. Глена го видя, че влиза, и успя само да прошепне „Татко!“, за да привлече вниманието на баща си към високия чернокос мъж, който се приближи до масата им.

— Добър ден! — Поздравът му се отнасяше и към двамата и те отговориха. Без никакви други предисловия той постави едната си ръка на облегалката на нейния стол, с другата се подпря на масата и я погледна под прав ъгъл. В очите му се четеше изключителна

гальовност, което я накара да се почувства специална, когато той насочи цялото си внимание към нея.

— Би ли искала да поиграеш тенис следобед? Имам резервиран корт за два часа.

Близостта му ѝ влияеше опияняващо. Тя погледна към баща си, за да се откъсне от магическото му влияние. Баща ѝ не разбра погледа ѝ и го прие като искане на разрешение.

— Отиди и се забавлявай. Аз ще намеря някой да ме развлича — настоя той.

— Тогава в два. — Джет повтори часа като потвърждение на решението ѝ.

— Ще бъда там — кимна с глава Глена.

Докато Джет се изправяше да тръгва, баща ѝ заговори:

— Има един делови въпрос, който искам да обсъдя с вас, когато имате време.

Джет го погледна с многозначителна полуусмивка.

— Ще бъда на разположение в четири и половина, ако това ви устройва.

— Чудесно. — В изражението на Орин Рейнолдс се появи увереност, всяка част от която беше равна на тази на Джет. — В моя апартамент или във вашия?

— Във вашия.

— Аз нямам ракета за тенис — сети се Глена.

— Ще взема една за теб — обеща Джет и се отдалечи, като махна с ръка. Той се присъедини към двама мъже, които Глена позна — бяха на вечерята предишната вечер. Очевидно бяха двама от гостите му.

— Е, картите ми ще са на масата до пет следобед — обяви баща ѝ със сдържана въздишка.

— Какво мислиш, че ще направи той? — Глена отпи от чашата си с леденостудена вода, за да охлади пламналото си тяло, но продължи да наблюдава всички движения на Джет.

— Това е единственият човек, когото не бих могъл да разгадая — заяви баща ѝ, смачка ленената салфетка и я постави на масата. — Ако си готова, да тръгваме.

Глена бутна стола си назад и стана. Излязоха от ресторанта и се върнаха в апартамента, за да може тя да си облече тенис екипа. Чуваше как баща ѝ обикаля в съседната стая, като ту сядаше, ту отново

крачеше. Напрежението му се оказа заразително. Всичко бе заложено на срещата му с Джет този следобед.

Тя пристигна на тенискорта с бяла лента, която прибираще косата ѝ, за да не влиза в очите. Джет я чакаше. Той махна към трите ракети, които лежаха отстрани.

— Избери си.

Тя пробва всяка една, преди да си избере втората. Нервите ѝ бяха изпънати като нишките на ракетата както от опасенията за финансовото им състояние, така и от безпорядъка, който Джет бе оставил в чувствата ѝ.

Когато излязоха на корта, Глена се съгласи с предложението му да загреят с няколко удара. Обикновено играта ѝ беше над средно ниво, но сега ѝ липсваше концентрация. В резултат на това тя започна да играе лошо.

В средата на първия сет още не бе отбелязала нито една точка. А още по-съкрушително за гордостта ѝ бе това, че Джет ѝ отстъпваше. Когато тя успяваше да вкара сервиса, той просто връщаше и продължаваше да играе леко, без да опитва крос корт или бейзлайн^[3]. На последния си сервис тя направи двойна грешка и той получи сет пойнт^[4].

Ядосана на себе си заради слабата игра и на него заради снизходителността му, тя едва го погледна, докато сменяха страните. Но той я предизвика, когато я подминаваше.

— По-добре се замисли за играта. Проблемът ти е, че не се концентрираш.

Критиката му я бодна като с остен. Глена върна първия му сервис с унищожителен удар през корта, който го свари неподготвен. От този момент нататък играта ѝ се подобри. Но все пак не беше равна на тази на Джет. Той ѝ позволяваше да го настигне, дори да спечели един-два гейма, но всеки път, когато победата му в мача беше в опасност, той изпращаше по някой удар, който тя не можеше да върне.

Силната състезателна жилка у Глена не ѝ позволяваше да се откаже. Джет контролираше играта, караше я да се напегне до краен предел и тя продължаваше битката, докато той спечели решителната точка. Потта течеше на струйки по врата ѝ, докато отиваше към мрежата след поражението. Задъхана, тя стискаше ракетата, докато Джет прескочи мрежата, също останал почти без дъх.

— Поздравления. — Ръкостискането ѝ бе отпуснато, изтощено като гласа ѝ.

— Изморена ли си? — В тона му имаше дразнеща нотка.

В очите ѝ проблесна негодувание, докато изтриваше чело с опакото на ръката си. Тя се обърна и бавно тръгна, съзнавайки, че той я следва.

— Можеше да ме унищожиш — обвини го тя. — Можеше да ме заличиш от корта по всяко време, когато поискаш. Не ми харесва мисълта, че ти просто си играеше с мен на котка и мишка.

— На мен ми изглеждаше повече като състезание. — Той ѝ подаде една кърпа.

— Не вярвам изобщо да си се изпотил — продължи да се оплаква Глена. Гласът ѝ бе леко приглушен от кърпата, с която си бършеше лицето.

— Изпотих се — увери я той с ленив глас. — Ти играеш доста добре, когато се концентрираш.

— Никоя мишка не обича да се отнасят снизходително с нея. — Тя уви кърпата около врата си, като остави краищата да висят отпред.

— Никога не съм виждал мишка с кестенява коса или с такъв характер — поправи я Джет с дяволит блясък в очите.

Дишането ѝ се бе нормализирало. Тя повдигна глава и го погледна.

— Аз не съм жалка мърморана, когато губя. Просто... да ме оставяш да те настигам, е почти толкова лошо, колкото и да ме оставиш да победея — обясни тя. — Къде е удовлетворението, ако знаеш, че някой ти позволява да го направиш.

— Печелиш точка. — Ръцете му хванаха краищата на кърпата и я издърпаха по-близо до него. С всеки свой дъх тя вдишваше земния му мъжки мирис, подсилен от потта и от топлината на напрежението. Този мирис правеше странни неща с пулса ѝ. — Но не съм имал намерение да се показвам снизходителен. Ти си страстен играч и чувствах, че заслужаваш някаква награда за усилията си. Просто не се предаваше.

— Никога не се отказвам. — За нея това бе немислимо.

Джет избърса бузата ѝ с края на нейната кърпа, като успя да придаде впечатлението на милувка.

— Разбирам те.

После ръката му се плъзна под брадичката ѝ и я повдигна така, че устните ѝ да достигнат неговите. Тя усети соления му вкус във влажното сливане на устните им, облеганата на твърдото му тяло.

Бе още жадна за целувките му, когато той бавно се отдръпна.

— Предполагам, че си споменала на баща си това, което обсъждахме снощи. Затова ли той поиска да се срещнем следобед? — прошепна Джет.

По дяволите! Той отново го направи. Хвана я беззащитна, докато сетивата и бяха упоени от сексуалната сила на целувките му. Глена се изправи и с мъка потисна яда си.

— Да, казах му за неоснователните ти подозрения — призна тя, тъй като нямаше смисъл да лъже. — Мисля, че иска да се срещнете, за да поправи впечатлението, което придобиваш за него.

— За какво иска да говорим? — продължи Джет, докато прибираше ракетата си в калъфа.

— Татко може да ти го обясни по-добре от мен. — Глена не се опита да го убеждава, че не знае. — Казах ти и преди, че не участвам в бизнесделата му.

— Значи става въпрос за работа? — Той поиска потвърждение за темата.

— Да — беше единственият отговор. Тя нерешително вдигна ракетата, с която бе играла, и направи несъзнателен опит да смени темата. — Какво да правя с това?

— Той ще я върне — посочи Джет към едно момче. Глена му я подаде, когато то притича към тях. Щом се отдалечи, Джет попита: — Ти ще бъдеш ли на срещата?

— Вероятно. Защо? — опита да го предизвика тя.

— Просто се чудех. — С ръка на кръста и той я насочи към изхода на залата.

Глена не бе доволна от този неангажиращ отговор.

— Какво се чудеше?

Косият му поглед за момент се спря на нейния.

— Дали не си примамка.

— Примамка!? — повтори тя с растящо възмущение.

— Това е термин от покера. Отнася се за партньор, подставено лице, което примамва жертвите в играта, която обикновено е нагласена — обясни той.

— Знам какво означава — язвително отговори тя, — но случайно не съм такава.

— Възможно е целта ти да е да ми отклониш вниманието. Ти си едно много привлекателно отклонение. — Погледът му пробяга по нея оценяващо.

Глена не си позволи да погледне към него, сигурна, че отново ще го удари.

— Но това не ми е цел.

— Така ми каза и преди — поклати глава той.

— Ти наистина имаш прекалено подозрителен ум — заключи тя тихо и ядосано. — Трябва ли всеки да бъде тенденциозен, да има някакъв скрит мотив?

— Не трябва, но обикновено е така. — Думите му дойдоха, без да се замисли, но в тях се криеше огромен цинизъм.

— Може би защото работиш главно с потайни хора, а не с честни като баща ми — сухо предположи Глена.

— Като се опариш няколко пъти, и ти ще си подозрителна към огъня.

Погледът ѝ се плъзна по лицето му и забеляза неумолимата извивка на устата му и внушаващата страх челюст. Осъзна, че грубостта му, твърдостта, се дължи на неприятния му опит. Това намали раздразнението ѝ.

— Не е нужно да съм на срещата — каза тя. — Ако ще се чувстваш по-сигурен или по-малко подозрителен, ще отида да плувам или да правя нещо друго. Няма с какво да помогна на разискването. И със сигурност не искам да смяташ, че ще ти отвличам вниманието. Баща ми също не би искал.

Когато спряха пред асансьора, Джет дълго я изучава с поглед, преди да отговори:

— Нямам нищо против присъствието ти на срещата ми с баща ти.

— Ако зависи от мен, ще бъда там. — Тя знаеше, че присъствието ѝ ще бъде морална подкрепа за баща ѝ, което бе много по-важно от недоверието на Джет.

Вратите на асансьора безшумно се плъзнаха встрани, а над тях се чу звънецът му. Глена отстъпи, за да позволи на слизащите да минат край нея, и после влезе в асансьора, последвана от Джет.

---

[1] „Country Roads“ — популярна кълтри песен на Джон Денвър.
— Б.пр. ↑

[2] В САЩ автомобилните номера имат емблема или надпис,
характерен за всеки щат. — Б.пр. ↑

[3] Удари в тениса. — Б.пр. ↑

[4] Възможност за отбелязване на победната точка в сета. —
Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Срещата постави на изпитание нервите на Глена. Тя се бе свила на един стол от страни и се опитваше да бъде възможно най-незабележима. Баща ѝ бе започнал с представяне на доходността на мината, като даде проучванията и докладите на Джет да ги прегледа. След това говори за финансовите затруднения в предходните години, предписанието за подобряване на сигурността от инспекцията и дългите обжалвания, за да може да събере парите и да влезе в изискваните стандарти.

През цялото време Джет слушаше, проучваше документите и докладите и наблюдаваше баща ѝ. По лицето му не можеше да се прочете нищо. Нито веднъж не погледна към Глена след краткия поздрав, когато пристигна. Тя се размърда в стола си, защото кракът ѝ се схвана, но и това движение не привлече вниманието му.

— Мисля, че получихте представа за настоящата ми дилема. — Баща ѝ се облегна назад, за да погледне Джет и да се опита да прочете реакциите му. След секундно мълчание той направи предложението си. — И разбирате защо толкова желая да направя... сливане с вашата фирма: да получа необходимата ми финансова сила.

Джет погледна доклада в ръката си и се наведе напред, за да го остави на масата.

— Обясните ми, че кредитът ви е просрочен заради скорошните икономически промени. Операциите ви не могат да се нарекат доходни, но са стабилни. Кредитните институции са отпусkali заеми и при по-слаби показатели от това, което ми показахте. Техните причини да ви откажат не се крият във вашата задлъжнялост или в липсата на допълнителни гаранции. Какви са? — Имаше нещо небрежно в начина, по който Джет изтръска една цигара от пакета си и я запали.

— Както знаете, собственик само на една мина е в рискована позиция. На практика при него има еднолично управление и ако нещо се случи с този човек, дейността спира. От друга страна — повдигна рамене баща ѝ, — вашата компания е изградена от множество хора.

Ако нещо се случи с един от тях, вие го сменяте, но загубата на един не застрашава съществуването на компанията.

— Така е — съгласи се Джет и го зачака да продължи.

Глена наблюдаваше баща си и забеляза как той сви устни. Тя добре разбираше усилията, които полагаше, за да завърши обяснението.

— През последните три години аз получих два инфаркта. След една година може и да ме няма. Затова не мога да получа заем — обясни той. — Ако аз си отида, кой ще управлява мината? Глена със сигурност няма да може. Не защото е жена. Нейните способности са в друга сфера. Без мен няма кой да ръководи и да се грижи за заемите.

Неговото твърдение предизвика въпрос, който Глена неволно зададе на глас:

— Ами Брус?

Уморените сиви очи ѝ изпратиха мрачен поглед.

— Брус е можеща личност, когато има кой да му дава насоките. Той е способен сам да поддържа нещата само за кратък период — обясни баща ѝ както на нея, така и на Джет.

Погледът ѝ бе привлечен от Джет като с магнит. Той я наблюдаваше с тихо съзерцание, но тя бе поразена от безизразното му лице. Очите му се отделиха от нейните, за да се плъзнат надолу и да се спрат на меката извивка на устните ѝ. Този интерес към нея бързо изчезна, когато вниманието му се върна на баща ѝ.

— Без това сливане аз ще загубя много. — Орин омаловажи положението. — Но не съм единственият, който ще страда. Стопанството на малката ни общност едва се е възстановило от последното спиране. Не знам колко от семействата на работниците ще оцелеят, ако отново затворят мината за продължителен период.

— Оценявам това, което казвате. — Джет изпусна облак дим и изтръска цигарата си в пепелника.

— Естествено не е нужно да подчертавам данъчните облекчения за вашата компания, ако поемете дейността на моята. Дори не бих направил това предложение, ако нямаше начин да спечелите от него — настоя Орин Рейнолдс и замълча, сякаш осъзна, че няма повече аргументи. — Не очаквам да ми отговорите веднага. Ще ви трябва време да го обмислите.

— Ако може, бих желал да взема копия от докладите, които ми покажете, за да ги проуча — посочи той към документите на масата.

— Можете да вземете тези — предложи бащата на Глена.

— Довечера или утре сутринта ще имам възможност да се посветя на тях. — Джет се изпъна да стане и това означаваше край на срещата. Това, което последва, бе само формалност. — Утре следобед ще ви съобщя дали предложението ви представлява интерес за моята фирма.

— Това ме устройва. — Орин с мъка се изправи, за да си стиснат ръце.

Глена също се изправи, докато Джет взимаше документите. Взря се в лицето му, но каквото и да бе мнението му, явно го пазеше само за себе си. Той се сбогува с нея само с кимване и остави баща ѝ да го изпрати до изхода.

Когато вратата се затвори зад него, баща ѝ се върна в средата на стаята, погледна към Глена и въздъхна тежко:

— Имаме само още двацет и четири часа до отговора. Поне няма да ни държат в напрежение с дни.

— Извини ме, татко. — Тя се втурна към вратата, откъдето току-що бе излязъл Джет. — Веднага се връщам.

— Къде отиваш? — примигва от объркване той.

— Само искам да му кажа две думи. — Глена бързо излезе и се загуби от погледа му.

Вървеше бързо, а държането ѝ на зряла жена ѝ даваше чувство на увереност. В коридора пред себе си тя го видя да отваря вратата на апартамента си.

— Джет! — Твърдият ѝ глас го накара да я изчака. Той се спря на прага и едната му вежда леко се повдигна в безмълвен въпрос и предположение.

Когато се приближи, той през рамо я покани:

— Влез вътре.

От вратата Глена забеляза друг човек в гостната на апартамента му. Внушителната му фигура бе облечена в консервативен костюм с вратовръзка. Оплешивяващата му глава го правеше да изглежда по-възрастен, отколкото тя подозираше, че е. Когато видя, че младата жена последва Джет в стаята, той бързо стана, почти несъзнателно оправи

вратовръзката върху изпъкналия си корем и се опита да скрие изненадата си.

— Това е Дон Съливан — разсеяно го представи Джет. — Той работи за мен като мениджър. Дон, запознай се с Глена Рейнолдс.

— Приятно ми е, господин Съливан — тихо каза Глена, а той кимна с глава към нея с леко смущение. Тя прехапа устни и се зачуди как да говори с Джет насаме.

Но той я изпревари:

— Дон, имаш ли нещо против да се преместиш в другата стая за няколко минути? — Това беше заповед под формата на въпрос. Преди човекът да направи и крачка, Джет му подаде докладите, които беше взел от баща ѝ. — Искам и ти да ги разгледаш, така че да ги обсъдим по-късно.

— Добре. — Дон Съливан отново кимна с глава на Глена и насочи масивната си фигура към вътрешната врата.

Когато тя се затвори и двамата бяха сами, Джет се обърна и срещна погледа ѝ.

— Искаш да говориш с мен ли?

— Баща ми ти каза цялата истина. Не остави нищо скрито — спокойно каза тя. — Искях да съм сигурна, че го знаеш, като имам предвид колко се съмняваше.

— Проверих баща ти. Имах докладите, преди да се срещна с него следобед — заяви той. — Така че вече бях наясно с настоящото му положение.

— Тогава защо не му го каза? — намръщи се Глена.

— Ако баща ти е такъв бизнесмен, за какъвто го мисля, вече се е досетил, че съм го проверил. Той щеше да направи същото на мое място. — Джет вдигна папката с документи, над които работеше Дон Съливан, когато влязоха, и ги разгледа.

Вмъкнатият комплимент за баща ѝ намали част от напрежението ѝ.

— Значи наистина вярваш, че е честен.

— Баща ти спомена два отрицателни факта, за които нямах информация... и вероятно трудно щях да я получа. Така че, да, наистина вярвам, че ми даде цялостна картина. — Той остави документите на масата, откъдето ги беше взел, и си позволи лека

усмивка, когато погледна към нея. — Това достатъчно убедително ли е?

— Да. — Тя вътрешно въздъхна, след като тази вероятна предубеденост бе отстранена. Шум от съседната стая ѝ напомни за мъжа, който чакаше, и тя направи крачка към външната врата. — Няма да те задържам повече.

— Какво? Няма ли да присъединиш гласа си към бащиния си апел? — Закачливи пламъчета блеснаха в очите му, но закачката не беше груба.

— Ще помогне ли? — отвърна тя с леко предизвикателство.

— Може да се окаже забавно. — Той я обхвана с поглед, който беше преднамерено многозначителен. После изражението му стана сериозно. — Ще го обмисля толкова сериозно, колкото и всяка друга бизнес оферта.

Глена усети, че не може и да желае повече от това.

— Благодаря ти — прошепна тя и излезе от апартамента, за да се върне при баща си.

Въпреки уверението на Джет чакането на решението му беше трудно както за Глена, така и за баща ѝ. През цялата вечер тя се люшкеше между убеждението, че той ще се съгласи, и студения страх, че няма да го направи.

Тя спа неспокойно и се събуди с първите отблясъци на зората. След като близо час лежа в леглото и се опитва да заспи отново, тя стана и облече чифт тъмносини панталони и кремавобял велурен пуловер. Беше пет и половина, когато излезе в коридора, за да вземе асансьора надолу.

Във фойайето на хотела тя пренебрегна ресторанта с аромата на прясно смляно кафе в полза на ободряващата свежест на ранния сутрешен въздух, очаквайки тихата му ведрина да успокои неспокойния ѝ ум. Вървеше през мократа от росата земя без определена посока и все пак съзнаваше, че стъпките ѝ я водят към конюшните.

За момент изглеждаше сякаш всичко бе само за нея, споделяйки жълтата утрин само с чуруликащите птички в дърветата, но скоро забеляза един човек, който вървеше по пътя край хотела. Веднага позна Джет и пулсът ѝ се ускори. Нейната пътека пресече пътя и тя зави по него, тръгвайки насреща му, без да усилива или намаля своя ход.

Когато го наближи, забеляза, че е облякъл вечерния си костюм — или по-скоро не го е събличал. Вратовръзката му бе разхлабена и висеше свободно през врата, а горните копчета на ризата му бяха разкопчани. Сакото бе праметнато през рамо и той го придържаше с пръст, а панталонът му изглеждаше намачкан. Дори на черните му обувки имаше пласт прах, който притъпяваше блясъка на излъсканата кожа.

— Ако сега се прибиращ, значи е имало голям купон — отбеляза Глена, когато той се приближи достатъчно. — Какво става? Да не си решил да яздиш през нощта и конят те е хвърлил?

— Не, не съм яздил, само се разхождах — сухо я поправи той, когато и двамата спряха само на две крачки един от друг. — Тази сутрин си подранила.

— Не можах да заспя отново, когато се събудих. — Сиво-зелените ѝ очи се спряха на измореното му лице и разбърканата черна и гъста коса. — Не си ли лягал изобщо?

— Не. След вечеря поработих малко с Дон. Той си тръгна към два през нощта, а аз излязох да се поразходя из хълмовете и да помисля, после останах да наблюдавам изгрева. — Джет сякаш се отдалечи от нея, когато се обърна да погледне през рамо в посоката, откъдето беше дошъл.

Глена се наведе към него, прочела в изражението му нещо, което я стисна за гърлото.

— Взе ли решение за сливането? — напрегнато попита тя.

Погледът му се плъзна към лицето ѝ за секунда.

— Ще дам отговора на баща ти следобед — ловко избегна въпроса ѝ той.

— Още ли обмисляш? — От дърветата се появи лек бриз, който мина през лицето ѝ и за момент повдигна кестенявата коса от шията ѝ, преди да отшуми.

Джет постави тежката си ръка на рамото ѝ.

— Има много за обмисляне, Глена.

— Сигурна съм, че е така — съгласи се унило тя и наведе поглед към ризата му. — Просто чакането е толкова трудно.

— Всички решения са трудни. Животът е труден. — Гласът му беше нежен, но ръката му оказваше натиск на раменната ѝ кост и я приближи с половин крачка. Той прехвърли сакото си зад нея, за да

склучи ръце зад врата ѝ. — Щеше да е лесно, ако ти ми бе предложила сливане. — Съблазнителната нотка в гласа му ясно показва, че има предвид нещо много по-интимно от бизнес операция. — Ти представляваш много привлекателна сделка.

Глена усети, че той бе навел глава към нея, но не вдигна поглед. Ако се опитваше да отвлече мислите ѝ от баща ѝ, Джет бе успял да стори това само с близостта си. Нямаше нужда от ласкателства.

— Не бе нужно да казваш това. Не искам да слушам сладки приказки, за да се откажа да питам за решението ти. Мога да приема факта, че още не си решил — каза му тя.

— Глена, аз никога не казвам неща, които не мисля. — Твърдият му глас подкрепи казаното и я накара да вдигне глава, за да види лицето му.

Все още имаше следи на умора и безсъние, но тлеещият му поглед учести дишането ѝ. Джет се наведе още малко, за да достигне извитите ѝ устни, а дланите му се плъзнаха по гърба ѝ и той я обгърна с ръце.

Усещанията ѝ изригнаха в прекрасна първичност, която имаше нужда от прегръдката му, за да се облекчи. Навсякъде, където тя се допираше до мускулестата му фигура, сякаш мощен поток се изливаше между тях — поток, който изпращаше тръпнещо удоволствие по цялото ѝ тяло. Страстна болка сви корема ѝ. Нейната неочаквана поява уталожи пламъка на отговора ѝ, докато тя възстанови контрол върху чувствата си, за да прекъсне целувката.

Глена бе наясно със сексуалното привличане, което Джет излъчваше, но предишните им целувки не я бяха подготвили за внезапното огнено желание. То я разтърси. Тя усещаше слабост в коленете си и не се опита веднага да се отдели от него. Ръцете ѝ бяха прострени през гърдите му. Под тях тя чувстваше биенето на сърцето му, неравномерно като нейното.

— Непостоянството не е само в яда ти, нали? — закачи я той.

— Не знам какво стана, аз... — Тя почти се обърна, притеснена и лишена от самоконтрол.

— Хей, не се оплаквам — засмя се мъжът. Хвана ръката ѝ и нежно я притисна между пръстите си. — Това дърво там ми харесва. Защо не поседнем под него да починем малко преди дългия път до хотела? — Той я заведе до едно огромно дърво в края на поляната.

— Тревата е мокра — отбеляза тя, като видя зелените стръкчета, блестящи от росата. Джет разреши проблема, като постели сакото си на земята. — Ще се образуват петна от тревата — добави Глена.

— И какво? Ще го дам за почитване. — Той седна долу и придърпа Глена до себе си. Стволът на дървото му послужи за облегалка, но не бе достатъчен и за двамата. Затова Джет я извъртя така, че да се облегне на гърдите му, а ръцете му обгърнаха талията ѝ. — Ммм. — Той подуши извивката на врата ѝ. — Може би снощи не можах да заспя, защото ми липсваше това.

Тя усещаше наболата му брада върху нежната си кожа. Движението на бузата и брадичката му по врата ѝ бе като дращеца милувка на котешки език. Твърдите му гърди и ръце накараха тялото ѝ да приеме тяхната форма. Глена усети, че отново потъва в безумното забвение на чувствата. Тя се обърна настрана в ръцете му, за да избегне устата, която изучаваше вдлъбнатинката зад ухото ѝ.

— Нещо не е наред ли? — Джет сложи ръка на бузата ѝ и я обърна така, че да я погледне в лицето.

— Не точно. — Не можеше да повярва, че го познава само от два дни. Ъгловатите черти на лицето му ѝ изглеждаха толкова познати. Просто връзката им се движеше с шеметна скорост и Глена искаше да я забави, преди да бъде отнесена.

Дланта му бавно се спусна от лицето ѝ надолу и повдигна лявата ѝ ръка. Погледът му изучаващо се спря на тънките ѝ пръсти, а палецът му се движеше по горната им част. Когато повдигна поглед, в очите му се четеше интерес, любопитство и се виждаше горящият пламък на желанието.

— Няма пръстени — отбеляза Джет. — А имало ли е изобщо?

— Ако имаш предвид дали съм била омъжена — не — леко поклати глава тя.

— Сгодена?

— Не. — Скрытата сексуалност в погледа му имаше хаотичен ефект върху сърцебиенето ѝ.

— На колко си години? — Джет продължи да я разпитва.

— На двасет и четири.

— И нямаш сериозен приятел?

— Нито един. — Като видя скептичното повдигане на веждата му, тя допълни: — Ако не броим Брус.

— Брус Хокинс. Човекът, който управлява мината от името на баща ти? — Той веднага си спомни името. Въпросът му беше само за потвърждение.

— С него станахме близки приятели, когато баща ми получи първия инфаркт. Той трябваше да ограничи работата си и затова Брус често идва у нас да обсъждат разни неща — обясни тя.

— Значи ти е нещо като брат, като член на семейството — реши Джет.

— Нещо такова — съгласи се тя.

Ръката му продължи да масажира пръстите ѝ толкова чувствено, че събуди всички трепети у нея.

— Мислиш ли, че той те приема като сестра?

Тя понечи да отговори утвърдително, но когато срещна многозначителния му поглед, разбра, че това не е вярно. След известна пауза призна:

— Мисля, че не.

— И аз.

Джет пусна ръката ѝ и зарови пръсти в гъстата коса зад врата ѝ. Докато Глена разбере намерението му, волята ѝ за съпротива бе изчезнала. Сухият допир на устата му раздели устните ѝ, за да задълбочи целувката с търсеца интимност. Горещи пламъци преминаха по вените, разтопиха костите и изгориха плътта ѝ с трескава жега.

Ръката ѝ се плъзна под неговата и обхвана кръста му, а пръстите ѝ се разтвориха по напрегнатите мускули на гърба му. Той положи главата ѝ върху рамото си. Тя пъкна ръка под яката му, откривайки въодушевяващото усещане на загорялата от слънцето кожа и дивото пулсиране на вената на врата му.

Глена потръпна от напрегнат копнеж. Трепетът бе продължен от пръстите му, които си проправиха път под пуловера ѝ до голата кожа. Дъхът ѝ остана някъде, а времето спря, когато той покри гърдите ѝ с ръка.

От замаяните недра на ума ѝ се появи глас, който питаше дали чувствата ѝ са истински. Или това е просто естествено желание, потискано прекалено дълго и сега освободено от специалист. Съзнанието ѝ отхвърли сексуална връзка, породена от емоции.

Трепереща, но с възстановяващи се сили, Глена започна да се откъсва от упояващата му целувка. При първия ѝ знак за отблъскване Джет започна да установява контрол над собствената си страст, а не се опита да преодолее съпротивата ѝ.

Когато той повдигна глава, и двамата дишаха неравно. Глена с трепереци пръсти прибра кичур коса зад ухото си. За няколко секунди между тях се установи тишина. След това Джет стана и подаде ръка и на нея.

— Закусила ли си? — попита той, когато тя се изправи.

— Не, не бях много гладна. — Наблюдаваше го как се наведе и повдигна сакото си. — Мислех, че свежият въздух ще събуди апетита ми.

— А сега гладна ли си? — Той я докосна с върховете на пръстите си по лакътя, за да я насочи към хотела.

— Малко.

— За храна? — Насоченият му надолу поглед забеляза леко изчервяване по бузите ѝ. — Предполагам, че не бе нужно да споменавам очевидното, нали?

— Не.

— Глена...

Нещо в гласа му я накара да повдигне глава. Гледаше я с настоятелност, която ѝ се стори малко плашеща.

— Какво? — попита тя, когато Джет не продължи веднага.

Леки бръчици се появиха между веждите му и той насочи поглед напред.

— Няма значение. Не е важно. — Изведнъж стана сдържан. Повдигна ръка и потърка брадата си. — Имам нужда от бръснене... и от малко сън.

Глена нямаше какво да отговори и потъна в напрегнато мълчание. Джет не направи опит да го наруши по пътя им до хотела. Малко след като влязоха във фойето, тя забеляза баща си.

— Ето къде си била, Глена. — Той се запъти към нея. — Чудех се къде си. Закусила ли си? — Изражението му се сви в гримаса, когато разпозна мъжа до нея и видя леко немарливия му външен вид. — Добро утро, Джет.

— Добро утро, Орин — отговори той и побърза да се извини. — Ще поговоря и с двама ви по-късно днес.

Обяснението за това как са се срещнали бе оставено на Глена, след като той тръгна към асансьорите.

ШЕСТА ГЛАВА

Глена погледна часовника си за пети път в последните пет минути. Раздразнена, че е минало толкова малко време, тя се обърна и отново отиде до прозореца. Гледката на дървета, трева и шосе беше същата. Тя се насочи назад към вратата на апартамента.

— Ще пробиеш дупка в килима, ако продължаваш да се движиш напред-назад на едно и също място — рече баща ѝ с бащинска подигравка, докато потропваше с пръсти по облегалката на стола.

— И ти не си пример за спокойствие — сухо му отвърна Глена.

— Да, сигурно не съм — призна той и продължително въздъхна.

— Може би трябва да му се обадя — предложи тя. — Може да не знае, че го чакаме. Не беше споменат конкретен час.

— Кулсън знае, че го чакаме — увери я той. — Ще дойде... рано или късно.

Но можеха ли нервите ѝ да издържат това „късно“? Глена преплете пръсти и силно ги стисна, докато се опитваше да намали напрежението в стомаха си. Неспойно оглеждаше стаята, за да намери нещо, което да я разсее от безкрайното чакане.

Остро почукване на вратата прекъсна нишката на самоконтрола ѝ. Тя се втурна нататък, после се спря и срещна погледа на баща си. Той пое дълбоко въздух и тъжно се усмихна. По примера на баща си тя възвърна самоконтрола си, преди да се насили да отиде до вратата.

Завъртя дръжката и се отмести, за да пропусне Джет. Насили се да се държи нормално, когато срещна безизразния му поглед, и дори успя да му се усмихне за добре дошъл.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате. Забавиха ме, иначе щях да съм тук по-рано — спокойно обясни Джет и спря, докато Глена затваряше вратата. — Точно когато тръгвах, ми се обадиха по телефона и имах важен разговор.

— Нищо не е могло да се направи. — Тя прие извинението му, докато погледът ѝ проучваше непроницаемата маска на лицето му. — Изглеждаш отпочинал. Успя ли да поспиш? — попита Глена, за да

поддържа разговора, докато изминаваха разстоянието до мястото, където беше баща ѝ.

— Няколко часа.

Напрегнатият ѝ поглед вече бе забелязал гладко избръснатото му лице, ярката колосана риза на райета и изгладения тъмен панталон. Със себе си Джет носеше документите, които баща ѝ му бе дал предишния следобед. Но по-голямо впечатление от външния му вид ѝ направи студеното му отношение. Любезността му бе само на повърхността. По гърба ѝ пробягаха тръпки, когато хвърли бърз поглед към баща си.

Когато Джет се приближи и остави документите на масата до стола на баща ѝ, той каза доста спокойно:

— Отговорът е „не“, нали?

Погледът ѝ се стрелна към Джет с безмълвна молба баща ѝ да греши, но той дори не я погледна. Очите му прямо срещнаха тези на Орин, без в тях да трепне съжаление.

— Не.

Отказът бе категоричен.

Глена почти се задави от киселия вкус на поражението, но не издаде звук. Личното ѝ разочарование бе мимолетно, но ако това съобщение за нея бе като поразяващ удар, за баща ѝ трябваше да е било много по-жестоко. Той губеше всичко. Сърцето ѝ се изпълни с гордост от стоицизма, с който прие решението на Джет.

— Много добре — поклати глава възрастният мъж. — Струваше си да се опита.

— Може ли да попитам защо не приехте предложението? — Глена усети, че гласът ѝ звучи доста спокойно.

— Доста просто е. — Пронизващата тъмнота на погледа му се обърна към нея. — Ако моята компания се интересува от придобиването на мината ви, много по-изгодно ще бъде да изчакаме фалита. Сливането би означавало да поемем всички дългове и задължения наред с активите. Тези дългове са повече от стойността на мината, което изтрива данъчните облекчения. Затова сливането не е в наш интерес.

— Разбирам. — Въпреки външното спокойствие, у себе си тя усещаше ярост от студените логически сметки, които не взимаха предвид човешкия фактор.

Сякаш четейки мислите ѝ, той добави:

— Баща ти е единственият, който наистина ще спечели от сливането. А „Кулсън Майнинг“ не е благотворителна организация. — Отново се обърна към баща ѝ. — Няма нищо лично. Просто взех решение, подчинено на бизнеса.

— Отлично ви разбирам. Не съм желал да го разглеждате по друг начин.

След моментна пауза Джет протегна ръка към баща ѝ.

— Пожелавам ви късмет, Орин.

— Един картоиграч винаги може да разчита на него. — Едва доловима усмивка се появи в краищата на устните му при този опит да се пошегува.

Когато ръката му отпусна ръката на баща ѝ, той спря бегъл поглед на Глена. После прекоси стаята и излезе без повече думи.

Отсъствието му освободи парализираните ѝ крайници. Тя отиде до стола на баща си с желание да го успокои и с желание тя да бъде успокоена. Протегна ръка и нежно я постави на рамото му, обезпокоена от изражението на лицето му. Той почти разсеяно потупа дланта ѝ.

— Ще измислим нещо, тате. — Пак несъзнателно се обърна към него с „тате“ вместо с „татко“. Не му беше викала така от дете.

— Не, ние загубихме. Мината, къщата, всичко — изрече той с кух глас, а погледът му бе насочен в нищото. — Ако сливането не е изгодно за „Кулсън Майнинг“, няма кой друг да ни помогне. Това е. Аз съм свършен.

— Не го казвай, тате. — Тя коленичи до стола му, като се бореше със сълзите, които правеха огромна буца в гърлото ѝ. — Ти си Рейнолдс, помниш ли? Ние никога не се предаваме.

Той сякаш изобщо не я чу. Тя лудо напругаше ума си за някаква възможност, някакъв друг начин да спасят всичко, но се чувстваше безпомощна.

— Изморен съм, Глена — каза баща ѝ след няколко минути. Когато погледна към нея, очите му бяха празни. — Мисля да полегна за малко. Ще ми помогнеш ли да стана? — Молбата му я изплаши като нищо друго досега. Той винаги бе бил прекалено горд, за да иска помощ или да признае, че му е нужна. Гордостта му бе пречупена.

Глена се чувстваше така, сякаш събираше парченца от нея, когато го хвана под ръка. Заведе го до леглото и го покри с тънката покривка.

— Ще се почувстваш по-добре, като починеш — каза му тя, като се опита да увери себе си в това. — По-късно ще поръчаме румсървис и ще си вземем филе и шампанско. Ще си отидем със стил, помниш ли, татко?

— Мисля, че няма да ми е до ядене довечера. — Той затвори очи.

Глена се загледа в него и после дръпна един стол до леглото му. Изглеждаше заспал. Тя остана до него, защото се тревожеше за сърцето му и искаше да е наблизо, ако му прилошее.

В седем часа си поръча сандвич и супа за баща си. Отново се почувства отчасти уверена, когато той се събуди и доброволно седна в леглото да изяде супата. Продължаваше да е затворен в себе си и не отговаряше на опитите ѝ за разговор, но вкаменяващата депресия в очите му бе изчезнала. Тя включи телевизора за малко, докато той реши да си ляга, и се прибра в стаята си, като остави вътрешната врата открената.

СЕДМА ГЛАВА

Глена свали дрехите си механично и облече тюркоазната нощница и подхождащата ѝ сатенена роба. Прекалено много неща минаваха през ума ѝ и не можеше да заспи. Неспойно се въртеше в леглото и поне пет пъти влезе да провери баща си.

Главата ѝ пулсираше от опитите да намери решение. Две неща се връщаха постоянно в ума ѝ. Едното бяха думите на баща ѝ, че Джет Кулсън е единственият им източник на помощ. Второто беше забележката, която Джет направи сутринта за това колко лесно щеше да бъде решението му, ако тя бе искала сливане с него.

Глена притисна ръка към челото си и се опита да осмисли проблема. Джет бе привлечен от нея. Това бе неоспорим факт. Той беше взел решението на чисто икономическа основа, но какво щеше да стане, ако го помоли лично? Какво влияние имаше тя? Можеше ли да го накара да преосмисли решението?

Обзе я спокойствие, когато натискът от безмълвни въпроси спря. Трябваше да разбере. Заради баща си трябваше да опита. След като взе решението си, Глена се зае да го изпълни.

Коридорът на хотела бе празен, когато тя излезе. Бързо се запъти към вратата на апартамента му и леко почука. Чак в този момент ѝ хрумна, че той може да не е сам или дори да не е в стаята си. Завъртането на ръкохватката елиминира втората възможност. Когато Джет отвори вратата, погледът ѝ бързо мина край него, но не видя никого в гостната.

Той стоеше на вратата, едната му ръка бе отпусната на дръжката, а другата се опираше в рамката. Под спокойния му поглед тя загуби гласа си. Без да бърза, мъжът огледа надипления плат на робата ѝ, който очертаваше изпъкналите форми на гърдите и ханша ѝ. Като чисто защитна реакция на зрителното му покушение ръката ѝ се вдигна и обхвана сатенената панделка, която придържаше предната част на робата ѝ.

Без да каже дума, Джет отвори вратата по-широко и се отмести. Колебанието ѝ, преди да се промъкне край него във всекидневната, бе кратко. Обърна се и се изправи срещу него, когато чу ключалката да щраква. Той носеше същата бледосива риза на райета, с която беше следобед, но ръкавите му бяха навити и разкриваха загорелите му ръце.

— Сетих се, че може да дойдеш да ме видиш. — Вместо до нея, той отиде до една маса, осеяна с документи, над които очевидно работете, и приседна на ръба ѝ.

— Значи знаеш защо съм тук. — Гласът ѝ бе пресипнал.

Пакет цигари лежеше сред купчините листове. Джет извади една и я запали.

— Дойде да видиш дали не можеш да ме убедиш да преосмисля предложението на баща ти. — Гласът му сякаш се чуваше отдалеч и Глена несъзнателно се приближи до него.

— Толкова ли много искам, Джет? — попита тя. — Баща ми е заложил всичко. Дейността на целия си живот.

— Добрият картоиграч винаги крие асо в ръкава си. Чудех се дали баща ти ще изиграе своето асо купа^[1]. — Той я изучаваше през димния филтър на цигарата си.

— Асо купа? За мен ли се отнася това? — Глена се намръщи, объркана от отношението му. — Баща ми не знае, че съм тук.

— Не те ли изпрати той? — Едната му вежда се повдигна въпросително.

— Той е в стаята си, спи. Няма представа, че съм тук. Ако знаеше... — Като си представи реакцията на баща си, Глена отмести поглед. — ... нямаше да го одобри.

— Значи е само твоя идея? — заключи Джет.

— Да. — Тя го наблюдаваше как се пресегна през масата към полупълния пепелник. Не можеше да не забележи как отпуснатата му поза плътно изпълваше плата по твърдите му като колони крака.

— Мисля, че не разбираш колко е сериозно положението на баща ми. Той не губи само мината, а дома си и всичко, за което е работил през целия си живот. В неговото състояние той не може да започне отначало.

— Знам, че ще е късметлия, ако оставят дрехите на гърба му. — Джет дръпна от цигарата и косо я погледна през дима, който се

издигна към очите му. — Това е едно от нещата, които научих, когато го проверявах. И се възхищавах на начина, по който омаловажи това, което ще загуби, сякаш има нещо запазено в резерва, докато всъщност залагаше последния си долар. Той е горд човек, с много стил.

— Не би говорил така, ако го беше видял, след като си тръгна днес следобед. — Глена преплете пръсти пред себе си и ги изви, като се опитваше да не си спомня как изглеждаше баща ѝ. — Ти го пречупи. Никога не съм го виждала такъв — без капка борбеност у себе си, без капка гордост. Той се предаде. Когато ти си тръгна, той легна, сякаш се надяваше да заспи и да умре. Аз седях при него мъчех да измисля начин, по който да... — Гърлото ѝ се стегна и тя преглътна края на изречението.

— Тогава ти дойде идеята да се появиш тук. — Резкият му глас привлече вниманието ѝ. В действията му се четеше възбудено нетърпение, докато със сила загасяше цигарата в пепелника и го отместваше настрани.

— Ти беше последната му надежда, Джет. Никой друг не е в състояние да му помогне. — Тя направи още една крачка към него и протегна ръка към рамото му с несъзнателно умолителен жест. — Разбирам, че като сделка сливането може и да не е толкова печелившо за теб. Но не можеш ли да преосмисляш предложението му на лично ниво? Да му помогнеш само защото той има нужда от това?

Един мускул на челюстта му потрепна, когато непроницаемият му поглед се спря на нейния. С почти стихийна рязкост той се изправи от масата толкова бързо, че в един момент ръката ѝ докосваше рамото му, а в следващия там имаше само въздух.

— Не знаеш какво говориш, Глена. — Мъжът поклати глава с яростна досада, сложил ръка на кръста.

— Той има нужда от теб. — Глена стоеше спокойно пред него. — Кажи ми какво да направя или да кажа, за да те накарам да ме чуеш.

— Ами ако ти кажа да си свалиш робата? — Очите му се спряха на сатенения възел с неприкрито предизвикателство.

Тя бавно повдигна ръка да развърже панделката отпред. Пръстите ѝ леко трепереха, докато издърпваха единия край на възела. След това дръпна робата от раменете си и остави лъскавия плат да се плъзне надолу по ръцете ѝ. Хвана я с една ръка, преди да падне на

пода, и се пресегна да я остави на масата върху документите. Повдигна очи и дръзко го погледна в лицето.

Вътрешната топлина не позволяваше на голата ѝ кожа да усети хладния въздух, който я докосваше. Нощницата ѝ бе с формата на комбинезон. Тюркоазнозелена дантела, в същия нюанс като сатена, гарнираше корсажа. Прилепващата материя разкриваше заоблените форми на гърдите ѝ, а зърната им бяха като малки бутончета под плата. Прибрана в талията, нощницата падаше нежно и свършваше точно под коленете. Подгъвът, украсен с дантела, бе прекъснат отстриани заради цепката, която стигаше почти до средата на бедрото.

Джет обърна внимание на всеки детайл, преди да отговори на погледа ѝ. Черните огънчета, които играеха в очите му, запалиха ответни искри в долната част на тялото ѝ, подсилени от алчния глад в погледа му. Глена се олюля към него. Ръцете му потръпваха, когато се пресегна и обхвана талията ѝ.

— Как да те убедя да ся промениш решението, Джет? — Гласът ѝ бе малко по-силен от дихание.

Пръстите ѝ бяха отпред на раменете му. През ризата тя усещаше мускулите му, напрегнати така, сякаш той държеше инстинктите си нащрек.

— Това е зов към похотливата страна на характера ми, нали? — попита той, а търсецният му поглед забеляза нервното повдигане на гърдите ѝ под дантелата. — Тази вечер си тук да се опиташ да ме убедиш чрез изкушението на тялото си. Готова ли си да стигнеш докрай?

Прямите му думи сякаш хвърлиха сянка на безсрамие върху държането ѝ. Тя наведе очи към разкопчаната яка на ризата му, докато се опитваше да защити сегашното си поведение.

— Аз обичам баща си. Не мога да стоя настриани и да гледам как се проваля, без да се опитам да го спася. И ще направя всичко, каквото трябва, за да постигна това.

— Защо мислиш, че можеш да промениш решението ми? — Дъхът му докосна слепоочията и, топъл и наситен с тютюнев мирис, а ръцете му леко я придърпаха към него.

— Веднъж каза, че те изкушавам. Не бях сигурна дали наистина го мислиш, или е просто фраза, която си използвал много преди това

— призна Глена, без да може да си поеме дъх, защото устата му се гушеше в бузата и ухото и.

— Ти не си съблазнителна — прошепна Джет, докато слизаше към извивката на врата ѝ. — Ти си неустоима. Знаеше точно какво ще се случи, когато почука на вратата ми.

— Надявах се. — Тя наклони глава настрана, за да даде по-голям достъп до чувствените зони, които той търсеше, и да го подкани да продължи стимулиращото си проучване.

Той стигна до основата на шията и започна да се изкачва по врата. Лек стон излезе от устните ѝ, докато те търсеха удовлетворението на целувките му. Устата му се втвърди над нейната и изпрати гореща и искряща жар по цялото ѝ тяло. Натискът на ръцете му се усили и те заплашваха да счупят ребрата ѝ, докато го обземаше силата на желанието му.

Ръцете ѝ се плъзнаха по врата му, а пръстите търсеха гъстотата на лъскавата черна коса. Страстна топлина сякаш разтопи костите ѝ, когато силните му ръце я повдигнаха до неговата височина. Гладкият плат бе малка бариера и не спираше нито едно от усещанията на твърдата му прегръдка. Галещите ръце се движеха непрестанно по раменете, гърба и хълбоците ѝ, непримирими в нуждата си да докосват и притежават всеки възможен сантиметър от нея.

Джет бавно повдигна устни от нейните на не повече от един дъх разстояние.

— Знаеш, че искам да се любим. — Ниският му дрезгав глас бе като груба милувка. — Чувствам трепета ти. Когато дойде, ти знаеше, че това ще се случи, че накрая ще се стигне до този момент.

— Да. — Лицето ѝ остана повдигнато нагоре, очите ѝ бяха заковани на устата му, чиято близост възбуждаше желанията ѝ, устните ѝ бяха отворени в болезнена покана да станат негово притежание.

— И това е само заради баща ти. Щеше ли да си сега тук, Глена, ако бях стар и дебел? — замислено попита Джет.

— Не зная — призна тя. Джет бе мъжествен и възбуждащ, желяеше я и можеше да помогне на баща ѝ.

— Лоялността към баща ти е голяма, но никога няма да повярвам, че изобщо щеше да помислиш да използваш секса като средство в преговорите, ако не предизвиквах желание у теб. — Устните

му леко допираха нейните, докато говореше, и ги притиснаха при последните думи.

Приливната вълна от страст, която премина през вените ѝ, попречи на Глена да спори с него. Той я обвини с ръце, вдигна я от пода и я задържа притисната към гърдите си.

Вратата към спалнята стоеше притворена. Джет я отвори с крак и пренесе Глена в тъмната стая. Бавно я пусна и я остави права до леглото. Дланите му се плъзнаха нагоре по нея, издърпаха нощницата и я вдигнаха над главата ѝ. Стаята бе цялата в сенки и само от всекидневната се процеждаше лъч светлина, когато тя започна да разкопчава ризата му. Едва виждаше какво прави. Диво нетърпение премина по вените ѝ и накара кожата ѝ да настръхне.

— Ще помогнеш на баща ми, нали? — Това все още бе мотивът за присъствието ѝ. От него тя черпеше силата си. Един отказ би я отпратил от стаята му много преди това.

Ръцете му притиснаха раменете и придърпаха голото ѝ тяло към гърдите му. Въпреки сумрака устните му намериха нейните и се спряха върху тях. Това беше отговорът му.

— Без повече приказки — прошепна той и я остави сама до леглото, за да свали дрехите от себе си.

Всичко щеше да е наред благодарение на Джет. Баща ѝ нямаше да загуби целта на съществуването си и волята си за живот. Джет му връщаше всичко. Нещо мокро се търкулна по скулата ѝ. Сълзи, на които от толкова дълго бе забранено да се появяват, сега капеха от очите ѝ. По някакъв начин изглеждаше правилно те да се проливат от радост.

Ръцете ѝ се отвориха за Джет, вече без дрехи, и обхванаха тялото му в прегръдка. Гърдите ѝ набъбнаха, когато той пое тежестта им в длан. Приглушен стон излезе от гърлото ѝ, преди устата му да покрие търсеците ѝ устни, но после той отлепи устните си от нейните и повдигна глава.

— Плачеш ли? — Въпросът издаваше объркването му от това, че е усетил солените сълзи върху кожата ѝ.

— Да. — Глена се усмихна, докато галеше раменете му. Тя знаеше, че е нужно обяснение. — Не можах да се въздържа. Щастлива съм. Всичко отново е наред благодарение на теб. Мога да си представя лицето на татко, когато му кажа, че си променил решението си.

Последва дълга пауза, през която Джет остана напълно неподвижен, взрян в нея в тъмнината. После се обърна настрани с тежка въздишка.

— Не мога да помогна на баща ти, Глена. — В гласа му имаше железни нотки.

Думите му притиснаха гърлото ѝ и тя занемя.

— Какво? — Въпросът беше тих като въздишка.

— Не мога да му помогна — натърти Джет.

Тя виждаше само тъмния силует на гърба му.

— Ти ме остави да вярвам, че ще го направиш, за да ме любиш. — Обвинението бе изречено с глас, пълен с болка от предателството му.

— Да, така е — кратко промърмори той. — И, по дяволите, да бях държал проклетата си уста затворена.

— Но аз си мислех, че сме сключили сделка. — Глена го видя да се навежда и да повдига панталоните си от пода. Чу шумоленето на плата, когато ги облече и закопча.

— Не съм се съгласявал с нея — напомни ѝ той. Хвърли нещо към нея в тъмното. То падна в краката ѝ. — По-добре да я облечеш.

С пръсти усети плата на нощницата си. Когато отново погледна нагоре, Джет изчезваше през вратата към всекидневната.

---

[1] Най-силната карта в покера. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Тя зарови пръсти в материята на дрехата, чиято гладка коприна повърхност контрастираше с наранените ѝ нерви. Отчаяното и ядно объркване я накара да действа и Глена повдигна нощницата и я облече през глава. Издърпа я надолу и бързо последва Джет.

Спря на вратата и погледът ѝ обходи стаята. Той стоеше без риза до масата и палеше цигара. Глена кипеше от мисълта колко близо бе до това този мъж да я преметне.

— Защо го направи? — Гласът ѝ трепереше от враждебност.

Тъмният му поглед я прободеше, минавайки по предизвикателната нощничка, която покриваше добре сложеното ѝ тяло. Без да обръща внимание на подредените върху масата документи, той сграбчи робата, която тя бе оставила върху тях, и я хвърли през стаята към нея.

— По-добре да облечеш и това — рязко каза той.

Трябваше да хване дрехата, тъй като тя се уви около кръста ѝ. Джет почти се обърна настрани, а по раменете му заиграха напрегнати мускули, когато повдигна ръка и я прокара по разбърканата си черна коса. Без да се замисля, Глена пхна ръце в ръкавите на робата.

— Защо? — Тя повтори въпроса си с настоятелна твърдост.

— За бога, със сигурност можеш да се досетиш — отвърна Джет с едва прикрита ярост. — Нека да ти повторя сцената. Сексапилна млада жена, облечена в прилепващо neglije, чука на вратата ми посред нощ. Когато я поканих вътре, тя поиска помощта ми, а в замяна щеше да си легне с мен. Възползвах се от ситуацията, тъй като и аз исках да си легна с нея — нещо, което би направил всеки мъж с нормални сексуални инстинкти.

Обзе я раздразнение от срама.

— Аз ти вярвах, а всичко е било измама. — Глена горчиво се засмя. — Господи, сигурно си се присмивал на моята доверчивост.

— Ако това беше вярно, ти щеше да си в спалнята и да се любиш с мен! — Цигарата, изпушена наполовина, бе смачкана в пепелника, където остана да дими. С големи и нетърпеливи стъпки Джет прекоси

стаята към един бюфет и отвори вратичката му, за да извади гарафа със скоч и чаша. — Измамата проработи, но за лош късмет не можах да се възползвам.

Глена не намираше успокоение в този факт, гледайки го как сипва със замах глътка скоч в чашата и я надига. Тя бе преизпълнена с унижение, защото почти се бе продала за нищо. Загубата на себеуважение бе потресаваща.

— Откъде ли ми дойде абсурдната идея, че ще се съгласиш да помогнеш на баща ми? Трябваше да разбере какъв човек си, когато призна, че си знаел, че ще бъде финансово разорен, ако му откажеш днес следобед. — Глена бе разбрала, но бе преизпълнена с глупавата си благородна идея, за да забележи тогава. — Ти не си заинтересуван да помогнеш на него, а само на себе си.

— Не мога да му помогна. — Джет яростно наблегна на глагола, като почти тресна чашата върху бюфета.

— Ха! — прозвуча презрителният отговор. — Не искаш да му помогнеш, защото това не те устройва. Ти не можеш да се извисиш над „Кулсън Майнинг“. Не съм експерт, но дори аз го виждам.

— Мислиш ли, че баща ти е единственият в тази индустрия, който пострада финансово по време на голямата стачка миналата година? — възрази той. — Умножи неговите загуби по сто и ще видиш моите. Компанията ми също загуби пари, защото непреките разходи и разходите за управление съществуваха и по време на стачката. Запасите ми свършиха, защото имах договори за доставка. Когато те се стопиха, трябваше да купувам въглища, за да изпълня контрактите, което означаваше да плащам по-високи цени. Сега фирмата ми се възстановява, точно както щеше да е и тази на баща ти, ако не бе нарушил изискванията за безопасност. Не съм в състояние да преглътна загубите му, без да рискувам компанията си, а не мога да го направя. Това означава да поставя живота на баща ти срещу живота на стотици хора. Можеш ли да разбереш?

Суровият му тон, грубостта му накараха Глена да види колко невъзможно е било всичко от самото начало — колко безнадеждно. Изгаряше я мисълта за това как той ги бе водил за носа, оставяйки ги да мислят, че може да ги спаси, докато си е знаел, че не може.

— Беше жестоко да ни оставиш да мислим, че изобщо обмисляш предложението на татко — обвини го тя.

— Наистина го обмислях... много сериозно. — Джет хапеше устни сякаш потискаше желанието си да отговори със същата ярост.

— Очакваш ли да ти повярвам? — подсмихна се тя. — Защо да го обмисляш? Ти вече даде да се разбере, че е било невъзможно от самото начало.

— Защо? — Той повтори въпроса ѝ и заплашително тръгна към нея, а черните му очи блестяха. — Мога да отговоря с две думи — заради теб. Трябва да е очевидно, че ме привличаш, че ме привлече от момента, в който те видях. Когато разбрах какви големи неприятности има баща ти, исках да повярвам, че има начин да му помогна, защото бях загрижен за теб. Защо, по дяволите, мислиш, че стоях буден цяла нощ, обикалях и обмислях вариант?

— Тази сутрин вече знаеше какъв ще е отговорът ти, нали? Но ни накара да чакаме цял ден! — Глена бе на път да заплаче отново, с очи, изпълнени със сиво-зеления блясък на бурно море. — Защо не ни спести агонията? Защо я удължи?

— Ако ти бях казал тази сутрин, какво щеше да направиш? — попита той, като спря пред нея. Заплашително широките му голи гърди се издигаха пред нея. — Щеше да ме намразиш, както стана сега. Името „Кулсън Майнинг“ за теб означава пари. Дори сега, след като ти обясних, ти още вярваш, че съм можел да помогна. Накрая аз ще изляза виновен за провала на баща ти. Затова си откраднах сутринта. И щях да прекарам тази вечер с теб. Трябваше да я прекарам с теб. Ти го желаше също толкова много.

Той я прониза с поглед, който ѝ напомни колко го е желала. Прилоша ѝ от мисълта как наивно се е предложила и е била оскърбена.

— Не е нужно да ми го напомняш — дрезгаво се противопостави тя.

— Няма да оцениш искреността ми, нали? — с отвращение каза той. — Не доведох измамата докрай, а можех.

— Направо съм изумена, че не го направи. — Гласът и прозвуча саркастично и тя безизразно се извърна. — Не мога да повярвам колко невероятно наивна съм била. Заради баща си аз щях да ти се отдам, бях толкова сигурна, че ще оцениш моя жест. Но съм забравила, че си имам работа с безскрупулен магнат, а не с джентълмен.

— Не мога да предпазя баща ти от това да загуби всичко, но ако ти имаш нужда от нещо, Глена... — започна Джет, като пренебрегна

обидните ѝ думи.

— Никога няма да дойда при теб — избухна тя. — Не искам повече да чувам името ти.

Защото знаеше, че то винаги ще ѝ напомня за нейното унижение. Тя бе паднала ниско, бе обезценила името на баща си с глупавата си тактика. Никога не би простила на Джет, защото никога нямаше да прости на себе си.

С горещи сълзи в очите Глена се втурна към вратата. Джет извика името ѝ, но тя не спря. Боеше се да не я последва, затова забърза по коридора към апартамента си. Сълзите се стичаха по бузите ѝ, когато се вмъкна в стаята си и затвори вратата.

— Глена? Глена, ти ли си? — Тя чу гласа на баща си до отворената врата към неговата стая.

Бързо сподави риданията в гърлото си и припряно забърса топлите струйки по страните си.

— Да. — Гласът ѝ бе едва доловим.

До вратата се приближиха несигурни стъпки. Тя преглътна сълзите си и се опита да говори спокойно.

— Трябвам ли ти, татко?

— Къде беше? — Във въпроса му се четеше същото отчаяние, както и на лицето му, когато се появи на вратата. — Повиках те няколко пъти, но ти не беше тук.

Глена внимаваше да не го поглежда директно и се наведе да издърпа завивката на леглото и да оправи възглавниците, без да бърза.

— Съжалявам. Имаше ли нужда от нещо? — Въпреки че се опитваше да го прикрие, гласът ѝ бе явно несигурен.

— Къде беше? — Вниманието му се изостри, защото дъщеря му избегна въпроса му.

Тя се поколеба, но разбра, че не може да скрие истината от него.

— Отидох да говоря с Джет — призна тя със слаб глас. — Мислех, че мога да го убедя да си промени решението.

Последва, напрегнато мълчание.

— По нощница?

Обвинението засегна наранените ѝ нерви и тя повдигна поглед, изпълнен с болка към бледото му лице. Умората и поражението върху него се смесиха с тревога.

— Да — прошепна Глена и се разтреса от риданията, които вече не можеше да сдържа. — Съжалявам, татко, но просто не можех да стоя настрана, когато ти губиш всичко.

Сякаш прекосяването на стаята до мястото, където тя стоеше, му отне много време. Напрегната тъга блестеше в очите му. Той тихо огледа нещастното лице.

— Какво се случи, бебчо? — попита баща ѝ.

— Нищо. — Тя поклати глава с безмълвна болка и потрепери, когато ръцете му я обгърнаха да я успокоят. — Той твърди, че не е в състояние да ти помогне.

— Значи не е... — Нямаше нужда да довършва изречението.

— Не — дрезгаво отговори Глена и заплака. — Искях да оправя нещата, а вместо това те нараних повече, нали?

Баща ѝ нежно я притисна в прегръдките си.

— Грешката е изцяло моя — прошепна той.

— Не, не си виновен ти. — Тя не го остави да поеме тази тежест и положи влажната си буза върху бархетния му халат. — Идеята бе моя. Бях толкова отчаяна, че не можех да спра и да помисля колко неудобно би се почувствал. Отгоре на това, че ще загубиш всичко, за което си работил през целия си живот, и аз те разочаровах.

— Страхувам се, че аз те разочаровах — въздъхна тежко той. — Бях се предал, защото си мислех, че съм загубил всичко, което е имало значение в живота ми. Но аз все още имам теб, Глена! Трябваше да не го забравям.

— Може ли да си тръгнем утре много рано? Не мога да погледна Джет отново. — Тя затвори очи.

— Ти започваше да го харесваш, нали? — Баща ѝ се отдръпна и я погледна.

— Можех да го харесам, ако беше различен — каза тя, но това не бе точно така и се поправи: — Ако обстоятелствата бяха различни.

Той нежно я погали:

— Легни си. Може би утре сутринта нещата няма да са толкова мрачни, колкото са сега. — Той я прегърна и я поведе към леглото.

— Ти добре ли си? — Полусъзнателно тя избърса сълзите си и повдигна глава.

— Ще бъда — обеща той, но лицето му издаваше изключителна умора, когато се усмихна, за да я увери.

След като си легна, баща ѝ я зави хубаво и сковано се наведе, за да я целуне по челото. След това изгаси светлините и излезе от стаята. Лежейки под завивките, Глена мислеше за срещата си с Джет и за това колко по-лошо можеше да бъде. Той не бе довел измамата докрай. Ядът ѝ бе само средство да спаси гордостта си, а тази мисъл не подобри мнението ѝ за себе си.

Една ръка я изтръгна от съня. Тя издаде лек стон, протестирайки, все още потопена в неспокойния си сън. Но ръката на рамото ѝ бе настоятелна в намерението си да я разбуди. Накрая Глена се обърна по гръб и отвори очи. Спомените се въртяха заедно със слънчевата светлина, която изпълваше стаята. Първо, отказът за сливането, после униинето на баща ѝ, последвано от катастрофалния ѝ опит да накара Джет да преосмисли решението. Болка прониза сърцето ѝ.

— Добро утро! — Баща ѝ стоеше до леглото и ѝ се усмихваше.

Глена примигна от изненада. Баща ѝ изглеждаше толкова различно от човека, когото тя бе видяла предишната вечер. Бе облечен в ярка риза и сини панталони. Свежо избръснатите му страни не бяха бледи, а в очите му горяха пламъчета.

— Хайде, ставай — започна да я придумва той. — Навън е нов ден, а аз съм гладен и искам да закуся.

Объркана, тя седна в леглото и се взря в този весел образ на баща ѝ. Изразът на лицето ѝ предизвика сърдечен смях у него, което я накара да се намръщи още повече.

— Имаш ли причина да си толкова весел? — Глена поклати глава в пълно недоумение.

— А ти защо си толкова мрачна? — усмихна се той.

Тя отвори уста, но успя само да въздъхне с недоверие. Нейните причини бяха толкова очевидни, че не виждаше смисъл да ги изброява. Безуспешно се опита да открие някакво обяснение за държането му.

— Как можеш да ме питаш? — каза тя накрая.

— Защото прекарах цяла вечер да броя божествените си дарове — информира я той.

— Знам, че имаме нещо, но... забрави ли, че губим компанията си, дома си, всичко? — Не искаше да го депресира отново, но промяната у него бе толкова драстична, че тя започна да се тревожи.

— Това е първият дар — каза баща ѝ с отсечено поклащане на глава.

— Дар?! — повтори тя.

— Да, защото сега знаем, че това е факт, така че можем да спрем да се чудим и тревожим дали ще намерим някого или нещо да ни измъкне от бъркотията — обясни Орин Рейнолдс, сякаш това бе напълно логично.

— Татко, добре ли се чувстваш? — Глена го погледна внимателно.

— Чудесно. Една добра доза оптимизъм ще премахне и твоите тревоги. Скачай от леглото и ще ти дам първата инжекция на закуска. — Той погледна часовника си. — Давам ти двадесет минути да се облечеш и да дойдеш при мен долу в ресторанта.

Когато тръгна към вратата, Глена запротестира:

— Но, татко, не искам отново да срещам Джет. Може да е там...

— Това е вторият дар — намигна ѝ той. — Кулсън вече си е заминал.

Сияйната му усмивка остана с нея дълго след като бе излязъл от стаята. Водена от любопитство, Глена стана от леглото. Собственото ѝ лошо настроение бе победено от жизнерадостта на баща ѝ. Слънчевото му настроение я накара да изгони мрака от себе си, без значение дали желаше това или не.

Точно след двадесет минути тя беше при него в ресторанта. Той вече си бе позволил да поръча и за нея. Загледа се в това, което бе избрал — толкова показателно за настроението му. Първо чаша портокалов сок — като течен слънчев лъч, две яйца, изпържени от едната страна, тънко резенче хрускав бекон и жълто-кафява препечена филийка с портокалов мармалад.

— Татко, не съм толкова гладна, че да изям всичко. — Всъщност не беше гладна изобщо.

— По-добре го изяж. — Той добродушно повдигна рамене. — В крайна сметка не сме сигурни къде ще ядем следващия път.

— Можеш да се надсмиваш над това? — обвини го тя и бързо отпи от портокаловия сок. — Не разбирам защо снощи...

— Снощи егоистично мислех за това, което губя, а не за това, което печеля — прекъсна я баща ѝ.

— Какво печелиш? — Тя не можеше да види нищо такова. — Ще загубим дома си.

— Ще загубим *една къща* — поправи я той с търпелива нежност. — Това са само стени, тавани и прозорци. Тя е прекалено голяма за нас и отоплението ни излиза скъпо. За какво са ни толкова стаи? И погледни колко много неща са се събрали през годините. Можем да продадем две трети от мебелите и пак ще ни останат достатъчно, за да обзаведем една малка къща. Ще наречем това, което продаваме, антики и ще спечелим прилична сума.

— Но...

— Знам какво ще кажеш. — Баща ѝ отново я прекъсна с разбираща усмивка. — Ами спомените, нали? Щастливите спомени са прибрани в сърцето ти, не в някаква си къща. Те са нещо, което никога не можеш да загубиш.

— Какво ще кажеш за мината? — Несъзнателно Глена бе започнала закуската, поръчана от баща ѝ.

— А, да, мината. Каква отговорност, каква тежест падна от раменете ми. — Орин Рейнолдс въздъхна със задоволство. — Няма да се притеснявам повече за ведомости, застраховки, профсъюзи, договори, данъци, изисквания, доставки и хилядите други неща, които са част от управлението на фирма.

— Но какво ще правиш? — намръщи се тя.

— Знаеш ли какво си спомних снощи? — риторично попита той. — Знаеш ли, че никога не съм искал да управлявам мината? Но това беше семейният бизнес и когато дойде моето време, аз го поех от баща ми.

Глена не го знаеше. Дори не бе го подозирала.

— Какво искаше да правиш?

Той замълча за минута, обмисляйки въпроса ѝ. Изведнъж в сивите му очи затанцуваха палави искри. Последва сподавен смях, чиято заразителна веселост накара Глена да се усмихне.

— Спомням си, че когато бях тийнейджър, винаги исках да варя контрабандно алкохол. — Смяхът му се усили. — Може би това трябва да правя. Ще вземем малко пари от разпродажбата на мебели и ще купим парче земя нагоре по хълмовете, където ще варим алкохол.

— Татко, ти се шегуваши! — Тя се смееше, удивена и готова да повярва на почти всичко след разкритията му през последната минута.

— Защо не? — На лицето му още грееше широка усмивка. — Чух, че все още се изкарват пари от това. А ако се появят данъчни, ще те облечем в костюма на Дейзи Мей^[1] и ще пробваш приятелската си убедителност. Може да я подобриш с малко практика.

Страните ѝ се запалиха от тази закачка, свързана с опита ѝ да накара Джет да промени решението си предишната нощ. Глена бързо наведе поглед към приборите пред себе си.

— Как можеш да се шегуваш с това? — укорително прошепна тя.

— Трябва да се научиш да се надсмиваш над това, Глена. — Гласът му бе мек, но настоятелен, изпълнен с нежност и разбиране. — Какво друго можеш да направиш? Ще криеш очите си всеки път, като си спомниш ли?

Цялата логика на света не можеше да помогне на Глена да понесе по-леко мисълта за това, което бе направила. Щеше да мине много време, преди тя да може да се надсмее над случилото се.

— Признавам — продължи баща ѝ, — че когато ми каза, не бях на себе си от гняв... бях шокиран. После бях тласкан, че си била толкова загрижена за мен, че да отидеш при него. Поласкан и малко горд. Предполагам, че има хора, които няма да го разберат. Те ще кажат, че и най-добрите намерения не са извинение за грешката. Но не смятам, че заради това навеждаш глава. Искаш ли да знаеш какво мисля? — Той изчака, докато Глена попита:

— Какво?

— Защото бе започнала да харесваш Джет Кулсън. Когато той не е приел твоето предложение и условията ти, ти си почувствала, че се принизяваш в очите му. Уплашила си се, че ако те погледне сега, няма да види дама с твърди принципи, а само една лесна жена. Прав ли съм?

Неговата точност задуши гласа ѝ и тя само кимна в съгласие. Очите ѝ се замъглиха от сълзи, които подчертаваха зеленикавото им излъчване. Баща ѝ се пресегна през масата и повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Дръж си главата изправена! — усмихнато нареди той с намигване. — Ако е толкова глупав да не те оцени правилно, това не заслужава сълзите ти.

Глена се усмихна, малко трудно, но топлината и обожанието, искрящи от очите ѝ, бяха искрени.

— Как го правиш?! — В развълнувания ѝ глас се четеше удивление. — Чувствах се толкова ужасно тази сутрин. Още ме боли, но... — Тя довърши изречението с изразително поклащане на глава.

— Бащите са за това. — Той се облегна назад с леко задоволство в погледа. — Да лекуват наранените сърца на дъщерите си и да ги карат да се чувстват добре. И искам да видя чинията ти празна — смъмри я той шеговито. — Трябва да си съберем багажа и да тръгваме обратно. Имаме да свършим много неща, да направим планове. Вместо да седим и да чакаме онова да се случи, трябва да действаме.

— Ти направи всичко това да изглежда като приключение — с кисела усмивка прошепна Глена.

— Ще бъде.

Беше трудно да не му повярва. Глена не бе виждала баща си толкова безгрижен и весел от времето, когато майка ѝ бе още жива. Вероятно мината и всичките ѝ проблеми са били прекалено голяма тежест за него. Тя знаеше, че те бяха взели своето от здравето му. Без напрежението и стреса от работата той щеше да е като нов човек. Настроението му беше заразително.

---

[1] Известна актриса от 30-те и 40-те години. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Те пристигнаха вкъщи късно следобед. Икономката Хана Бърнс очевидно ги очакваше, защото излезе на входната врата още преди Глена да изключи двигателя. Тя слезе по стълбите, пуфтейки, за да им помогне с багажа.

— Време беше да се появите — започна жената в момента, в който те слязоха от колата. Не ме дръжте в напрежение. Какво стана? Видяхте ли се с този Кулсън?

Баща ѝ погледна весело към Глена.

— Какво стана с „Добре дошли вкъщи“? Бих се съгласил и на едно обикновено „Здрасти“.

— Здравейте и добре дошли вкъщи. Сега ми кажете какво стана — настоя икономката. — Той беше ли там? Говорихте ли с него?

— Да, беше там и, да, говорихме с него. — Той кимаше с глава с всеки отговор. — Но ни отряза.

Хана се взря в него. Глена разбираше объркването ѝ. Как може човек да е толкова весел, когато съобщава — с каквато и да е цел, — че фалира?

— Нещо ме пързаяте — не повярва тя.

Баща ѝ придоби изражение на обидена невинност.

— Дори не съм виждал пързалка, Хана. Как можеш да говориш така?

— Орин Рейнолдс, много добре знаеш какво имам предвид — скара му се нетърпеливо икономката и се обърна към младата жена, която едва скри усмивката си, докато отключваше багажника. — Каж ми какво стана, Глена.

— Татко ти каза истината, Хана. — И след моментно колебание добави: — Господин Кулсън не се интересуваше от предложението му.

— Бих ли лъгал за нещо такова, Хана? — смъмри я баща ѝ.

— Е, със сигурност не съм очаквала да се усмихваш — отвърна жената. — Не разбираш ли, че ще загубиш покрива над главата си?

Откъде ще вземеш пари да сложиш храна на масата си? При условие, разбира се, че все още имаш маса.

Възрастният мъж повдигна един от по-леките куфари и сложи ръка на рамото ѝ, като показва, че смята да използва помощта ѝ.

— Хана, ти си отличен готвач. Случайно да имаш рецепта за хубаво пюре от развалени картофи?

Пълничката жена бе тръгнала към къщата, но рязко спря при неговия въпрос и зяпна от изненада.

— Какво му става на този човек? — Тя енергично се обърна към Глена за обяснение. — Да не е останал без ум?

— Това е дълга история, Хана — засмя се Глена.

— Сигурна съм, че татко ще ти разкаже всичко.

Икономката строго го погледна, преди да продължи към къщата.

— Дано да е така. Иначе викам лекар. Може да имаш странични ефекти от тези лекарства, които взимаш — мърмореше тя.

Когато стигнаха до входната врата, друга кола зави по алеята.

— Това е Брус. — Глена разпозна комбито.

Тя и баща ѝ изчакаха на площадката, а Хана влезе вътре. Брус спря колата си до червеното порше и им се усмихна за поздрав, докато слизаше.

— Изглежда, съм улучил момента — отбеляза той.

— Как мина?

— Не мина. — Баща ѝ задържа вратата, за да може Глена да влезе преди него.

— От това се страхувах — каза Брус с поглед, в който се четеше „Казах ли ви аз?“, и ги последва в къщата.

Баща ѝ остави багажа до вратата. Прие въпроса му сериозно и не се опита да се шегува както с Хана.

— След като вече не можем да отлагаме неизбежното, добре е да започнем да го планираме и да го направим възможно най-безболезнено. — Той тръгна пред другите към кабинета.

— Как? — Брус повдигна вежди и погледна към Глена, сякаш очакваше несъгласие от нея, но тя вече се бе разбрала с баща си по време на пътуването.

— Можем да дадем ход на необходимите правни процедури за прехвърляне на активите на компанията на кредиторите и на тези, които държат ипотеките. Утре ще се свържа с агенция за недвижими

имоти и ще обявя къщата за продан. — Погледът му преценяващо обходи стаята. — Имаме много мебели, домакински вещи и други неща. Трябва да решим какво ще задържим, така че да можем да продаваме останалото и да му вземем най-добрата цена.

— Но къде ще отидете? — Брус се оказа стъписан от спокойствието на възрастния мъж.

— Това е друго нещо. — Орин спря до бюрото и разсеяно взе една резбована дървена патица, която служеше за преспание. — Трябва да си потърсим по-малка къща, може би близо до града, макар че ще намерим по-евтина, ако останем в селската част.

— Какво ще правите без приходите от мината? — Брус беше наясно, че на тази възраст и със здравословните му проблеми на Орин ще му е трудно, ако не невъзможно, да си намери работа.

Глена предложи нейното решение:

— Утре започвам да си търся постоянна работа. А и смятам да не изоставям свободната журналистическа практика.

— Аз бях доста добър в дърводелството. — Баща ѝ разгледа ръчно изработения предмет в ръката си. — Когато бе по-малка, Глена, често се въртях в работилницата. Помниш ли къщичката за кукли, която ти направих, и всички мебели за нея?

— Разбира се, имаше и малки лампи, които можеха да се светват и загасят. Работеха с батерии — възкликна тя.

— Правеше ми удоволствие да се занимавам с тези неща. — Той се усмихна, зареян в спомени. — Сигурно ще е и добра терапия. Може би ще успее да отвори малка работилница. Имам всички инструменти.

— Защо изобщо спря да се занимаваш с това? — попита Глена.

— Не знам. — Той се замисли над въпроса. — Работата започна да ми отнема повече време, имаше повече документи, повече проблеми. После майка ти почина и... знаеш останалото.

— Аз лично смятам, че работилницата е добра идея — заключи тя. — А ти, Брус?

— Сигурно — съгласи се той разсеяно. — Звучи добре.

— Тревожи ли те нещо? — попита баща ѝ, като видя смаяния поглед на лицето му.

— Не — поклати глава Брус. — Просто се чудех кога направихте тези планове, след като говорихте с Кулсън едва този уикенд.

Това предизвика усмивка у баща ѝ.

— Веднъж като спреш да се мъчиш да задържиш главата си над водата, вече е лесно да решиш да плуваш към брега.

— Предполагам, че е така — съгласи се Брус.

— Как бяха нещата в мината, докато ни нямаше? Случи ли се нещо, за което трябва да знам? — Въпросът беше зададен с нежелание. Глена бе сигурна, че баща ѝ питаше само защото знаеше, че това е негова отговорност за още известен период.

На лицето му се изписа явно облекчение, когато Брус поклати глава и каза:

— Не, само рутинни неща.

— Добре. — Той кимна с глава и започна разсеяно да разглежда дървената патица в ръката си. Вземайки решение, той я остави на масата. — Мисля да отида до гаража и да прегледам инструментите. — Беше преполовил пътя до вратата, когато се сети за присъствието на госта си. — Ще останеш за вечеря, нали, Брус?

— С удоволствие, благодаря, ако мислиш, че ще има достатъчно храна — прие Брус.

— Когато Хана готви, винаги има. — Възрастният мъж продължи към фойето. — Няма да се бавя.

Останала в салона, превърнат в кабинет, сама с Брус, Глена отиде до камината. В последните няколко минути се бе уловила, че прави сравнение, но не в негова полза. Една загадка бе разрешена. Най-накрая тя осъзна защо не искаше връзката ѝ с Брус да се задълбочи. Въпреки добрите си качества, а той ги имаше достатъчно, във физическото му излъчване липсваше една основна съставка. Без нея нямаше възпламеняване.

Тази мисъл я убеди, че връзката ѝ с него щеше винаги да е просто приятелска, но това не означаваше, че е безразлична към него или не я интересува бъдещето му. Тя се обърна и го погледна.

— Какво ще правиш ти, Брус, когато затворят мината? — Той бе станал такава част от живота ѝ през последните три години, че ѝ бе трудно да си представи времето, когато няма да го вижда. — Мислил ли си за това? — попита Глена, тъй като той беше убеден от самото начало, че краят бе неизбежен.

— Успях да отделя малко пари. Мислех да си взема няколко месеца почивка, да се насладя на една дълга ваканция за разнообразие — усмихна се лениво Брус. — Мога да ви помогна да се настаните на

новото място и баща ти да си направи работилницата. Така ще използвам времето да си потърся наистина хубава работа, вместо да приемам първата, която се появи.

— Ще кандидатстваш ли в други минни компании? — Ако той приемеше място далеч от този район, Глена знаеше, че те неизбежно ще се отдалечат един от друг. Тя предполагаше, че рано или късно това ще стане.

— Естествено. — Брус се премести и застана до нея, като се облегна с ръка на камината. — В тази област са познанията и опитът ми.

— Но това ли е, което искаш? Харесваш ли работата си?

— Дали я харесвам? — повтори той и поклати глава със страстен поглед. — Обичам я!

— Никога ли не си се притеснявал да слизаш в галериите? — попита Глена с интерес.

— Там се чувствам като у дома си. По някакъв странен начин се чувствам така сигурен, сякаш съм в утробата на земята. Но мисля, че не мога наистина да го обясня — повдигна рамене той. — Не бих работил нищо друго. Какво те накара да ме попиташ?

— Сигурно защото до тази сутрин изобщо не знаех, че татко никога не е искал да управлява мината. През всичките тези години той го е правил без наистина да го иска и все пак се е мъчил и се е борил да я поддържа. — Тя чувстваше, че това говори много за неговата всеотдайност и за чувството му за отговорност. — Не е ли ирония на съдбата, че от всичко лошо сега излезе нещо хубаво? Най-накрая татко се освободи от мината.

— Трудно ми е да повярвам, че той е същият човек, когото виждах миналата седмица. Променил се е — каза Брус. — Страхувах се, че може да го приеме тежко. Но ти си права — той изглежда по-спокоен и по-щастлив от преди.

— Знам. Това е чудесно.

— Ти също си се променила, Глена. — Той леко присви поглед, сякаш за да прецени разликата.

— Аз? — стегна се малко тя, защото усети изпитателния му поглед и почувства несигурност за това какво може да открие Брус.

— Да. Не знам точно какво е, но не изглеждаш същата. Сякаш си пораснала за една нощ. Кое е лудост — засмя се той на собствените

си думи, — защото и преди си беше голяма. Сега изглеждаш повече като жена.

Тя се отдалечи от камината, за да избяга от изпитателния му поглед.

— Обзалагам се, че просто си забравил как изглеждам през дните, когато не бях тук — смъмри го Глена, като се опита да излезе с шегата от положението. — Просто не искаш да си признаеш.

Брус отрече през смях:

— Не е възможно да забравя как изглеждаш. — Той бавно я последва, отдалечавайки се от камината. — Знам какво е. — Брус постепенно осъзнаваше разликата. — Изглеждаш уязвима. Преди винаги изглеждаше уверена в себе си, в състояние да се справиш с всичко.

— Това е глупаво — засмя се тя в знак на протест.

— Не, не е. Ти понасяш всичко това по-тежко от баща си — обоснова се той. — Затова се чувстваш изгубена и малко те е страх, нали?

— Не... — Внезапно Глена осъзна, че той ѝ предоставя логично извинение. Спря за момент и сложи ръце на кръста си в несъзнателен жест на самозащита. — Може би е така — излъга тя.

Той хвана с ръце раменете ѝ и я накара да се обърне.

— Знаеш, че ще ти помагам по всякакъв начин. Не е нужно да се изправяш срещу това сама. Аз ще съм с теб.

Когато се наведе да я целуне, Глена извъртя глава и устните му се допряха до студената ѝ буза.

— Недей, Брус. — Гласът ѝ бе студен, защото бе безразлична към милувките му. Нямахше нужда да се опитва да сравнява целувката му с тази на Джет. Нямахше място за сравнение. Глена стоеше сковано в прегръдката му, без да се опитва да го отблъсне, но с извърнат поглед.

— Какво направих, Глена? — Той беше раздразнен и смаян от отказа ѝ. — Всеки път, когато се приближа повече до теб, ти се отдръпваш.

— Причината не е у теб, а у мен — отговори тя, защото не бе честно да го остави да се чуди дали не е направил нещо, с което да я разстрои.

Той въздъхна тежко и отпусна ръце.

— Искаш ли да си вървя? Не е нужно да оставам за вечеря.

Глена повдигна глава и го погледна.

— Бих желала компанията ти тази вечер, Брус. — Тя тактично се опита да го накара да разбере нейното виждане за връзката им.

— Компанията ми, но не и целувките ми. — Той разбра подтекста.

— Съжалявам, но е така — призна тя. Изразът на лицето ѝ показваше смесени чувства: нежност и твърдост.

— Мисля, че си изяснихме нещата. — Брус сви устни, обърна се и отиде до едно кресло. — Защо не ми разкажеш за уикенда си тогава?

— Няма много за разказване. — На Глена ѝ се искаше той да бе избрал по-неутрална тема — например за времето. — „Грийнбрайър“ е прекрасно място, но ние не бяхме точно на почивка.

— Какво представлява Кулсън? — Изборът му на теми ставаше все по-лош.

— Точно каквото би очаквал, въпреки че е трудно да се опише. — Ако можеше да си позволи да бъде откровена, би казала, че той има черна коса и очи, твърди, завладяващи черти и латентна сексуалност, която събуждаше нейната. — Интелигентен и уверен в себе си. Не би търпял с желание глупаците. — Тя си спомни, че Джет се бе разхождал в гората и бе наблюдавал изгрева. — Оценя спокойствието и красотата на природата.

— Как се държи при преговори?

Крайчетата на устните ѝ се извиха в крива усмивка, когато си спомни следобедната му среща с баща ѝ.

— Джет е... — Глена спря, осъзнавайки колко лесно произнесе името му, но вече не можеше да го скрие. — ... по-добър картоиграч от баща ми.

— Джет. Вече сте на малко име с него? — повдигна вежди Брус.

— Ние се виждахме и неофициално. Аз го наричах Джет, а той наричаше татко Орин. — Глена повдигна рамене и се опита да го представи като нещо незначително. — В това няма нищо по-специално.

— Той е ерген, нали? И изглежда добре, доколкото си спомням. — Погледът му изучаваше лицето ѝ.

— Да. — Тя знаеше, че не успява да изглежда безразлична, но само мисълта за Джет я караше да си спомня неща, от които кръвта ѝ кипваше.

— Предполагам, че е флиртувал с теб — обвини я Брус, а в очите му проблясваше ревност.

— Има ли значение? — Глена трябваше да заеме определена позиция, иначе той щеше да продължи да задава лични въпроси, на които тя би предпочела да не отговаря. — Това не е твоя работа, Брус.

Той си пое дълбоко въздух и отрони дълга въздишка.

— Нещата се променят прекалено бързо за мен.

Неловкият момент след думите му се изпълни със звука от стъпки във фоайето. Тя позна походката на баща си и погледна към вратата на кабинета.

— Хана ме изпрати да ви кажа, че вечерята е готова — обяви той, щом като отвори. — Осъдените ще получат обилна вечеря. Сега минах през кухнята и мисля, че тя смята, че местната скаутска група ще се храни тук тази вечер. Надявам се, че си донесъл апетита си със себе си, Брус.

Златисторусият мъж не отговори веднага. Глена с облекчение видя, че той закова усмивка на лицето си.

— Когато Хана готви, винаги си нося апетита. — Той се изправи, учтиво изчака Глена да мине и я последва към трапезарията, където масата вече бе сложена.

— В какво състояние са инструментите ти, татко? — Тя зае обичайното си място отдясно на баща си, а Брус седна срещу нея.

— Мръсни са и имат нужда от смазване, но са в добро състояние, като се има предвид колко дълго не са използвани — каза той с леко самодоволство. — Ще се позанимая с тях отново с удоволствие.

— Внимавай да не се преумориш — предупреди го тя.

— Няма — обеща той, докато икономката влизаше в трапезарията. Бащата дръпна стола си по-близо до дъщеря си, за да не пречи на Хана, докато оставяше подноса на масата. — Глена, помниш ли къде си прибрала къщичката за кукли? Дали е на тавана или в задната стая?

— Това е то! — Хана пусна подноса и се завъртя. — Ще повикам лекар.

— Защо? — Глена първа дойде на себе си. — Хана, какво става? Икономката спря до вратата на кухнята и нетърпеливо обясни:

— Първо изсипва куп глупости за това как ще става контрабандист. Сега разпитва за детски къщички. Той изживява второ

детство. Това е.

Смехът започна бавно, но бързо се усили. Накрая Орин успя да си поеме дъх и обясни плановете си на икономката.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Радиото бе усилено докрай, за да може Хана да го чува въпреки включената прахосмукачка. Шумът влияеше на нервите на Глена. „Спокойно!“, повтаряше си тя. Хана почти привършваше с почистването на всекидневната.

Глена се пресегна и прокара парцала с дългата дръжка по ъглите между стените и тавана — там, където винаги се събираха паяжини. Бледосиня кърпа бе вързана на главата ѝ, за да предпазва кестенявата ѝ коса от праха. Карирана риза и избелели джинси завършваха работния ѝ тоалет.

Бе странно да се види кабинетът без мебели и полицата над камината гола. Последният товар с техни вещи стоеше опакован във фоайето и чакаше баща ѝ да се върне с Брус и с един негов приятел, за да бъде отнесен в новия им по-малък дом.

Всичко останало имаше вече други собственици. Големите неща бяха продадени поотделно чрез обяви във вестника. Други бяха включени в гаражна разпродажба. Тези, които останаха, бяха занесени на един търг и също разпродадени.

Сега тя и Хана бяха заети с почистването, за да може новите собственици да се нанесат идващия уикенд. А Хана обичаше да слуша радио, докато чисти. Между радиото и прахосмукачката Глена едва чуваше собствените си мисли.

— Боже помилуй! Глена! — Хана се провикна от всекидневната. — Ела тук!

Пронизителният писък я накара да се втурне към стаята, сигурна, че е станала някаква беда.

От вратата всичко изглеждаше наред. Икономката бе до прозореца с прахосмукачката, а радиото се дереше на пода.

— Какво стана? — извика тя. Хана ѝ отговори. Или поне Глена видя устните ѝ да се движат и чу откъслечни думи през грохота на радиото и прахосмукачката, но не разбра смисъла им. Тя загуби търпение и строго каза: — Ще изключиш ли нещо? Не те чувам.

Докато се навеждаше към радиото, икономката изключи и прахосмукачката. Внезапната тишина ѝ се стори божествена. Можеше да чуе собствената си въздишка.

— Има хеликоптер навън на поляната до пътя — информира я Хана и ѝ махна с ръка да се приближи и да види.

— Хеликоптер?! — Тя тръгна към прозореца.

— Той е мой — чу се мъжки глас зад нея. Гласът не беше просто на някой мъж, а на Джет.

Глена се обърна и го видя да стои до отворената входна врата. Огледални очила скриваха очите му от нея, но тя не можеше да го обърка. Ръкавите на бялата му риза бяха навити до лактите, а гарвановочерната му коса бе разбъркана от вятъра.

След като първоначалният ѝ шок премина, кръвта забушува във вените ѝ. Двама месеца не бяха изтрили спомените за него и не бяха намалили въздействието му върху нея. Желанието да забрави тази единствена нощ, когато бе изгубила уважението му, я разяждаше отвътре.

— Почуках, но в този шум не ме чухте — обясни той.

— Съжалявам. — Глена успя да отговори, колкото и слаб да бе гласът ѝ. — Но както виждаш, сме заети с почистване. — Тя отпусна дръжката и парцалът леко се раздвижи, сякаш да илюстрира думите ѝ.

Хана се приближи, за да привлече вниманието към присъствието си, което на практика бе пренебрегнато и от двамата. Спря се до Глена и започна да оглежда мъжа, слязъл от хеликоптера.

— Хана, това е Джет Кулсън... от „Кулсън Майнинг“. — Тя добави последното, в случай че икономката не направи връзката веднага. — Хана Бърнс е... била... наша икономка от много години.

От утре щеше да се използва минало време. Хана започваше нова работа като готвач в ресторант, което бащата на Глена смяташе за подходящо занимание, тъй като тя имаше наклонности да готви за много хора.

Двамата представени си кимнаха. Хана бе откровено любопитна и внимателно го оглеждаше, докато се питаше какво иска той. Огледалните очила правеха реакциите на Джет още по-неразбираеми.

— Да нямате повреда в хеликоптера? — Какъв жесток обрат на съдбата щеше да е, ако този мъж се връщаше в живота ѝ с помощта на една авария.

— Не. Приземихме се доста спокойно — увери я той лениво.

— Защо си тук? — Глена почувства, че става неспокойна, а по кожата ѝ пробягваха неспокойни тръпки.

— Дойдох да се видим — каза просто Джет.

Но за нея този отговор не бе достатъчен, защото не знаеше кого има предвид той.

— Баща ми трябва да се върне скоро.

— Имах предвид... — Джет спря, за да свали очилата си и да ги пъхне в джоба на ризата си. После насочи тъмните си очи към нея. — ... че идвам да видя теб.

Тя притаи дъх, без да е сигурна какво иска да каже той. Самообладанието ѝ все още издържаше, но ставаше все по-крехко. Глена повдигна брадичката си по-високо, имаше нужда от гордостта си, която бе захвърлила в нощта, когато отиде при него.

— Какво ще искаш? — внимателно попита тя.

— Искам да говоря с теб. — Той наблегна на думата, за да покаже, че иска личен разговор насаме с нея.

Глена хвърли бърз поглед към икономката, която несъзнателно ѝ даваше морална подкрепа с присъствието си. Никой, освен баща ѝ не знаеше за онази нощ. Ако Джет искаше да обсъжда това, тя нямаше друг избор, освен да я отпрати.

— Защо не отидеш да опаковаш нещата в кухнята, Хана? — Прекрасно знаеше, че в кухнята няма нищо за опаковане, но преди тя да ѝ го припомни, я спря с поглед.

Хана изсумтя с неодобрение, завъртя се на пети и гордо тръгна към кухнята. Погледът на Глена стана неуверен, когато отново се опита да срещне този на Джет. Той я оглеждаше и това я накара да се замисли за външния си вид. Тя повдигна ръка, свали кърпата от главата си и прокара пръсти през гъстата си коса, оправяйки кестенявите къдрици, докато се обръщаше настрани.

— Каза, че си искал да говориш с мен — напомни младата жена.

— „Кулсън Майнинг“ се договори да поеме управлението на „Рейнолдс Майн“. Искан да ти кажа, преди да го разбереш от друг източник.

— Поздравления. Най-накрая взе мината! — Глена не го каза с горчивина, но въпреки това бе ясно какво има предвид.

— Надявах се да не се почувстваш засегната. — В гласа му се четеше мрачно примирение и погледът му бе спокоен.

— Не виждам какво значение има как се чувствам. — Тя повдигна рамене с безразличие.

— Има значение — каза Джет със спокойна настойчивост. — Този договор е бизнес.

— И за минута не съм помисляла, че е нещо друго — отвърна тя. — Преди два месеца доста ясно ми обясни, че ще ти е по-изгодно да придобиеш мината, след като татко я изгуби. Това споразумение за управление със сигурност го доказва.

Ръката му хвана нейната, но той не се опита да я накара да се обърне.

— Все още ли не разбираш след толкова време? — В тихия му глас се долавяше настойчивост. От ръката му се излъчваше топлина, която премина през цялото ѝ тяло. — Направих това, което трябваше, Глена.

Без да показва ясно, че трябва да се отдалечи от него, тя издърпа ръката си.

— Най-хубавото нещо, което ви се случи, беше отказът ти на предложението на баща ми. Не те обвинявам за това, Джет.

— Така ли? — Гласът му беше скептичен.

— Трудно е да се повярва, нали? — Тя се обърна към него, като събра цялата си гордост и самообладание. Отнякъде се появи и слаба усмивка. — Трябва да видиш баща ми сега, след като се освободи от товара на мината. Той скоро ще се върне. Продадохме къщата и се местим в по-малка.

Джет огледа празната стая. На челюстта му се появи строга бръчка.

— Каза, че ще загубите дома си.

— И без това е прекалено голям и разходите по него са много високи. — Тя повтори думите на баща си.

— Какво ще правите? — Погледът му се върна на нея, остър и настойчив.

— Намерих си работа в една печатница. И, естествено, ще продължа да пиша в свободното си време. — Последното нещо, което Глена желаше, бе съжалението му, затова бързо му нарисова привлекателна картина на новия им живот. — Татко ще има

работилница, където ще прави играчки: къщички за кукли, люлеещи се кончета и други такива.

— Не изглежда да имате какъвто и да е проблем — сухо отбеляза Джет.

— Имаме проблеми, но се справяме добре — отвърна Глена. — Не е такава катастрофа, каквато очаквахме.

— Значи вече не се нуждаеш от нищо и не искаш помощта ми? — Предизвикателните му думи накараха Глена да се изчерви, защото тя се нуждаеше и искаше много неща от него, но не и помощта му.

— Както ти казах, ние се справяме чудесно. — Това беше истина до този момент.

— Ами ако кажа, че баща ти може да остане на същото място в мината с по-малко отговорности? — Той се подпря с ръка на рамката на вратата и наклони тъмнокосата си глава на една страна.

— Мисля, че няма да го интересува, но ще трябва да попиташ него. — Тя ставаше неспокойна от близостта му. Усещаше, че нишките на самоконтрола ѝ заплашват да се скъсат. — Въпреки това съм сигурна, че ще оцени жеста.

— Това не е жест, а сериозно предложение. — Отговорът бе рязък, въпреки че изражението му остана невъзмутимо. — Мината не бе затворена заради липсата му на умения или компетентност като мениджър, а заради серия от външни влияния, които бяха извън контрола му. Той познава работниците, условията за работа и потенциала на мината. И двамата можем да спечелим от опита и знанията му.

— Знам, че никога не правиш нещо само заради доброто си сърце. — В отговора ѝ прозвуча раздражение, защото Джет сякаш печелеше от всичко.

— Наистина?

Маската падна от лицето му, но горящата в очите му ярост бе само допълнение на изпепеляващата настойчивост в неговия поглед. Глена понечи да се извърне, но ръцете му се стрелнаха да я спрат и да я задържат.

— Забрави ли, че те оставих да си тръгнеш, когато бе дошла да ми се отдадеш? — запита Джет. — Не помниш ли онази нощ? Ти го желаше. Аз можех да те притежавам, но не го направих, защото не исках да те оставя да вярваш, че ще помогна на баща ти, отказах се да

изпитам удоволствието от тялото ти... тялото, което желяех толкова отчаяно. — Гласът му спадна до груб шепот. — Ако това не бе правилно, ако не бе добро, тогава какво? Сгреших ли, като те оставих да си тръгнеш?

— Не. — С глава, извърната от него, тя гледаше неவிждащо в един празен ъгъл на стаята. Кръвта бучеше в ушите ѝ, а ръцете ѝ бяха на кръста му, готови да се противопоставят, ако той се опиташе да я придърпа по-близо. — Не искам да говоря за онази нощ. Искам да я забравя.

— Аз не успях да я забравя повече от теб. — Ръката му се вмъкна под косата ѝ и я повдигна встрани, за да разкрие извивката на врата ѝ. Наведе глава, за да прокара устни по него, преоткривайки с лекота познатата територия. — Сънувам я нощем — прошепна Джет, докато устните му се движеха по кожата ѝ, а дъхът му галеше чувствителните зони.

Глена затвори очи и се опита да спре първите усещания, които нахлуха в тялото ѝ, но това само замъгли съзнанието ѝ. Тя се опита да се справи с порива му, като завъртя глава към него и повдигна рамо, за да скрие врата си. Ефективността на това действие бе краткотрайна, защото Джет насочи вниманието си към върха на скулата до слепоочието ѝ.

— В сънищата ми умът ми се изпълва с аромата на твоето тяло. — Джет продължи да говори с устни върху кожата ѝ, като подчертаваше изреченията с целувки. — Усещах формата на гърдите ти в ръцете си и чувах сладката съблазън на гласа ти, шепнещ в ухото ми. Събуждах се гладен за вкуса на устните ти.

— Недей. — Дъхът ѝ бе накъсан от потискано удоволствие.

Дланите му се плъзгаха надолу по раменете и гърба ѝ и оказваха натиск да я приближат до него. Ръцете ѝ останаха твърди в съпротивата си, но лактите ѝ започнаха да се свиват, като принудиха дланите ѝ да се плъзнат от плоския му мускулест корем към каменната стена на гърдите му.

— Защо дойде? — слабо запротестира Глена.

— Стоях далеч толкова, колкото можах. — Джет леко я целуна по устните, а топлият му дъх се смеси интимно с нейния. — Исках да ти дам време да надживееш болката. Не знаеш с какво отвращение

трябваше да съобщя на теб и на Орин, че съм безсилен да ви помогна. Не исках да съм този, който предизвика отчаяния поглед в очите ти.

Белите му зъби нежно хапеха устните ѝ, като ги разделяха. Тя беше беззащитна срещу тази атака. Пръстите ѝ се вплетоха в плата на ризата му, притискайки го, за да не потърсят тялото му.

— Когато отказах сливането, все още се надявах, че мога да те задържа извън тези проблеми. Мислех, че ако обясня, че това е само бизнес, ще мога по-късно да те убедя да се виждаме — продължи той, докато ръцете му се спуснаха по талията и, като накараха костите ѝ да се разтопят. — После ти дойде в стаята ми през онази нощ.

— Моля те, не искам да си спомням! — Тя се опита да извие глава, но устните му я последваха.

— Знаех, че в момента, в който разбереш, че опитът ти да промениш решението ми е безнадежден, ще се отвориш от това, което правиш. — Точната му преценка на реакцията ѝ изтръгна въздишка от устата ѝ. — И знаех, че няма да искаш да ме видиш отново. Тогава реших, че щом като ще те загубя, трябва да те имам тази вечер, за да си спомням... докато не осъзнах колко много ще ме намразиш за това. Не можех да рискувам, независимо колко те желаех, Не съм спирал да те желая, Глена.

Тя бе объркана и безпомощна от неговото свръхестествено разбиране на поведението ѝ. Дръпна глава назад и се вгледа в очите му.

— Но как разбра, че те чувствах така? — не можеше да разбере младата жена.

— Не можеш да управляваш успешно голяма компания като моята, ако не разбираш мотивите на хората — обясни Джет, като запази малкото разстояние между тях, докато завладяващият му поглед обхождаше лицето ѝ. — Имах възможност да разбере нещо за теб като човек преди онази нощ. Не съм сгрешил в заключението си, нали?

— Не — призна Глена с болезнено облекчение.

Нямаше нужда от убеждаване, за да посрещне с готовност целувката му. Търсеците му устни изгониха вината от съзнанието ѝ и я заместиха със самоуважение. С възстановени ценности тя можеше да се изправи равностойно пред него. Вече нямаше нужда да крие лицето си. Джет нямаше да го позволи, ако бе опитала, и тя не опита. В целувката му можеше да се открие удивителен възторг.

— Искам да продължим да се виждаме. — Гласът му бе приглушен от допира на устните му до кожата на врата и.

— Аз също — прошепна тя, защото никога не бе желала да спре да го вижда. Яснотата на тази мисъл я замая.

Джет повдигна глава и прокара длан по бузата ѝ, преди да зарови пръсти в гъстата ѝ коса.

— Къде се местите? Далеч ли е оттук?

Неспокойният му глас и нежният му допир убедиха Глена, че той е не по-малко разтърсен от близостта ѝ. Това ѝ даде мимолетното усещане за сила.

— Новият ни дом е само на няколко километра оттук — каза му тя.

Тъмните му очи се замъглиха от болезнено съжаление.

— Знаеш ли, че ми е невъзможно да пътувам постоянно напред-назад от Хънтингтън дотук и обратно дори с хеликоптера? Работният ми ден е шестнадесетчасов. Точно ще пристигам и ще трябва да тръгна обратно.

— Знам. — Глена усети как я обзема чувство на безизходица, което остави на заден план мисълта за това колко ценен е всеки миг.

— Премести се в града — предложи той. — Там ще можем да сме по-често заедно и аз няма да губя толкова време за пътуване. Няма нужда да се тревожиш за работа. Имам връзки в един от вестниците и мога да уредя да те назначат като репортер.

— Не е толкова лесно. — Тя с нежелание поклати отрицателно глава. — Подписахме едногодишен договор за изплащане на къщата. Освен това баща ми иска да живее извън града. Не мога да си тръгна и да го оставя, не и в неговото състояние. Не ме карай да правя нещо такова, Джет.

— Няма да се задоволя да те виждам само няколко пъти в месеца, Глена — предупреди я той. — Вече мина прекалено много време.

Глена бе съгласна с последното с цялото си сърце и бе завладяна от чувство за загуба.

— Защо не дойде по-рано? Трябваше досега да ми кажеш как се чувстваш, вместо да ме караш да гадая какво мислиш — запротестира тя.

— Нямахте да ми повярваш. Ти бе прекалено заета със самообвинения, за да ме изслушаш — проникателно отговори Джет.

— Такава агония беше през последните два месеца — призна тя и прокара върховете на пръстите си по извивката на скулата му. — Ако не бяха Брус и татко, мисля, че щях да се скрия в някоя дупка.

Един мускул трепна на лицето му и то се стегна. Вниманието му се прехвърли върху една къдрица от кестенявата ѝ коса, а очите му потъмняха от съжаление. Глена се наклони към него, като имаше нужда от потвърждението на целувката му, че всичко вече е наред.

Звукът на входната врата ясно я спря, а гласът на баща ѝ я накара да се обърне и да се измъкне от ръцете на Джет.

— Брус, пикапът да се паркира пред входа, така че да можем да товарим тези кашони. Пита ли Глена за хеликоптера отвън?

Тя се обърна към вратата на фоайето и видя Брус замръзнал в рамката ѝ. Вцепенението му показваше, че той стои там от няколко секунди, ако не от няколко минути. От втрепенения му невярващ поглед Глена разбра, че е чул и видял достатъчно, за да разбере какво се е случило, преди да пристигне. Атмосферата в стаята се наелектризира, когато очите му срещнаха тези на Джет в безмълвна конфронтация.

Появата на баща ѝ предотврати сцената. Глена стоеше до Джет, когато той се спря на вратата. В момента, в който го видя, на лицето му се появи широка усмивка.

— Джет! — поздрави го той с явно удоволствие и с широки крачки прекоси стаята. Бе самото възплъщение на добро здраве. — Какво те води насам? Видях хеликоптера отвън, но не разгледах добре отличителните му знаци.

— Определено изглеждаш по-добре, Орин. — Джет се ръкува с него.

— Благодаря. И се чувствам по-добре — каза баща ѝ и решително кимна, после се обърна, за да покани и третия мъж да участва в разговора. — Брус, ела тук. Запознай се с Джет Кулсън. Брус Хокинс беше моят инженер и мениджър в мината — обясни той.

Брус тръгна вдървено през стаята, предизвикателно като пред битка.

— Доста съм слушал за вас, господин Кулсън. — Той прецени силата му с твърдо ръкостискане.

— Орин ми спомена колко ценен сте били за него — отвърна Джет, докато измерваше русия мъж с бърз поглед. Никой от двамата не спомена Глена, но когато представянето свърши, Брус застана до нея, готов да я защити.

В това време Орин бързо огледа дъщеря си. Проницателният му поглед забеляза горящите ѝ зачервени страни и подпухналите от целувки меки устни, той сякаш усети и наелектризираната атмосфера.

— Какво те води насам, Джет? — попита баща ѝ с добронамерен интерес. — Това посещение от учтивост ли е или по работа?

— По малко от двете — призна Джет, като погледна към Глена, за да намекне за учтивата страна от посещението си. — Отбих се да ви информирам, че договорихме контракт за управление на вашата мина.

— Моята бивша мина — поправи го баща ѝ без горчивина. — Поздравления. Радвам се да чуя, че ще е в добри ръце. Кога ще я отворите отново?

— Скоро. Естествено трябва да направим необходимите промени, за да минем проверката за безопасност, преди да започнем производство. Но първо искам сам да намеря човека, на когото да я поверя. — Джет извади цигара от пакета и я запали, докато наблюдаваше Орин над пламъка. — Веднага се сетих за теб. Интересуваш ли се?

— О, не, недей! — засмя се баща ѝ. — Аз току-що свалих този слон от гърба си.

— Бих желал сериозно да го обмислиш — настоя Джет. — Отговорностите сега ще са значително по-малко, а ти имаш квалификацията и опита, които търся. Плюс това си запознат с характерните особености на мината.

— Поласкан съм, че ми предлагаш място, но то не ме интересува — отказа баща ѝ, точно както бе предположила Глена. — Но ако това е, което търсиш, Брус отговаря на условията. Той не може да се похвали с много опит, но бих го препоръчал. А и случайно знам, че си търси работа, която да го задържи в този район. Нали така, Брус?

Преди да отговори, Брус погледна към Глена. Погледът му потвърждаваше, че тя бе причината за това да иска да остане. Никой от групата не пропусна посланието, включително и Кулсън. Глена почувства пронизителния му поглед. В този момент не можеше да убеди Джет, че връзката ѝ с Брус все още е само платонична.

— Така е, сър — отговори Брус на баща й.

— Интересувате ли се от работата? — попита Джет с този рязък и все пак нормален делови тон, който Глена познаваше толкова добре.

— Може би. — Брус не отхвърли предложението. — Това ще зависи от условията.

— Елате в офиса на компанията утре в десет и попитайте за Дан Стокард. Ще го предупредя да ви очаква — каза му Джет.

— Ще бъда там — кимна с глава Брус, просто приел едно интервю за работа.

Разговорът бе прекъснат от почукване на входната врата.

— Аз ще отворя — предложи баща й. — Сигурно Фред иска да провери дали сме готови да товарим кашоните.

Но на вратата се показва пилотът на хеликоптера.

— Извинете, господин Кулсън, но вече сме закъснели с десет минути за следващата ви среща. Помислих си, че трябва да ви напомня.

На лицето на Джет се появи нетърпение, когато тръгна към фойето.

— Готов съм да тръгваме. — Спря се и погледът му обхвана и тримата. — Довиждане! — Но вече гледаше само към Глена, когато добави: — Ще се видим.

— Пази се — прошепна тя, затоплена от безмълвното обещание в думите му и от бързата му усмивка.

Докато Джет излизаше, Глена отиде до вратата към фойето. Не разбра, че Брус я бе последвал, докато не го видя с периферното си зрение. Почти несъзнателно тя обърна глава и срещна погледа му.

— Онзи уикенд е имало нещо повече от лек флирт, нали? — Той не очакваше отговор, а лекото изчервяване по страните й му бе достатъчно. Мина покрай нея към вратата, от която бе излязъл Джет. — Ще видя дали Фред е готов да товарим — промърмори Брус.

Когато вратата се затвори зад него, баща й повдигна вежди и кисело се усмихна.

— Май той е влязъл в неподходящ момент.

— Може и така да се каже — съгласи се Глена и се заслуша в звука на отлитащия хеликоптер.

— В такъв случай може ли да се предположи, че двамата с Джет сте изгладили проблемите си? — В очите му проблесна разбиращо

пламъче.

— Мисля, че да — призна тя. После го погледна със съмнение.
— Но защо спомена онова за Брус пред Джет?

— Че Брус иска да си намери работа в околността? Защото е вярно — повдигна рамене той.

— Да, но ти намекна, че това е, защото иска да е близо до мен. Много добре знаеш, че с Брус сме само приятели — припомни му тя.
— Но ти нарочно остави Джет с друго впечатление.

— Не мога да влияя на заключенията, които прави — със сияеща усмивка отстояваше невинността си баща ѝ. — Освен това няма да го заболи, ако се позамисли малко за това, че може да има конкуренция.

— Татко! — въздъхна тя и поклати глава.

В празните стаи на къщата отекна глас.

— Мога ли вече да изляза от кухнята? — извика Хана с очевидно нетърпение.

— Хана. Забравих за нея — сети се Глена с усмивка. Думите ѝ се нуждаеха от моментално обяснение. Баща ѝ го намери забавно, но чувството за хумор на икономката не отговаряше на неговото и това пролича, когато Хана се появи.

До края на седмицата Глена все още не бе се установила напълно в новия им дом. През деня тя работеше, затова разопаковането на багажа бе оставено за вечерите.

След вечерята в петък тя остана в кухнята, за да разопакова кашоните с порцеланови и кристални сервизи, които семейството им притежаваше от много години. Те бяха едни от малкото ценни неща, които не продадоха.

Глена стоеше на колене и махаше хартията от чиниите за вечеря, когато някой почука на задната врата. В мрачината се очертаваше само силуетът, но тя веднага го позна.

— Влизай, Брус — извика младата жена, без да става.

— Видях Орин в работилницата. Прилича на дете, получило нова играчка — отбеляза той, докато влизаше в кухнята.

— Прекарва повечето си време там — съгласи се тя.

— Искаш ли да ти помогна? — Мъжът застана на колене до нея.

— Разбира се. — Глена му подаде една чиния, завита с хартия.

Брус я разопакова, сложи я на купа върху плота и почти разсеяно съобщи:

— Започвам работа в понеделник в мината. — Освен забележката, която бе направил, когато Джет си бе тръгнал, той не го бе споменавал повече.

Глена седна на петите си и го погледна.

— Предложиха ти мястото на управител?

— Да.

— И ти прие?

— Да.

— Защо? — Въпросът бе твърде безцеремонен и тя го смекчи с обяснение. — Мислех, че ще си почиваш няколко месеца, преди да започнеш друга работа.

— Открих, че имам твърде много свободно време и няма с какво да го запълвам. Освен това предложението е добро. — Той се концентрира върху чиниите, без да поглежда нагоре, докато изброяваше причините си. — Хареса ми идеята да се върна в мината на баща ти. Чувствам се така, сякаш съм оставил работата си наполовина и трябва да я довърша. Съжаляваш ли, че приех?

— Не — поклати глава Глена, разпилявайки кестенявата си коса. — Освен ако не си приел заради нещо друго...

— Мисля, че не.

Последната чиния бе извадена от кашона. Глена се изправи, качи се на един стол и отвори най-горната част на шкафа.

— Ще ми подадеш ли чиниите, Брус? — Почти приключваха, когато телефонът иззвъня. — Ще вдигнеш ли? Сигурно е за татко.

— Добре. — Брус отиде до апарата на стената. — Домът на Рейнолдс, аз съм Брус Хокинс. Да, момент. — Той се обърна към нея, докато тя слизаше. — За теб е. Джет Кулсън.

Сърцето ѝ подскочи, а ръката ѝ потрепери, когато я протегна към слушалката.

— Ало? — Глена бе почти сигурна, че ще се чуят преди края на седмицата, но сега, когато моментът дойде, бе смутена.

— Здравей. Мисля, че няма нужда да питам дали си сама. — Гласът му не бе особено приветлив.

— Да. — Тя не можеше да каже нищо друго заради Брус, който бе коленичил до един кашон на пода и разопаковаше порцелановите

купички.

— Прекъсвам ли нещо? — Въпросът му бе леко предизвикателен.

— Не. Отварям последните кашони и се опитвам да подреда и последните неща — обясни Глена. Беше ѝ приятно да долови ревност в гласа му, въпреки че тя бе неоснователна. Но точно сега беше трудно да му го каже.

— Хокинс каза ли ти, че ще работи за моята компания?

— Да.

— Не си много приказлива — обвини я Джет. — Какво става? Слуша ли той?

— Да. — Тя уви пръсти в телефонния кабел.

— В такъв случай направо да ти кажа — въздъхна той. — Не мога да се освободя този уикенд, за да те видя.

— О! — Възклицанието ѝ бе изпълнено с разочарование.

— Не се съмнявам, че Хокинс ще направи каквото може да те забавлява — вмъкна Джет и продължи, без да ѝ даде възможност да отговори: — Ще мога да си освободя един следобед и вечерта другата седмица. До понеделник трябва да знам дали ще е сряда или четвъртък и ще ти се обадя.

— Не забравяй, че съм на работа до четири и половина — напомни му тя.

— Ще те взема след работа.

— Добре.

— Ще се чуем в понеделник. Надявам се тогава да няма слушатели и да си по-комуникативна. — Последното изречение издаде нетърпението му. — Чао, Глена.

— Чао, Джет. — Тя изчака да чуе прещракването от другия край на линията и тогава закачи слушалката. Когато се обърна, Брус безмълвно я гледаше.

— Обичаш ли го, Глена?

Тя се поколеба, после потри ръцете си и си спомни чувствата, когато Джет я докосваше.

— Мисля, че да — призна с мек и сигурен глас.

— А той обича ли те? — бе следващият му въпрос.

Отговорът трябваше да е по-внимателен.

— Не знам. Не съм сигурна. — Глена прехапа долната си устна, вярваше, че не може всичко това да не е взаимно. — Мисля, че е така.

Брус се изправи и отиде до столчето.

— Къде искаш да са купичките? На същия рафт с чиниите? — Темата бе сменена и той никога повече нямаше да я повдигне.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В понеделник Глена си тръгна от печатницата по-рано, за да направи няколко доставки от фирмата по пътя за вкъщи. Въпреки че познаваше повечето клиенти, при които отиваше, тя не се спря да си поговори с тях. Джет бе казал, че ще се обади днес, и не искаше да се бави, за да не го изпусне.

Това бе причината за блясъка в сиво-зелените ѝ очи и за усмивката, която не слизаше от лицето ѝ. Дори планинският въздух изглеждаше наелектризиран от очакване, когато тя зави по пътя към къщата. Още не бе свикнала напълно с малкия дом, където живееше, но когато спря колата, това бе последното нещо, което би я притеснило.

Звукът от затварянето на вратата на автомобила съвпадна със звъна на телефона в къщата. Сигурна, че е Джет, Глена се втурна към входа и чу как баща ѝ вдига слушалката. Тя все пак бързо влезе, задъхана, но сияеща.

— Не е ли?... — Не успя да довърши въпроса си, спряна от строго вдигнатата ръка на баща ѝ, чието лице бе пребледняло.

Преди той да затвори, Глена го чу да казва: „Идвам веднага.“

— Какво има? Нещо лошо ли? — Изражението му говореше за някакви ужасни неща. — Какво се е случило?

Той я измери с равен поглед и се раздвижи. Хвана ръката ѝ и я поведе назад към вратата.

— Имало е срутване в мината. Бидуел ми се обади. — Баща ѝ отвори и я изведе навън.

— Бидуел. — Глена си спомни, че той беше един от началниците на смяна, очевидно назначен отново. Една бръчка набразди челото ѝ, докато вадеше ключовете за колата от чантичката си. — Защо се е обадил той, а не Брус? Има ли ранени?

— Мислят, че шестима са останали вътре. — Баща ѝ я пусна и заобиколи, за да седне от другата страна, докато Глена сядаше зад волана.

— О, не! — Думите му сковаха ръката ѝ, с която държеше ключа за стартера. В главата ѝ нахлу една ужасна мисъл. — Брус?

— Той е единият от тези, за които се смята, че са останали долу — каза направо баща ѝ, без да се опитва да я щади.

Прямотата на думите му спря дъха ѝ и притисна гърдите ѝ така, че тя искаше да изкреци. Погледна баща си с разширени очи. Никой не изрече това, което и двамата разбираха. Брус можеше да е хванат в капан, но можеше и да е заровен под натрошени скали. Имаше шанс да не е пострадал, но имаше вероятност и да е сериозно ранен. Можеше да е с другите, но можеше и да е изолиран от тях. Все пак спокойствието и силата на баща ѝ я подкрепиха и не позволиха на въображението ѝ да се развихри и да предизвика паника.

— Имало ли е експлозия? — Ръката ѝ трепереше, докато накрая успя да вкара ключа. — Пожар?

— Пожар не. — Това успокои една от тревогите ѝ. — Бидуел е бил на входа. Каза, че е усетил земята да трепери, после е чул свличането вътре и е видял въглищният прах да изригва от отвора.

Глена включи двигателя и даде назад към пътя, като си представяше сцената и чувстваше страшния ужас, който трябва да са изпитали работниците горе. Тя го потисна, защото не искаше да се паникьосва. Концентрира се върху шофирането, внезапно почувствала нетърпение по извитите планински пътища, които не позволяваха по-висока скорост.

— Кога е станало? — Тя наруши студената тишина, която се бе възцарила в колата.

— Около двадесет минути преди Бидуел да позвъни — отговори баща ѝ. — Първо е уведомил главния офис и после се обади на мен.

Въпреки че Орин Рейнолдс вече нямаше нищо общо с мината, Глена разбираше защо го търсят. Общността им беше сплотена. По време на криза всеки помагаше. Когато имаше затрупани работници, всеки миньор в района предлагаше услугите си. Баща ѝ познаваше мината основно и като се имаше предвид опитът му, беше нормално да го уведомят при този спешен случай.

Времето им беше враг. То летеше, докато Глена се опитваше да кара толкова бързо, колкото смееше. Тя се чудеше дали Джет бе научил. Сигурно бе уведомен. Брус и хората с него трябваше да знаят, че всички възможни сили и средства са мобилизирани, за да помогнат

за спасението им. Ако още бяха живи. По тялото ѝ премина студена тръпка и тя потрепери.

В последния километър и половина преди мината Глена видя и други коли, които отиваха в същата посока. Новината за срутването бързо бе прекосила хълмовете на Западна Вирджиния. Когато тя зави към паркинга, другите вече бяха пристигнали на мястото.

Глена спря колата и се втурна с баща си към портала. Вече се чуваше глъчката на хората, които кръжаха около сградите и входа на мината. Това беше една смесица от миньори, семейства и хора от града.

Дребен жилав мъж се отдели от групата и посрещна баща ѝ. Глена разбра, че това е Карл Бидуел, бригадирът, който се бе обадил на баща и с новината.

— Винаги се радвам да ви видя, господин Рейнолдс — поздрави той.

Лицето му беше бледо и набраздено от стреса и умората. Глена знаеше, че и нейното лице издаваше същото напрежение, белязано от едва прикрит страх, като лицата на всички около нея.

Очите ѝ потърсиха входа на мината, но постоянно растящата тълпа го скриваше от погледа ѝ. Брус беше някъде в тази планина. Тя се хвана за мисълта, че е още жив. Трябваше да е така.

— Има ли някаква промяна, откакто ми се обадихте? — попита баща ѝ. — Осъществихте ли контакт с хората долу?

Бидуел поклати отрицателно глава, което бе отговор и на двата въпроса. Когато другите хора наоколо познаха Орин Рейнолдс, те се струпяха около него и го обсипаха с въпроси, които той самият не бе успял да зададе.

Разцепващото въздуха бръмчене на хеликоптер прекъсна разговора, като заглуши гласовете с приближаването си. Всички очи се обърнаха към него. Глена разпозна надписа „Кулсън Майнинг“ отстрани на кабината. Летейки ниско над главите на хората, той вдигаше облаци от прах във въздуха. Тя изви глава, закри очите си с длани, за да се предпази от летящите частици, и притисна с ръка дългата си коса с цвят на тъмна мед. Машината кацна на специална площадка зад оградата около мината и вдигна още повече прах, като се скри от погледите на хората. Трима мъже в официални костюми се появиха от кабината и се приведоха, за да се предпазят от въртящите се

перки, докато притичваха към тълпата. В момента, в който те бяха извън обсега му, хеликоптерът се издигна.

С дълбоко облекчение Глена разпозна Джет сред пристигналите. Присъствието му сякаш ѝ даде сили. Той вдигна глава и тръгна с големи крачки към плътната група зяпачи, като разсеяно повдигна ръка, за да пооправи разбърканата си гъста черна коса.

Концентрираната загриженост бе направила очите му тъмни като абанос. Глена усети пронизващия му поглед в момента, в който Джет я разпозна в тълпата. Мъжът леко промени посоката си и се приближи, но заговори на баща ѝ:

— Радвам се, че си тук, Орин. — Той грабна ръката му, а краищата на устата му се повдигнаха в тъжно подобие на усмивка.

— Бидуел ми се обади — отговори баща ѝ.

— Можем да използваме помощта ти.

— Ще помогна с каквото мога. Дори да не ме бе повикал, щях да съм тук. Като останалите... — Погледът на баща ѝ обходи събраните хора. — ... които чакат да помогнат, ако се наложи.

— Какво е положението? — Джет се огледа търсещо в обграждащия ги кръг от хора. — Къде е Хокинс?

Някой от външния край се обади:

— Той беше вътре, когато галерията пропадна.

Джет рязко извърна очи към Глена, които разкриваха досегашното му неведение, че Брус е един от липсващите. Пронизващият му поглед сякаш питаше, докато тя не издържа. В очите ѝ изскочиха сълзи и брадичката ѝ затрепери. Отчаяно искаше той да я прегърне и да изгони тръпката на несигурност с топлината си. Но това не бе възможно и удобно сред това гъмжило.

Нещо в изражението му трепна, сурово разочарование, примесено с луда ярост. След това маската на комарджия покри чертите му и погледът му се отмести от нея. Сега бе време за трезво мислене — не за емоции.

— Да отидем в офиса. — При тези кратки думи хората наоколо се разделиха и образуваха коридор, по който Джет тръгна към сградата. Бидуел, двамата мъже от хеликоптера, Глена и баща ѝ го последваха. Джет продължи да дава наставления, докато вървеше:

— Искам да видя план на мината. Искам да знам мястото на пропадането и предполагаемото място на хората вътре, когато се е

случило.

Глена преглътна буцата в гърлото си и успя да скрие сълзите си, освен една, която трепна на върха на миглите ѝ. Нея я избърса. Ръката на баща ѝ бе върху рамото ѝ, безмълвно предлагайки подкрепата и успокоението си, докато влизаха в сградата.

— Колко мъже бяха вътре? Осем? — Джет изстреля въпроса си към Бидуел.

— Мислехме, че са осем, но двама от тях са тук. Изглежда, вътре са шестима, сър — отговори жилавият мъж, притеснен от присъствието на шефа на фирмата.

Джет спря в един от външните кабинети.

— Имате ли имената им?

— Да, сър.

— Уведомени ли са семействата им?

— Всички, освен две, сър. Не можахме да се свържем с тях.

До момента, в който Джет се обърна към нея, Глена не вярваше да е забелязал, че го е последвала вътре. Очите му се спряха на нея.

— Ти добре ли си? — равно попита той.

Тя знаеше, че всъщност я пита дали се владее.

— Да — увери го тя.

— Би ли взела имената на двамата миньори от Бидуел? Ще поемеш ли отговорността със сигурност семействата им да бъдат уведомени? — Това бе неприятна задача, но показваше вярата му, че тя може да се справи.

— Ще го направя. — Глена с готовност прие ролята, която той и определи.

Докато Джет, баща ѝ и другите двама влязоха във вътрешния кабинет, Бидуел поизостана да ѝ каже имената, преди да се присъедини към тях. И двете семейства познаваха Глена чрез баща ѝ. Отне ѝ почти цял час, докато ги открие и им съобщи новината с женска състрадателност.

Дори когато тази работа бе свършена, у нея остана чувство за отговорност, желание да стори нещо, което може, макар и малко, да помогне. Тя изчисти утайката от кафеарката и направи прясно кафе. Щеше да е повече от нужно, преди всичко това да свърши.

През цялото време около нея кипеше активна дейност. Указанията идваха от кабинета, където Джет бе организирал щаба си.

А в обратната посока летяха доклади. Тълпата навън растеше от приятели и роднини на затрупаните долу мъже, както и от множество доброволци. Естествено пристигнаха и от пресата — първо репортери от вестниците, а по-късно и телевизионни екипи.

Клив Рас, единият от хората, които пристигнаха с Джет, се появи от вътрешния кабинет, за да прочете изявление пред медиите. Той даде подробности, като показва точно мястото на срутването на една диаграма и възможното местоположение на хората вътре, когато се е случило това. Въпреки че размерът на срутването не бе известен, изявлението показваше надежда, че хората са живи зад стена от скали и пръст. Докладът всъщност съдържаше малко неща, които Глена не бе научила вече.

След това тя и двама чиновници се заеха да отговарят на непрестанно звънящите телефони и на безкрайните въпроси относно съдбата на останалите долу миньори. Това създаваше работа на Глена, въпреки че не ѝ позволяваше да отклони мислите си от тревогата за Брус и другите с него.

До седем и половина тя бе спряла да обръща внимание на това кой влиза и излиза през вратата към двора. Докато поставяше слушалката обратно върху вилката, тя чу завладяващия тон на един познат глас зад нея и като се обърна на въртящия се стол, разпозна пълничката фигура на бившата им икономка Хана Бърнс.

— Не мога да стоя тук вечно и да държа това — оплакваше се тя с тава, увита с фолио, в ръце. — Някой да разчисти една маса да го оставя.

Точно зад нея стояха две момичета в ученическа възраст, които държаха подобни тави, и момче с рекламна кафеварка. Някакъв мъж с навити ръкави на ризата бързаше да разчисти място върху дългата работна маса.

— Хана! — Глена не обърна внимание на звъна на телефона и бързо стана и прекоси стаята. — Какво правиш тук?

— Знаех си, че ти и баща ти ще сте тук — отговори бързо жената. — Осъзнах, че в такъв момент никой няма да мисли за стомаха си. Така че реших аз да го сторя вместо тях. Донесох малко студени сандвичи, салати и пържени картофи. Няколко магазина дариха храната, а тези млади хора ми помогнаха да я приготвя.

Тя постави тавата на масата и разви алуминиевото фолио, като разкри наредените сандвичи, после същото направиха и двете момичета. Момчето остави кафеварката до тази, която бе използвала Глена.

— Идете да вземете другите неща от колата — нареди Хана и триото помагачи се запъти навън.

— Права си, Хана — призна Глена. — Никой не помисли за ядене. Радвам се, че ти си го сторила.

Практичността на бившата им икономка имаше успокояващ ефект върху Глена. Самото и присъствие даваше подкрепата и спокойствието да е с някого, който е преживял много кризи с нея преди това.

— Със сигурност няма да нахраним цялата сбирщина от зяпачи отвън, но семействата на мъжете и работниците ще имат нужда да се подкрепят, преди да свърши това. Хората винаги имат повече надежда, когато не ги чопли глад — философски каза Хана.

Забележката ѝ накара Глена да осъзнае, че стомахът ѝ е празен и малко храна ще ѝ се отрази добре. Тримата тийнейджъри се върнаха с торбичките пържени картофи и донесоха пластмасови чинийки и чаши, както и огромни купи с картофена салата. Глена им помогна да направят нещо като бюфет и бяха готови. Наплив от хора обсади сградата, когато се чу, че там има храна, като спасителните работници от различните смени бяха пропускани с предимство.

Човек от охраната, който бе работил за баща ѝ и бе отново нает от Кулсън, се приближи до Глена. Тя го знаеше само като Ред, въпреки че косата му отдавна бе намаляла и посивяла^[1].

— Госпожице Рейнолдс — учтиво се обърна той към нея и свали фуражката си. В светлите му очи се четеше дълбока тревога. — Някоя си госпожа Къминс е отвън с две малки деца. Съпругът ѝ е един от хората долу. Опитах се да я накарам да влезе вътре да хапне нещо, но тя отказа. Просто седи отвън с двамата малчугани, сгушени в нея, и гледа към входа на мината. Може би ще се вслуша, ако вие говорите с нея.

— Ще ида да я видя — обеща тя.

Остави пазача и тръгна навън да потърси жената, като преди това предупреди Хана къде ще бъде, в случай че имат нужда от нея. Местните полицаи се бяха присъединили към охраната на компанията,

за да блокират района около входа на мината и да отделят зяпачите от тези, които са свързани по някакъв начин с произшествието.

Глена не се затрудни да открие жената, която ѝ бе описал пазачът. Тя стоеше встрани от другите, едно около четиригодишно дете се притискаше в краката ѝ, а друго, двегодишно, лежеше в ръцете ѝ. Изпъкналият ѝ корем ясно показваше, че очаква и бебе. Здрач обгръщаше планината наоколо, но мощни прожектори осветяваха заградения двор около мината и сградите на управлението и бе светло като ден. Глена бързо пое към жената и децата ѝ.

Докато се приближаваше, тя чу по-голямото момче да хленчи:

— Искам вкъщи, мамо. Гладен съм.

— Не. Не можем да си тръгнем, докато не дойде тате — отговори механично майката, без да откъсва вниманието си от мината.

— Госпожо Къминс. — Глена видя бледото, напрегнато лице, когато жената се обърна, с нежелание отделяйки поглед от входа. — Аз съм Глена Рейнолдс.

Фамилията ѝ предизвика незабавна реакция.

— Чули ли сте нещо? — бързо попита жената. Глена шокирана установи, че жената е не по-възрастна от самата нея, но грижите бяха оставили следите си по състареното ѝ лице. — Том? Той...

— Съжалявам. Няма никакви новини — бързо изрече Глена, за да пресече болезнените въпроси. — Може да мине доста време, докато разберем нещо. Вътре има сандвичи и топло кафе. Защо не влезете да похапнете? Ще се почувствате по-добре.

— Не! — Жената вече бе загубила интерес към Глена. — Не съм гладна.

— Може би вие не сте, но трябва да мислите за децата и за бебето, което носите — настоя тя, но госпожа Къминс безразлично поклати глава.

Момченцето се притисна в полата на майка си и повтори „Гладен съм“. То не разбираше какво става и защо наоколо цареше тишина, прекъсвана само от шепота на сподавени гласове.

— Ако не искате да влезете — настоятелно продължи Глена, — може ли аз да донеса сандвичи за децата? — Жената се поколеба, после кимна с глава в разсеяно съгласие. Но Глена не беше доволна. Не можеше да я остави сама по този начин. — Има ли някой, когото да повикам да чака с вас? Семейство или приятели?

— Не. — Жената поклати глава и покровителствено стисна момиченцето в ръцете си, а с длан докосна момченцето отстрани с безмълвно успокоение. Целият ни род е в Кентъки. Том... — Гласът ѝ леко се пречупи. — Том точно бе спестил пари да ни изпрати на гости.

— Ясно — объркано прошепна Глена. — Ще донеса малко храна за децата и чаша горещо кафе за вас.

След като не получи отговор, Глена се обърна.

Когато тръгна обратно през двора, друга жена я повика. Това бе съпругата на един от миньорите, които бяха избегнали срутването.

— Госпожице Рейнолдс, добре ли е госпожа Къминс? — загрижено попита тя. — Бедното съществуване не познава никого тук.

— Уплашена е. — Както всички, помисли си Глена, като си позволи за момент да се сети за Брус.

— Ще им донеса нещо за ядене. Бихте ли постояли с нея, докато се върна? Сигурно е трудно да си толкова самотен.

— Разбира се, ще отида — веднага се съгласи по-възрастната жена.

Когато влезе, Глена веднага отиде до масата с храна и приготви две чинии за децата. Сложи повече, отколкото те можеха да изядат, с надеждата майка им да довърши останалото.

После се запъти към кафеварката и забеляза Джет близо до нея, погълнат от разговор с двама мъже. Сакото и вратовръзката му ги нямаше, а ръкавите на ризата му бяха навити почти до лактите. В чертите на лицето му се четеше трезва загриженост, а тъмните му очи бяха свити и съсредоточени. На Глена ѝ се прииска да отиде до него, да го докосне и да свали малко от товара му, но това и сега беше толкова невъзможно, колкото и при първата им среща днес следобед.

Тя напълни картонената чаша с горещо кафе, без да усети погледа му, който достигна до нея. Хвана чинийките така, че да може да носи и тях, и чашката, и тръгна обратно навън.

Когато се приближи с храната, госпожа Къминс сложи децата да седнат с кръстосани крака на земята. Те бяха прегладнели и грабнаха сандвичите в момента, в който получиха чиниите. Глена подаде кафето на майка им.

— Не. Не искам нищо — сприхаво отказа тя.

Госпожа Дигби, съпругата на миньора, която стоеше встрани, стисна устни с раздражение.

— Госпожица Рейнолдс бе достатъчно внимателна да ти донесе кафе. Можеш поне да ѝ благодариш.

— Извинете. Сега мисля само за Том — стреснато започна да обяснява пребледнялата жена.

— Сега мислиш само за себе си — разкритикува я госпожа Дигби.

— Моля ви. — Глена мислеше, че госпожа Дигби не се справя по най-добрия начин с положението.

Но жената не ѝ обърна внимание:

— Мислиш ли, че си единствената, чийто съпруг е долу? Госпожица Рейнолдс също има мъж там — Брус Хокинс, — но не се е спряла някъде да се самосъжالياва. Опитва се да помогне. Тук имаш две малки бебчета, а виж кой се грижи те да ядат.

Когато Глена видя, че атаката на Дигби накара шокираната майка да се сети за децата, тя разбра тактиката ѝ. Когато топлите думи не помагаха, една словесна плесница вършеше работа. Както сега.

— Вярно ли е? — Госпожа Къминс се взря в лицето на Глена, като видя и чуждото нещастие, а не само своето. — Мъжът ти наистина ли е долу и той?

— Да. — Това беше малка измама. В крайна сметка тя наистина се тревожеше за Брус, въпреки че „мъжът ѝ“ беше твърде силно казано. — Там е. — Нямаше нищо лошо в благородната лъжа.

— Съжالياвам. Не знаех. — Тя протегна ръка към кафето. — Благодаря ви... за всичко.

— Всичко е наред. — Когато ѝ подаваше чашата, Глена забеляза четвърта сянка върху тези, които хвърляха те. Обърна глава и видя Джет да стои отстрани. Завъртя се и направи крачка към него. В очите ѝ се изписа въпрос, докато разглеждаше непробиваемата маска на лицето му, но от краткото поклащане на главата му разбра, че още няма новини.

— Излязох да подишам малко свеж въздух — каза той като обяснение за присъствието си.

Извади цигара от джоба на ризата и наведе глава към пламъка на запалката. Глена направи няколко крачки, за да се приближи към него. Беше ѝ трудно да говори, всичките ѝ мисли бяха засенчени от съзнанието, че хора са хванати като в капан в планината под тях.

Изглеждаше почти нередно, пулсът ѝ да се усилва от това, че бе близо до него.

— Злополуката е станала, докато са инсталирали вентилационна тръба за по-голяма безопасност при работа — тихо каза тя. — Не е ли ирония на съдбата?

Веднага разбра, че погрешно е избрала темата. Почти видя как Джет се затвори в себе си. Тя си даде сметка, че ако я бе търсил навън, това е било да избяга за момент от разговорите за злополуката и за спасителните работи.

— Джет. — Глена не знаеше как да достигне отново до него, затова се обърна. — Хана може да има нужда от мен. По-добре да влизам.

Той не каза нищо, докато тя се отдалечаваше.

---

[1] Red — червен (англ.). — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двадесет минути по-късно Джет влезе в сградата и се насочи право към вътрешния кабинет, без да поглежда към Глена. Тя помагаше на бившата им икономка да подреди масата като щанд за закуски. Няколко скитници влязоха да си вземат от останалите сандвичи.

В десет и половина баща ѝ излезе от кабинета и се спря, за да каже:

— Джет иска кафе. Занеси му и един сандвич. Не е ял нищо.

— Добре — каза Глена, а той се запъти към тоалетните.

Тя едва крепеше чашата кафе върху твърдата картонена чиния, докато почука на вратата на офиса. Чу покана и влезе. Седнал зад бюрото си и наведен над купчината документи и диаграми, Джет едва погледна нагоре, когато тя се появи.

— Донесох кафе и нещо за ядене — каза Глена и ги остави върху малкото свободно място на бюрото. Откри, че в стаята няма никой друг, докато той посегна към кафето, без да покаже интерес към сандвичите. — Имаш нужда от един сандвич. Татко каза, че не си ял нищо.

Той сякаш не чу гласа ѝ, не откъсваше вниманието си от документите, които проучваше. Отпи глътка кафе и остави чашата, като подпря лакът на бюрото, за да потрие с длан устата и брадичката си.

— Трябва да са тук, ако са живи — обяви Джет и челюстта му се стегна. Обзе го жива ярост. — По дяволите, точно в недрата на планината.

— Брус го наричаше утробата на земята — спомни си Глена и този път привлече вниманието му. Тя бе притеглена към прозореца, който гледаше към двора. Прашните му стъкла замъгляваха гледката. — Каза, че се чувства сигурен долу, сигурен и защитен. Знаем, че не го е страх, и това ми помага.

Изскърцването на въртящия се стол ѝ подсказа, че Джет е станал.

— Обещавам ти, че това няма да е гробницата му, Глена. — Той застана до нея срещу прозореца. — Ще го измъкна оттам.

Тя повдигна поглед към него с едва забележима усмивка.

— Знам, че ще го направиш. — Знаеше го с такава сигурност, както знаеше името си. Някаква мощна сила сякаш премина между тях в този момент — докато Джет я спря, като погледна през прозореца. Разочарована и все пак наясно, че това не е подходящото време да повдига лични въпроси, тя погледна към бюрото му и към недокоснатия сандвич. — Искаш ли да ти донеса нещо, Джет?

Мъжът завъртя глава и я обгърна с твърдия си жаден поглед.

— Искам теб, Глена. — Той протегна ръка и собственически пое нейната, като я привлече към себе си. Гледаше я сериозно, почти строго. — Искам това, което ти можеш да ми дадеш. Което само ти можеш да ми дадеш.

Не разбираше думите му, но когато устните му жадно се впиха в нейните, Глена му даде единственото, което притежаваше — цялата си любов. Тя идваше от дивата песен на сърцето ѝ, един изгарящ възторг, който нямаше край.

И все пак в неговото желание имаше някакво отчаяние, сурово и болезнено, което не можеше да бъде удовлетворено с една-единствена целувка. Ръцете му бяха върху нея — милващи, усещащи, галещи, но без да могат да се почувстват изпълнени от нея. През това време сетивата ѝ виеха от желанията, които събуждаше той. Те трептяха във всеки неин нерв, като концентрични вълни в езеро, всяка вълничка бе перфектна и възхитителна като първата.

Почукване на вратата, която тя бе оставила притворена, грубо прекъсна прегръдката им. Преди маската на лицето му да падне, Глена видя дивия блясък в очите му и бе разтърсена от вътрешната му мощ.

— Какво има? — извика Джет през рамо.

— Обаждат се на втора линия... за оборудването — искахте да знаете дали е на разположение.

Глена чу въздишката му, тежка и дълга. Стиснатите пръсти върху ръката ѝ се отпуснаха и постепенно я освободиха изцяло.

— Добре. Ще отговоря. — Той я остави, приближи се до бюрото и вдигна слушалката, като натисна втория бутон за входящи разговори. — Да?

Моментът им на интимност си бе отишъл. Настоящото положение бе напомнило за себе си. Глена тихо излезе от стаята, вътрешно сияеща, но и обърквана от отношението му.

Ласките му сякаш бяха изострили възприятията ѝ, защото веднага забеляза умората по лицето на баща си, нещо, което бе пропуснала само преди минути. Той се връщаше в офиса, затова беше естествено пътищата им да се пресекат.

— Добре ли си, татко? — Загрижеността ѝ се появи веднага.

— Чудесно — подчерта той, но не беше много убедителен.

— Не се претоварвай — предупреди го Глена. — Почини си. Не е ли достатъчно, че се тревожа за Брус? Не ме карай да се тревожа и за теб.

— Тя е права. — Гласът на Джет дойде от няколко крачки разстояние зад нея. В ръката си държеше чашата с кафе, която му бе донесла. — Отпуснете се на дивана, Орин, и си починете. Ще ви събудя, ако има някакво развитие. Искам да използваме линейката отвън за хората в мината, не за вас.

Баща ѝ погледна към тапицирания с винил диван във външния кабинет.

— Сигурно ще полегна за известно време. — Той се остави на умората си.

— А оборудването? — Глена попита за телефонния разговор, преди да излезе.

— На път е. — Джет излезе от кабинета и мина край нея. — Кафето е студено. — Отиде до дългата маса и си наля нова чаша от кафеарката. Някой влезе отвън и веднага започна да му докладва. За няколко минути Джет бе обграден от хора. Глена отиде до едно бюро и пое поста си да отговаря на телефонните обаждания.

Около полунощ активността утихна. Напрежението и късният час взеха своето от Глена. Тя намери стол с права облегалка в един тих ъгъл и се настани в него, като опря глава в стената. Не след дълго задряма. Сънува чудесен сън. Джет отново я носеше на ръце и я полагаше в леглото си, докато я целуваше леко.

Първите сиви лъчи на зората я събудиха, но сетивата ѝ бавно се разделяха със съня. Ароматният афтършейв на Джет и натрапчивият мирис на тютюн се смесиха, за да образуват уникалния аромат, който

беше само негов. Със затворени очи усети мекия плат на сакото му върху бузата си.

Материята и ароматът я обграждаха. Трябваша ѝ няколко секунди да осъзнае, че лежи в цял ръст, а не е седнала на стола до стената.

Глена бавно отвори очи. Лежеше на дивана в неговия кабинет. Сакото му бе сгънато и беше под главата ѝ като възглавница. Джет я бе пренесъл тук и я бе положил на дивана, бе свалил обувките ѝ и бе оставил усещането за лека целувка върху устните и.

— Добро утро! — Той стоеше облегнат на бюрото, докато баща ѝ и още няколко мъже разучаваха документите, разтворени пред тях. Джет се обърна към нея, а останалите само ѝ хвърлиха по един бърз поглед. Лицето му бе измъчено и изпито от безсънието, а хълтналите му бузи бяха потъмнели от черната набола брада, но устните му бавно се разтеглиха в усмивка. В очите му имаше топъл и закачлив блясък, който стигна до сърцето ѝ.

— По-добре си вземи кафе — посъветва я той.

— Да — промърмори тя и седна на дивана, като потърка лицето си, за да се разсъни. Изпрати му тайна усмивка, останала от съня ѝ, но веднага се сепна, като си спомни причината за присъствието им на това място. — Има ли новини?

Специалният поглед изчезна от изражението му, заменен от хладна сдържаност.

— Не. Нищо. — Джет се обърна с гръб към нея и се върна към тихата дискусия на другите.

Глена въздъхна заради загубата на тази кратка интимност, стана и отиде до тоалетните навън да се освежи. Никой не бе правил прясно кафе от късно снощи, така че тя сложи нова кана. Докато кафето стана, Хана пристигна. Този път тя донесе подноси с домашни сладки рулца, които бяха още топли от фурната.

Дали заради аромата на горещите рулца или на прясно смляното кафе, или просто защото започваше нов ден, тълпа от хора нахлу в сградата. Работници, роднини и представители на медиите пристигнаха, за да научат за напредъка, постигнат през нощта, ако имаше такъв.

Преди рулцата и кафето да свършат, Глена приготви един голям поднос за хората, затворени във вътрешния кабинет. Появата ѝ

прекъсна разискването по средата, особено когато всички видяха какво носи.

Докато тя подаваше кафето и закуските, един от съветниците на Джет каза:

— Репортерите ще искат пресконференция с последните новини. Няма да можем дълго да я отлагаме.

— Организирай я за седем часа. — Джет потърка брадата си с ръка и огледа хората. — Някой да има самообръсначка?

Самообръсначка се намери, както и чиста риза. Външният кабинет бе превърнат в импровизирана конферентна зала, пълна с телевизионни прожектори и стойки за микрофони. Глена седна в единия ъгъл на голямата стая, за да не пречи на приготовленията.

Точно в седем Джет излезе от кабинета, придружен от трима други мъже. Първият бе облечен в мръсни работни дрехи — човекът, който лично наблюдаваше спасителните работи. Другите двама бяха главните му съветници, които Джет бе довел със себе си. Тримата прочетоха подготвените си изявления и поеха отговорите на въпросите на репортерите, докато Джет остана на заден план.

В самия край един репортер зададе въпрос директно на него:

— Господин Кулсън, бихте ли ни обяснили защо лично ръководите спасяването? Няма ли достатъчно подготвени хора, които да се справят с операциите?

Джет отиде до микрофона, но преди да отговори, Глена видя, че той я търси с поглед в далечния ъгъл на стаята.

— Тримата мъже с мен са много висококвалифицирани и изключително способни. Те отговориха на техническите ви и понякога прекалено специфични въпроси. Вярвам, че това доказва възможностите им.

— Но не отговорихте на въпроса ми — напомни му репортерът.

— Така е, не отговорих — съгласи се Джет с укорителна полуусмивка. — Защото, ако бях в Хънтингтън, щяхте да ме попитате защо съм там, когато шестима души са останали затрупани в една от мините ми. — Хапливият му отговор накара залата да замълчи за момент. Той се огледа и обяви: — Това е всичко засега.

Джет и тримата му помощници с мъка си пробиха път през тълпата репортери, които се опитваха да получат отговор на поне още един въпрос, преди те да изчезнат в другия кабинет, но надвикващите

се гласове бяха пренебрегнати. На групата представители на медиите им трябваша цели петнадесет минути, докато си съберат оборудването и да си тръгнат.

Час по-късно нещата се бяха нормализирали — поне до състоянието от миналата нощ, с постоянно звънящи телефони и хора, непрестанно влизащи и излизащи от сградата. Глена не разбра точния момент, в който атмосферата се промени, но всичко започна с лекото оживление, което идваше отвън.

Сякаш всички в един момент забелязаха, че гласовете на чакащите хора се чуваха по-високо и в тях се криеше известна бодрост. Сградата се изпълни с жуженето на въпросите. През прозореца някой забеляза ръководителя на спасителните операции да прекосява двора към сградата. Мълниеносно се разбра, че той се усмихва. Това изправи всички на крака и изкара хората от вътрешния кабинет.

Глена несъзнателно се приближи до Джет. Беше я страх да се надява и все пак безмълвно го правеше. Когато вратата се отвори пред мъжа, белите му зъби блестяха в усмивка на покритото с въглищен прах лице.

— Живи са — обяви той. — Втората спасителна група е влязла през една свободна вентилационна шахта и са осъществили контакт.

Около Глена се надигнаха радостни възгласи, но тя стисна с пръсти ръката на Джет, защото се нуждаеше от силата и подкрепата му.

— Колко са? — зададе тя най-важния въпрос.

— Шестима. Всичките шест! — потвърди мъжът. — Хокинс каза, че един е със счупен крак, но всичките други наранявания са натъртвания.

Тя прималя от облекчение и се обърна към Джет, обхвана с ръка кръста му и зарови глава в гърдите му. „Слава богу!“ Това беше всичко, което успя да прошепне. Почувства ответното стягане на ръцете му около себе си и притискането на бузата му към косата ѝ. После дланите му се плъзнаха на раменете ѝ и леко я отблъснаха. Тя погледна нагоре, сияеща от добрата новина.

— Живи са — повтори Глена под пронизващия му поглед.

Той я хвана нежно за ръката, но когато заговори, то беше да накара всички да замълчат.

— Да отложим празнуването, докато ги извадим оттам. — Хор от изтрезнели гласове на съгласие последва думите му. — Кога ще стане

това, Франк?

— По дяволите, ще свършим до обяд! — обяви Франк с решителна нотка на оптимизъм.

— Не поемайте никакви рискове — предупреди Джет. — Направете го внимателно.

— Добре, сър.

— Имаме още работа. — След тези думи на Джет всеки се върна към своите задачи. Глена получи бегъл поглед, преди той да я остави да се присъедини към групата, която се върна в личния му кабинет.

След като вече нямаше несигурност, атмосферата в сградата бе много по-лека. Хората говореха по-високо, шегуваха се и намираха повече причини за смях. Доброто настроение беше заразително.

По-голямата част от времето до обяд премина бързо, после се провлачи и се удължи с още един час. Моментът на крайния успех приближаваше, всички бяха навън и чакаха спасените миньори да се появят. Джет излезе от сградата, но не се присъедини към Глена и баща ѝ, които бяха в края на групата загрижени роднини.

Двама санитарни чакаха близо до входа с носилка за миньора със счупения крак. Единият от тях, който имаше по-добра видимост към вътрешността, извика:

— Идват!

Както се очакваше, раненият работник беше първи, носен „на столче“ от двама други. Глена се вдигна на пръсти, за да зърне поне за миг Брус и да се увери, че е здрав и невредим. Той беше един от последните.

Всички семейства се втурнаха да поздравят мъжете си и за Глена бе естествено да направи същото. Широка, но уморена усмивка се разля по лицето на Брус, когато я видя да приближава. Той свали миньорската каска и присви очи от ярката светлина.

Смеейки се и плачейки едновременно, Глена пренебрегна черните му от въглища дрехи и го прегърна, без да обръща внимание на праха по бузите му, който се втриваше в нейните. Глъчката беше голяма и тя не чуваше собствения си глас или неговия над другите. Когато Брус я целуна, и тя го целуна в отговор. Но когато той понечи да изрази страстта си при целувката, тя се стегна и се отдръпна, в очите ѝ се четеше тревога, която ги правеше повече сиви, отколкото зелени. Брус видя изражението ѝ и усмивката му се скри.

— Радвам се, че си невредим, Брус. Аз...

— Не е нужно да казваш нищо. — Той поклати глава, за да спре обяснението ѝ, и отпусна ръце. — Всичко е наред. — Насочи поглед към хората зад нея и веднага откри този, когото търсеше. После хвана ръката ѝ и я накара да се обърне. — Ела.

Брус преплете пръсти с нейните, така че тя вървеше до него. Едва след няколко крачки разбра, че той върви към определен човек и този човек е Джет. Глена усети как пронизващият му поглед се заби в нея, но после мъжът се обърна, преди да стигнат до него.

— Кулсън! — извика Брус, за да го спре.

Тя бе поразена от суровата и жестока светлина, която блестеше в очите му.

— Аз го спасих заради теб, Глена. — Джет говореше с гняв. — Не искам повече от мен.

Тя бе разтърсена от прикритата жестокост, която пролича в гласа му. Чертите му бяха като изсечени от камък, но никаква маска не можеше да скрие горчивата му ярост.

Реакцията на Джет накара Брус само да изкриви уста в кисела усмивка. Взе ръката ѝ и я протегна към него.

— Мисля, че тя е твоя — каза той така спокойно, сякаш връщаше изгубена собственост.

Очите на Джет просветнаха объркано. След секундно колебание той протегна ръка и пое нейната. Присвитите му очи бързо се спряха върху нейните и навлязоха в дълбините на душата ѝ. Никой от двамата не забеляза отдалечаването на Брус.

— Вярно ли е това, което той каза? — В гласа му имаше несигурност, каквато Глена никога досега не бе долавяла. — Моя ли си?

Усмивката, която се появи на лицето ѝ, бе малко смутена, но доверчива.

— Винаги съм била твоя... от онази нощ, когато дойдох в стаята ти... може би дори преди това — призна тя.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ така, че можеха да счупят деликатните ѝ кости.

— Снощи те чух да казваш на онези жени, че Брус е твоят мъж.

— Потвърдих го, защото това направи госпожа Къминс по-малко самотна в страховете ѝ — искрено обясни Глена. — И наистина се

тревожех за Брус, но като за добър приятел. Казвала съм ти го вече. Не може да си повярвал, че съм променила решението си.

— Случва се — започна Джет, като се приближи още. — Когато една жена приема мъжа до себе си за даденост дълго време, тя може внезапно да осъзнае, ако той е в опасност, колко много означава за нея.

— Сега не се случи — увери го тя.

— Но можеше. Хокинс беше до теб, когато имаше нужда от него. Аз не бях. Той ти помагаше в трудните моменти, а аз не можах. — Джет докосна бузата ѝ с върховете на пръстите си — милувка, която граничеше с благоговение. Когато видях колко си разтревожена за него, бях решен да го измъкна на всяка цена от тази мина. Не можех да те разочаровам отново, дори ако това означаваше да избереш него вместо мен.

— Ти си този, когото обичам, Джет. — Глена се сгуши в него.

Бурни тръпки преминаха през тялото му, когато я прегърна и започна да гори лицето ѝ с пламенни целувки. В този миг тя бе убедена в дълбочината на чувствата му към нея и я обзе дива радост.

— Омъжи се за мен, Глена. Не искам да те изгубя. — Думите идваха като дрезгав шепот от гърлото му. — Никога не ми позволявай да те загубя отново.

— Никога — прошепна тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.